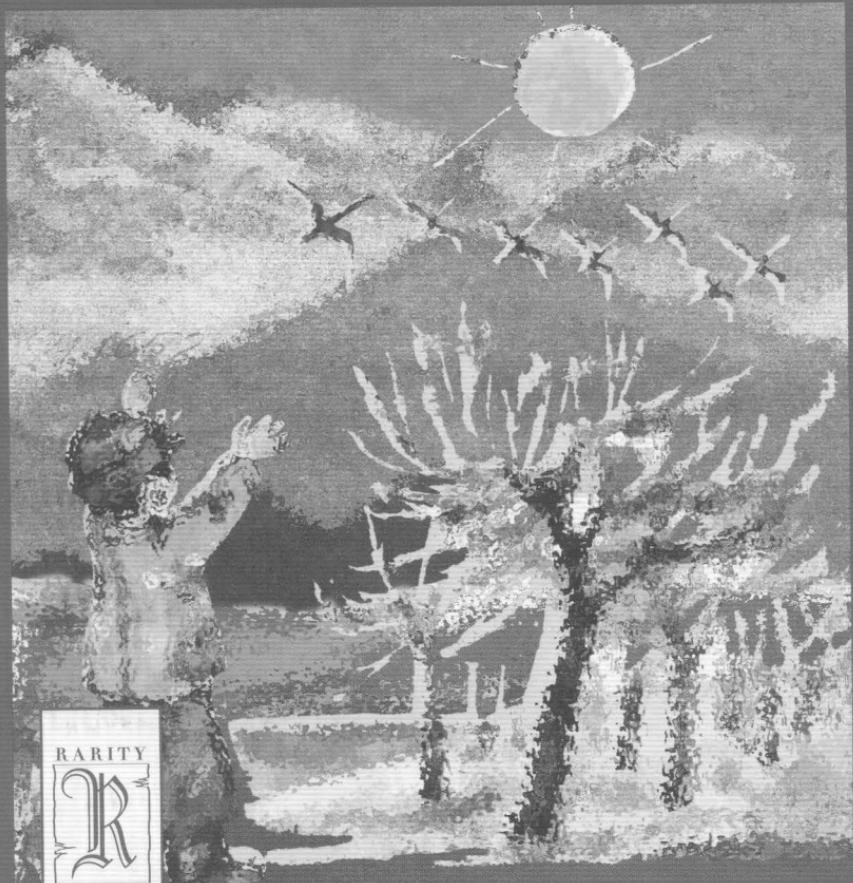

Балалар
әдебиеті

Ыбырай
АЛТЫНСАРИН

Маза бұлак

RARITY
PUBLISHING
COMPANY Ltd.

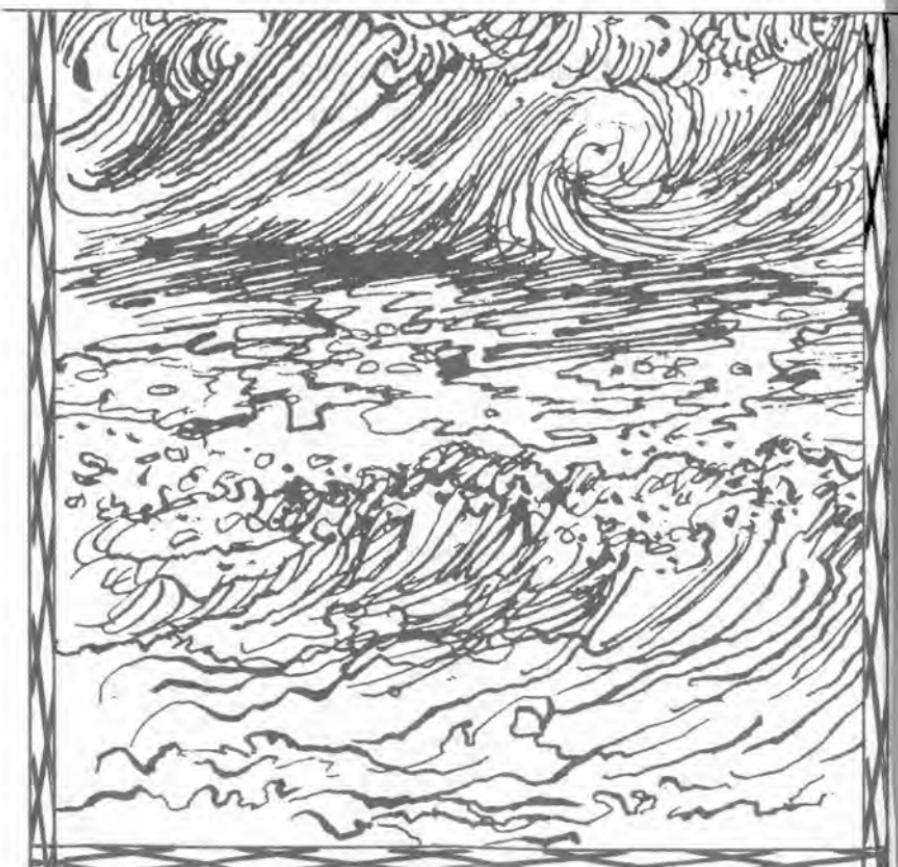
ЫБЫРАЙ АЛТЫНСАРИН

Мәзәң бұлак

Өлеңдер, әңгімелер,
очерктер, хаттар

Алматы
«Раритет»
2008

Балалар
әдебиеті

ЫЫЫРАЙ
АЛТЫНСАРИН

Маза бұлак

Өлеңдер, әңгімелер,
очерктер, хаттар

Қазақстан Республикасы
Мәдениет және ақпарат министрлігі
Ақпарат және мұрагат комитеті
**017 «Әлеуметтік маңызды әдебиет түрлерін шығару»
бағдарламасы**

Серия 2002 жылдан бастап шығарылып келеді

Серияның негізін салған – З. Серікқалиұлы
Көркем безендірмесі негізін салған – А. Тіленишев

Алтынсарин ІІ.

A46 Таза үйлек: Өлеңдер, әнгімелер, очерктер, хаттар. – Алматы:
Раритет, 2008. – 208 б. – «Балалар әдебиетінің алтын қоры»
сериясы.

ISBN 978-601-250-008-0

Халқымыздың аса көрнекті ағартушысы, ақыл-ойшысы, қоғам
қайраткері Ыбырай Алтынсариннің бұл жинағына өлеңдері мен
әнгімелері, этнографиялық очерктері мен хаттары еніп отыр.

41652

ББК 84 Қаз-7

A 4702250200-71
413/05/-08

ISBN 978-601-250-008-0

© «Раритет» БК, 2008
© Безендірген Б. Серікбай, 2008

ӨЛЕНДЕР

СӨЗ БАСЫ

* * *

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Істің болар қайыры
Бастасаңыз алдалап,
Оқымаған жүреді
Қараңғыны қармалап,

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Оқысаңыз, балалар,
Шамнан шырақ жағылар.
Тілегенің алдыңдан
Іздемей-ақ, табылар.

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Мал дәулеттің байлығы
Бір жұтасаң жоқ болар,
Оқымыстың байлығы
Күннен-күнгө көп болар,
Еш жұтамақ жоқ болар.

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Сиса кейлек үстінде
Тоқуменен табылған...
Сауысқанның тамагы
Шоқуменен табылған...
Өнер-білім бәрі де
Оқуменен табылған.

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық.
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Надандықтың белгісі –
Еш ақылға жарымас.
Жайылып жүрген айуандай
Ақ, қараны танымас.
Аяңшыл ат арымас,
Білім деген қарымас.
Жөн білмеген наданға,
Қыдыр-ата дарымас.

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ықыласпен тоқылық!

Оқу деген шыны-ды,
Тұрған сайын шыныққан...
Оқу білген адамдар
Май тамызран қылыштан...
Білмегенді білуге

Есті бала тырысқан,
Есер бала ұрысқан.

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық.
Оқығанды көнілге
Ыңыласпен тоқылық!

Әлпештеген ата-ене
Қартаятын күн болар.
Қартайғанда жабығып,
Мал таятын күн болар.
Ата-енең қартайса —
Тіреу болар бұл оқу.
Қартайғанда мал тайса —
Сүйеу болар бұл оқу!

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ыңыласпен тоқылық!

Оқу білген таниды
Бір жаратқан Құдайды,
Танымаган Құдайды
Негылғанда ұнайды...
Шырағым адам болрай деп,
Ата-енең жылайды.
Баладан қайыр болмаса,
Баланы неге сұрайды!

Бір Құдайға сыйынып,
Кел, балалар, оқылық,
Оқығанды көнілге
Ыңыласпен тоқылық!

* * *

Өнер-білім бар жұрттар
Тастан сарай салғызды.
Айшылық алыс жерлерден,
Көзінді ашып-жұмғанша,
Жылдам хабар алғызды.
Аты жоқ құр арбаны
Мың шақырым жерлерге
Күн жарымда барғызды.
Адамды құстай ұшырды,
Мал істейтін жұмысты
От пен суға түсірді.
Отынсыз тамақ пісірді,
Сусыздан сусын ішірді.
Теңізде жүзді балықтай,
Дүниені кезді жалықпай,
Білгендерге осылар –
Бәрі дағы анықтай.
Білмегенге танықтай,
Біз де бекер жатпалық
Осыларға таныспай.
Ат өнері білінбес,
Бәйгеге түсіп жарыспай,
Желкілдеп шыққан көк шөптей,
Жаңаөспірім достарым,
Қатарың кетті-ау алысқа-ай,
Ұмтылыңыз қалыспай!
Біз надан бол өсірдік.
Иектегі сақалды,
«Өнер – жігіт көркі» деп
Ескермедік мақалды...
Біз болмасақ, сіз барсыз,
Үміт еткен достарым,
Сіздерге бердім батамды!...

БАЛФОЖА БИДІҢ БАЛАСЫНА ЖАЗҒАН ХАТЫ

Үміт еткен көзімнің нұры балам,
Жаныңа жәрдем берсін Құдайтағалам;
Атаң мұнда анаңмен есен-аман,
Сүйіп сөлем жазады бүгін саған.

Атандағы сағындым деп асығарсың,
Сабаққа көңіл берсең басыларсың;
Ата-анаңды өнер білсең асырарсың,
Надан боп, білмей қалсаң аһ ұрарсың.

Шырағым, мұнда жүрсөң нетер едің?
Қолыңа құрық алып кетер едің.
Тентіреп екі ауылдың арасында
Жүргенмен не мұратқа жетер едің.

БҰЛ КІМ?

Бала, бала, бала деп,
Тұнде шошып оянган.
Тұн үйқысын төрт бөліп,
Тұнде бесік таянған.

Аялы қолда талпынтықан,
Қаймақты сүттей қалқытқан.
Суық болса жөргегін,
Қорғасын оқтай балқытқан.

Айналасына ас қойып,
Изені көлдей шалқытқан.
Қолын қатты тигізбей.
Кірлі көйлек кигізбей,
Иісін жұпар аңқытқан.

ӨСИЕТ ӨЛЕҢДЕР

* * *

Жаратты неше алуан жұрт бір Құдайым
Тең етті бәрімізге Күн мен Айын.
Адамның адам біткен баласымыз,
Қайсың бөлек тудың деп айырайын!

Бәріміз бір адамның баласымыз,
Жігіттер, бір-біріңе қарасыңыз!
Өмір деген бес күндік кетер етіп,
Атаң барған орынға барасыңыз!

Пайғамбар бұрынғы уақытта Дәуіт еткен,
Патса боп бұл дүниеге даңқы кеткен.
Отыз ұлым бар гой деп көптік ойлаап,
Құдайым отызын да әлек еткен...

Жылаған Дәуіт патша тоба қылып,
Өзінің бенде екенін сонда біліп,
Мұнан соң Тақ-Сұлеймен туды дейді,
Отыз ұлға бір өзін жора қылып.

Ескеңдір¹ патша болып дүниені алған,
Қалмаған бұл жалғанда ешбір арман,
Жалғыз-ақ өлмеске айла табамын деп,
Ізденіп мәңгі суын соған барған.

Мәңгіден су ішкенге өлім болмас,
Ескеңдір мұны сұрап білгені рас.
Су әпкел деп жіберді уәзірлерін,
Үәзірі қасындағы Қыдыр Ілияс.

¹ Ескеңдір – Александр Македонский.

Екеуі барды суға, судан ішті,
Бір кесе патша үшін және алысты.
Енді қайтып жүрелік деп тұрганда,
Бір адамға сол жерде көзі түсті.

Сұрасты мұнда отырған неткен жансыз,
Қарасақ келбетіңе мұсылмансыз?
Сонда ол кісі өз жайын баян етті:
— Мен дағы бір патша едім еш күмәнсіз.

Өлмеске мен де осындаі талап еттім,
Бір күні осы суға келіп жеттім.
Әрбір іс уақытында қызық екен
Ақыры өз басыма азап еттім.

Бір заман өлеқ болды барша елім,
Қалмады қыдырмадан ешбір жерім.
Кемдіктің неше түрлі бәрін көріп,
Ах енді өлім болса маған дедім!

Дүниені неше айналып, неше кездім,
Өз жаным мен денемнен өзім бездім.
Маған өлім бермеді Құдайтағала,
Енді тастап дүниені мұнда келдім.

Ах деді, Қыдыр Ілияс қайтып келді,
Сонда да кеседегі сүн берді.
Ішейін деп Ескендір ұмтылғанда,
Су Ескендір аузына бармады енді.

Тагы да Тақ-Сұлеймен неғылмады,
Өмірін соңындағы шағыннады.
Наушеруан¹ діні көпір әділ өтті,
Дозаққа соның үшін жағылмады.

¹ Н а у ш е р у а н — ескі замандагы Иран патшасы. — Ред.

Бұзбақыз әділдікті бұл мал үшін,
Жиясыз оны дағы бір жан үшін.
Әзәзіл періштенің бастығы екен,
Не болды тәкаппарлық қылғаны үшін?

Әйіпті сегіз жылдан мың күрт жеді,
Болыпты бөлек-бөлек соның тәні...
Мал-жаннан, ұру, туған бәрі безіп,
Далада жалғыз жатып «Алла» — деді.

Малды алды, баланы алды, сабыр етті,
Дүшпандар мысқыл атып жәбір етті.
Разымын не берсөн де Құдайым деп,
Бәрін де қабақ шытпай қабыл етті.

Қорлама кем адамды болсаң дана,
Кәріпті Құдай сүйсе неді шара?!
Ер болған сиыр бағып Зенгібаба,
Пір болды түйешіден Ойсылқара.

Ұмытпа бай болдым деп бір Құдайды,
Жер жұтқан қайырысыздан Қарынбайды.
Мекенін білемісіз қайда қалды,
Жомарттық қылған үшін Атымтайды.

Иманды ер Құдайынан ұялады,
Ұялып иесінен сый алады...
Ренжітпе бенде болсаң бейшараны,
Кәріп көнілі бір сынғақ бияла-ды...

* * *

Араз бол, кедей болсаң ұрлықпенен,
Кете бар кессе басың шындықпенен!
Қорек тап бейнеттен де Тәңірің жәрдем,
Телмірме бір адамға мұндықпенен.

Адамға бір өзіңдей көзің сұзбе,
Бір әділ қазынасы кең патшаңды ізде!
Қорексіз еш пендесін қалдырмайды,
Жаратқан бір Тәңіріңен құдер үзбе!

* * *

Мақтанба бақыттымын деп бағыңызға,
Қартаймақ қиыни сауда тағыңызда.
Іске аспай бақ-дәулеттің қалуы оңай,
Басыңнан бағың тайған шағыңызда.

Мақтанба сұлумын деп ажарыңа,
Ажарсыз адамдарды ал назарыңа!
Зылиха, Жүсіппенен сұлу өткен,
Тұрмаган ажар ара ажалына!

* * *

Жүйрікте болмайды көрік сыналмаган...
Бақ тайса ерге дәулет құралмаган...
Мензеген асқар тауға есіл көніл,
Дүниеде ешнәрседен тына алмаган!

* * *

Арық мал жан жолатпас бір жалданса,
Пенде ойлар кемімеймін деп бір малданса.
Қадамы өзіз ердің ұзамайды,
Жігітке бақыт шіркін сырт айналса.

Ағайын жат болады алыс болса,
Болады жат та жақын таныс болса.
Достарың, дұспан түгел табалайды –
Аяғың бір нәрседен шалыс болса!

* * *

Асылы залымдардың лайланды,
Дүниені маған десең шыр айналдыр,

Ит үрер жақсыға да, жаманға да,
Қылмағы бірақ залал Құдайдан-ды.

* * *

Азған елдің хандары,
Тақ үстінде отыргандары
Жарлыдан алып байларға,
Сыйлар берсе керек-ті.

* * *

Азған елдің қожасы
Қыдырып келер есікке,
Бұл үйде кім бар еken деп,
Кезін салар тесікке.
Балаларын бастырып,
Қатындарын састырып,
Төрге қарай ұмтылып,
Тамақ үшін қылқынып,
Дуя қылса керек-ті.

* * *

Азған елдің молдасы.
Үлкен болар сәлдесі,
Аса бауыр қылманыз,
Оның рас емес олдасы.
Көрмей-білмей біреуге
Куәлік берсе керек-ті.

* * *

Азған елдің билерінің,
Баар болсақ алдына,
Алым бермей тамагына,
Қарап ма ол сенің әліңе?
Қорадағы малыңа
Төре берсе керек-ті.

* * *

Азған елдің байлары
Ұлық тұтар басын-ай.
Қайда дәулетті адам болса,
Берер соған асын-ай.
Көзін сүзіп бір көріп,
Төгіп келсе жасын-ай,
Бермек түгел бейшараны
Масқара қылса керек-ті.

* * *

Азған елдің адамына
Айтсаң тілінді алмағай,
Кетсе шарлап жия алмағай,
Бір Тәңірден ұялмағай.
«Бүгін тоба қымайын,
Ертең тоба қылайын.
Қашан тоба қылғанымша,
Үзіп-жүлқып алайын» деп,
Өлшеп берген өмірін
Зая қылса керек-ті...

* * *

Береке кеткен елдерде
Күн қысқарса керек-ті.
Алатаудай атага
Ұл қышқырса керек-ті.
Бала, бала, бала деп,
Тұнде шошып оянған,
Тұн үйқысын төрт бөліп,
Тұнде бесік таянған,
Аялы қолда талпытқан,
Қаймақты сүттей қалқытқан,
Суық болса жергекте
Қорғасын оқтай балқытқан,

Айналасына ас қойып,
Айдынды көлдей шалқытқан,
Қолын қатты тигізбей,
Кірлі кейлек кигізбей,
Іісін жұпар аңқытқан –
Сондай сорлы анаға
Қызың қышқырса керек-ті.

ӘЙ, ДОСТАРЫМ!

Әй, достарым, жігіттерім,
Болмасқа болушы болма,
Қолыңнан келсе қыл кайыр,
Кісіден алушы болма.
Жақсының жүзі жәндettі,¹
Бір көруің қанібетті,
Жаманың ісі міндettі,
Зар берсе² алушы болма!
Жоғары қарап оқ атпа,
Өзіннің түсер қасыңа!
Ақылсыз жанды досым деп,
Басыңды қосып сыр айтпа.
Күндердің күні болғанда,
Ол жаман айғақ болар басыңа!
Бар күшінді сынаспай,
Балуандармен күреспе.
Таң боларсың әлемге,
Сөз боларсың көлемге.
Ақылсыз достан ақылды дүшпан артық,
Дүшпаныңнан бір сақтан!
Сырты майда, іші қан,
Ел ішінде жар-жора,
Достарыңнан бір сақтанғанда, мың сақтан!

¹ Жәндettі – ажарлы деген мағынада айтылған. – Ред.

² Зар берсе – жалынса да деген мағынада. – Ред.

ӘЙ, ЖІГІТТЕР!

Әй, жігіттер, үлгі алмаңыз
Азған елдің ішінен.
Алыс-алыс қашыңыздар
Зияндасты кісіден.
Жаксыны көзден салмаңыздар,
Жақсыдан қапыл қалмаңыздар.
Өзі болған ерлердің
Аяғынан алмаңыздар.
Әр елге, әр жұртқа алтын
сақа табылмас!
Бас ауырса бақсыларды
Алып келіп бақтырарсың.
Жазықсыз жануарды сойып,
Өкпеменен қақтырарсың.
Жын-бәлекет қашады деп,
Тұмар алып тақтырарсың.
Білмес надан еткен істен
Ешбір қайыр табылмас.
Алған жарың жаман болса,
Бір Тәңірге көп налырсың.
Жарым сондай болса еken деп,
Керінгенге көз саларсың.
Әзелде маңдайыңа нені жазса соны аларсың,
Бәрінізге қасы қара, қызыл жүзді табылмас!
Қатының өлсе қарыс ұрып қаларсың,
Аны-мұны қармалап,
Және біреуді аларсың,
Бір кеткен соң қамқор өке-шешен табылмас?

ЖАЗ

Сәуірде көтерілер рақмет туы,
Көрінер көк жүзінде каз бен қуы.
Кектен жаңбыр, таулардан сулар жүріп,
Жайылар жер жүзіне қардың суы...
Ұшпақтың бір сәулесі жерге түсіп.
Өсірер жерден шөпті нұрдың буы!..

Жақындар Құдайымның көктен Күні,
Тең болар жарлықпенен күн мен түні.
Аспаннан рақымменен Күн төнгенде
Қуанып қыбырлайды ыныс-жыны.
Ұйқыдан көзін ашқан жас балаша,
Жайқалып шыға келер жердің гүлі.

Шапақтан бұлты шығар мұнарланып,
Жаңбырлы күндер түсер тұманданып.
Адамзат нәр ауасын судай жұтар,
Жетпеген үлкендейдікке жас балалар,
Шөл тартқан айуандарша құмарланып.
Жүгірер ойдан-қырға жұмарланып...

Сәуірде алуан-алуан жауар нөсер,
Нөсердің қуатымен жер шебі өсер,
Кекорай дүние жүзі шалғын болып,
Жын, айуан, адамзат бауырын төсер.
Жан-жәндік рақат тауып тұру үшін,
Ұшпақтан хош иісті желдер есер.

Сәуірдің әрбір күні дертке дәрмен,
Құдайым дәрмен бол деп етер пәрмен...
Бір малы шаруаның екеу болып,
Қыстаудан ел шығады алуан-алуан.

Күлісіп, құшақтасып өзіл етер,
Әйелдер көш жөнелтіп кейін қалған...

Жүгірер киік, құлан тау мен қырда,
Қуанып, ықыласпен келген жылға...
Алыстан мұнарланған сағымдары
Шақырып тұрап күліп кел деп мұнда!..
Көл бұзылып, көк шығып қойнын ашса,
Қаңқылдан қонар оған қаз бен тырна...

Адамзат сайран етер көнілі жай,
Секіріп ойын салар құлын мен тай.
Қой маңырап, сиыр мөніреп шат болады,
Тасиды күркіреп өзен мен сай.
Аяғын алшақ басып түйе шығар,
Жаратқан мұнша таңсық Жаббар Құдай!

Кеш болса Күн қонады таудан асып,
Шапаққа қызыл алтын нұрын шашып,
Ah ұрып шүкірлікпен құшақтасар
Рақатпен кеш уақытында неше асық...
Боз үйден таң алдында күйеу шықса,
Артынан қарар жары жүзін басып.

Құдайға шүкір етер жас пен кәрі,
Бердің деп жанға рақат мұндай дәрі!
Жын-айуан, адамзат, құрт-кұмырсқа
Разылық бір Құдайға асар зары,
Қырда орман, жер жүзінде бәйшешектер,
Шуылдан шүкір етер мұның бәрі!

ӨЗЕН

Таулардан өзен ағар сарқыраған,
Айнадай сөule беріп жарқыраған.
Жел соқса, ыстық соқса бір қалыпта,
Аралап тау мен тасты арқыраған.

Көңілің суын ішсөң ашылады,
Дененде бар дертінді қашырады.
Өксіген оттай жанып жануарлар,
Өзеннен рақат тауып басылады.
Қынарда¹ тілсіз тұрған тогайлары
Шұылдан желмен бірге бас ұрады...

Он мың мал айдап өтсөң де лай қалмайды,
Тасыса су бармаған сай қалмайды.
Тасыған өзен судың қуатымен
Кек шалғын шөп бітпеген жай қалмайды.

Ел қыстап күн көреді жанабында,²
Дәм болар алуан-алуан балығында...
Тас таста, алтын таста сынамаққа,
Сонда да аққан өзен қалыбында!

Құдіретін Құдайымның көресің бе,
Не нәжіс тоқтар өзен денесінде...
Арыстан демалуга суга кірсе,
Балықтар шымшып ойнар терісінде...

ӘДІЛДІК КӨРМЕГЕН ҮШІН ТӨРЕГЕ АЙТЫЛҒАН СӨЗ

Тақсыр-тақсыр дегізіп тамсандырдың,
Сейтіп жүріп аяқа қан салғыздың,
Жан журмейтін ісіме жан алғыздың,
Ақырында малымнан құр қалғыздың!

¹ Қынарда — жағасында.

² Жанағында — маңайында.

Оразаның түбіне мақсым жетер,
Азған елдің түбіне тақсыр жетер.
Әділдікten хан тайса наным кетер,
Жылай-жылай жарлының малы кетер.

Ай, тақсыр, бұл дүние өтер-кетер,
Мал иесі де артынан қуып жетер.
Жарлылар да бір табар әділ қазы,
Таразылы күн болса арыз етер!..

АНАНЫҢ СҮЮІ

Кім сендерді, балалар, сүйетүғын,
Қуанышыңа қуанып, қайғыңа қүйетүғын?
Түн үйқысын төрт бөліп, кірпік қақпай,
Шешең байғұс дамылсыз жүретүғын.

Кім сендерді, балалар, тербететін,
Еркелетіп, ойнатып, сергітетін?
Жалқау болсаң, балалар, жаман болсаң,
Қамқор анаң көз жасын көлдететін.

Кім сендерді сағынар шетке кетсең,
Фылым іздең, тез қайтпай, көпке кетсең?
Ұмытпа, ең кемінде жұлдыз сайын,
Хат жазып тұр, төбесі көкке жетсін.

Кім сағынар сендерді келгеніңше,
Құлындарын көзімен көргенінше?
Сендер қайтып келгенде адам болып,
Еш арманым болмас дер өле-өлгенше.

«ҚАЙЫРЫМДЫ» ТҮЛКІ

Бір мерген бозша құсты атып алды,
Қоймады өлтіріп-ақ жалғыз жанды,
Басында бір ағаштың үш баласы,
Шырылдап үясында жетім қалды.

Ана жоқ таситұғын тамақ, жемді,
Күн көрер бишаралар қайтіп енді,
Шулаған балапанның даусын естіп,
Сөз сөйлеп аянышты түлкі келді.

«Алда, сорлы, мұсәпір балалар-ай!
Жасынан өлген екен аналары-ай!
Көбелек, шыбын аулап күн керетін,
Жоқ екен бишаралар шамалары-ай!

Ай, құстар, тыңдаңыздар құлақ салып,
Кезекпен жем тасындар ұшып барып.
Асырау бұл үшеуін емес қиын,
Ертіндер аз күн қайыр, бөліп-жарып.

Көкек құс, жүнің түлеп жүр гой бекер,
Азырақ жетім үшін жұлсақ нетер,
Қайырдың бұл дүниеде жетімге еткен
Басқа еш сауабына бар ма жетер.

Бозторғай, қарап тұрма сен де текке,
Жұрсің гой бекер шарлап, ұшып қөкте.
Даладан, тогайлардан тамақ ізде,
Бұлардың үшеуіне көп керек пе.

Сар мойын, ер жетті гой балаларың,
Бәледен Құдай сақтар бірер-жарым.
Бұлардың күндіз-түні жанында бол,
Жоқтатпа пақырлардың аналарын.

Қарлығаш, сен келтірсең маса, шыбын,
Бұларға о да қорек болар тырын.
Осындај жұрт жабылған сауап іске
Үят қой кіріспеске жарықтығым.

Сандуғаш, не қылайын сені қайрап,
Қоярсың оқтын-оқтын өзің сайрап,
Көңілін бір аз ғана көтермекке,
Зарлының жетім қалған соры қайнап.

Достарым, осындај бір іс етелік!
Жастарды жетім қалған кісі етелік.
Ізгілер орманда да бар екенін
Осындај сауап іспен көрсетелік!»

Тұрғанда тұлкі сөйлеп сауап жолды,
Риза боп естігеннің көңілі толды.
Аштыққа шыдай алмай үш балапан,
Ағаштан төмен, жерге түсіп қонды.

Жұрт жинап, жақсы кеңес қылған тұлкі,
Зарланып, жетімді аяп, тұрған тұлкі,
Аузына үшеуін де қағып салды,
Өзі екен нағыз «Құдай» үрган тұлкі.

ЕГІННІҢ БАСТАРЫ

(И. Крыловтан)

Бір адам жас баласын жанына алды,
Екеуі сайран етіп кетіп қалды.
Қызырып әрі-бері жүрді дағы,
Егінші егін еккен жерге барды.

Аралап, әр егінді қарап жүрді,
Кезі еді пісіп тұрган егін түрлі.
Бастарын дәнге толған төмен салып,
Бидайлар бейне тағзым етіп тұрды.

Жалғыз-ақ бір бидай тұр көкке қарап,
Бейне бір жалғыз өзін көпке санап,
Баланың сол бидайға көзі түсіп,
Білмекке кетті көңілі жөнін сұрап,
Құбылып, бидайлар тұр басын салып,
Маужырап, ырғатылып, нұрға қанып,

Әй, әке, мұның мәнін түсіндірші,
Бір іске тұрмын өзім қайран қалып.
Бұл бидай көтеріп тұр басын көкке,
Қарайды шекірейіп өзге көпке.
Өзіне өзгелерін теңгермейтін
Соншама бұл бидайдың дәні көп пе?

ҚАРҒА МЕН ТҮЛКІ

(И. Крыловтан)

Ашығып тұлкі жүрді жапандарда,
Тамақ іздеп жол шекті сапарларға...
Ешиңсөні көре алмай келе жатса,
Көзіне түсті алыстан жалғыз қарға.

Жүгіріп тұлкі соған жетіп келді,
Қарға ағаштың басында мұны көрді.
Тістегені аузында тәтті ірімшік,
Оны көріп тұлкі-екең сөйлей берді:

— Қарға батыр, әр сөзің күміс, алтын,
Сырттан тілеу тілейді барша халқың.

Қарға-екендей дүниеде әуез жоқ деп,
Осылайша шығады сыртқа даңқың.

Сандуғаш, бұлбұлдарды көріп едім,
Жүзінді бір көруге келіп едім.
Даусынды бір шыгаршы, шаттанайын,
Сырттан асық болғаннан өліп едім.

Басын салып құйрығын былғаңдатып,
Екі көзін қарғаға қылмаңдатып:
«Қарға тақсыр, көзім жасын көріңіз», – деп,
Жыламсырап сөйлейді жылмаңдатып.

Масаттанып бұл қарға сілкінеді,
Ішін тартып миықтан бір күледі:
«Арып-ашып алыстан келген шығар,
Көңілі тынып кетсінші, шіркін», – деді.

Мақтау сөзге семіріп судай тасып,
Пәрменінше «қарқ!» етті ауызын ашып,
Қарқ еткенде ірімшік жерге түсіп,
Оны кетті тұлкі-екен ала қашып.

ӘҢГІМЕЛЕР

СӨЗ БАСЫ¹

Қазақ халқының сауатсыздығынан, қазақ тіліндегасылған бір де кітаптың жоқтығынан оқу орындарының мұғалімдері қазақ балаларын оқытқанда амалсыздан қазақ тілінің орнына татар тілін пайдаланып жүр. Сондықтан, көзге көрінер ешқандай пайдасы болмасада, шәкірттерге, амалсыздан, татар тілінен ешқандай кемшілігі жоқ ана тілін тастап, татар тілін үйренуге тұра келеді. Екінші жағынан, татардың кітап тілі, бұл тілді татарлардан шыққан оқымыстылардың өздері де менсінбегендіктен, араб, парсы сөздеріне лық толған; сондықтан ол сауатсыз қазақтарға түсініксіз. Бұл тілде басылып шыққан кітаптардың бәрі де тек дін туралы жазылған кітаптар, сондықтан олар, осы жағынан алып қараганда да, дүнияуи мақсаттарды көздейтін орыс-қазақ мектептерінде пайдалану үшін, мысалы, орыс тіліне аудартып, жаттықтыру үшін қолайсыз. Осылармен қабаб, бір ескертетін нәрсе – қазақ халқы азбаган халық, оның талабы біреу салып берген тар шенбердің қыспағына сия алмайды; оның ой-пікірі еркін; оның келешегі үшін оған тек сана-сезім жағынан жалпы білім мен пайдалы өнерді үйрену керек болып отыр. Ал осы айтылған мақсаттарға жету жолында, мен білсем осы күнге дейін ешқандай жетекші құрал болған жоқ. Жалпы бастауыш оқу

¹ «Қазақ хрестоматиясына» автордың жазған сез басы. Бұл басылуда «хрестоматияның құрылышы өзгертулгендейтін, сез басын Ы. Алтынсаринның қара сөздерінің алдына беріп отырымыз. — Ред.

құралдары, хрестоматиялар сияқты кітаптар шын білім беретін, пайдалы мәліметтер беретін ғылыми, құрделі оқу құралдарына жол салып беретіндігін, ал мұнданай, жалпы білім беретін кітаптардың Азия халықтарының ешбірінде жоқ екенін еске алып, біз мұнданай жетекші оқу құралдарын жақын жердегі орыс тілінен іздеуге мәжбүр болдық. Соңдықтан бұл шығарғалы отырған кітабымыз көздеген мақсатына сәйкес болып, орыстың ғылыми және жалпы пайдалы кітаптарынан үлгі алып және сол орыс кітаптарына мағынасы жағынан да, әрпі жағынан да қайшы келмеуін көздел, біз осы кітабымызды орыс әрпімен бастырғанды қолайлы деп таптық.

Жоғарыда айтылған қолайсыздықтарды оқу ведомствосының көптеген зиялды оқымыстылары бұрын да көрсетіп келген болатын; соңдықтан мен сол білімді адамдардың ақылын алып, екінші жағынан, өзім де осылай етуді қажет деп тауып, осы хрестоматияны құрастыруға кірістім. Бұл кітапты құрастырганда мен, біріншіден, осы біздің ана тілімізде тұңғыш рет шыққалы отырған жалғыз кітаптың орыс-қазақ мектептерінде тәрбиеленіп жүрген қазақ балаларына оқу кітабы бола алу жағын, сонымен қабат, жалпы халықтың оқуына жарайтын кітап бола алу жағын көзdedім; екіншіден, бұл кітапта келтірілген әңгімелердің қазақтар үшін ұнамды болуы жағын көзdedім; соңдықтан бұл кітапқа енгізетін әңгімелерді тергенде көп қыыншылықтарға кездестім, әрбір мақаланы әр жағынан ойлап барып қосу керек болды.

Бұл хрестоматияны мен екі кітап етіп шығаруға ойладым. Бұл басылып отырған бірінші кітаптағы мақалалар мынадай төрт тарауға бөлінді:

1) Балалар өмірінен алғынған әңгімелер, бұлар түрлі орыс хрестоматияларынан, көбінесе Паульсонның хрестоматиясынан алғынды; мысалдар мен халық әдебиеті; балалардың туғандарына жазған хаттары.

2) Әртүрлі жастардағы адамдардың өмірінен алынған әңгімелер.

3) Ең жақсы қазақ ақындарының өлең-жырларынан үзінді.

4) Қазақтың мақал-мәтелдері.

Екінші кітапта, қазақтың төл әңгіме, ақыздарынан басқа, табиғат тарихы мен жалпы тарих жөнінен, география, өндіріс техникасы жөнінен және кеңсе ісін жүргізу үлгілері жөнінен мақалалар қоспақшымыз.

Тұңғыш рет шыққалы отырған еңбек болғандықтан, бұл хрестоматияның кейбір кемшіліктері де болуы мүмкін; бірақ, сонда да болса, бұл кітап ізсіз қалмас, тұңғыш оқу кітабы ретінде, көздеген мақсатына жетер деген үмітпен өзімді жұбатып отырмын. Оның бережагында, осы күні халқымыз өз тіліндегі ғылыми оқу құралдарына аса сусап отырғанына, надан жатқан, бірақ әлі азғындық жолға түспеген, пайдалы нәрсенің бәріне жаны құмар халқымызға шамасынан келгенінше қызмет ету біздің әрқайсымыздың да борышымыз екеніне, бәлкім, басқа да, менен білімдірек елдестеріміздің де санасты жетіп қалар.

Торғай қаласы, 1879 жыл.

Ибраһим Алтынсарин.

ӨРМЕКШІ, ҚҰМЫРСҚА, ҚАРЛЫҒАШ

Атасы он жасар ұл баласымен далада келе жатып, баласынан сұрады:

- Анау өрмекшіні көремісің, не істеп жүр?
- Көремін, өрмек тоқып жүр.
- Анау құмымырсқаны көремісің?
- Көремін, аузында бір нанның уалшығы бар, жүгіріп кетіп барады.
- Жоғары қара, аспанда не көрінеді?
- Жоғарыда қарлығаш ұшып жүр, аузында кесе тістеген шөбі бар.

Сонда атасы айтты:

— Олай болса, шырағым, ол кішкентай жәндіктер саған әбірет¹. Өрмекші маса, шыбынға тұзак құрып жүр, ұстап алған соң, өзіне азық етуге. Құмымырсқа бала-шагаларына тамақ аулап, бір нанның уалшығын тапқан соң өзі жемей, аузына тістеп, куанғаннан, үйіне жүгіріп қайтып барады. Қарлығаш балапандарына ұя істеге шөп жиып жүр. Жұмыссыз жүрген бір жан жоқ. Сені де Құдайтағала босқа жүруге жаратпаған, жұмыс жұмыстауға әдеттенуге керек, — деді.

СӘТЕМІР ХАН

Сәтемір жеті жасар күнінде атасынан жетім қалыпты. Күндерде бір күн Сәтемір далада ойнап жүріп, бір ескі тамның түбінде шаршаган соң сүйеніп, жан-жарына қарап жатса, бір аяғы ақсақ құмымырсқа тамның төбесінде қарай өрмелеп барады да, орта шеніне барғанда құлап түседі, тұра салып тағы да өрмелейді, манағыдан гөрі жоғарырақ барғанда тағы құлап түседі. Үшінші рет құмымырсқа және тырмысады; ақыр бар күшін салып, қисая-мисая барып, тамның төбесіне шығып кетеді.

¹ Әбірет — өнеге, үлгі. — Ред.

Мұны көріп Сәтемір ойға қалды: Құдайтағаланың жаратқан жан-жануарының ең кішкентайы осы / құмырсқа екеш құмырсқа да тынбай жұмыс жұмыстап жүр; өзі ақсақ, бір тырмысып, екі тырмысып, жығылып, соңда да қоймай, ақырында мұратына жетті; тамның басына шықты; мұны көріп отырып менің де талап іздемей, жұмыссыз ойнап жүргенім ақылсыздық екен деп ойынын тастап, қалаға барды.

Қалада бір зор білімді, оқымысты молда¹ бар екен, соған үй сыпыруға жалданып, ақысына оқу оқыптымыс. Ақырында сол Сәтемір асқан данышпан, айдай әлемге патша болған/

ТАЛАПТЫҢ ПАЙДАСЫ

Петр Великий деген осы күнгі ақ патшамыздың ба-басы бір күні шіркеуде тұрғанда көп адамның артқы жағында үңіліп патшага қарап, бөркімен қалқалап қана бір нәрсені сзызып тұрған балаға көзі түседі. Мұнымен бөтен кісінің ісі жоқ, жалғыз-ақ ақылы кемел патша сол бала екеш балаға да көзін салып тұрған екен. Тілек тілеп болған соң, жұрт екі жарылып, патшага жол беріпті. Соңда патша тұп-тура маңағы балаға барды. Бала қолындағы сыйзумен болып тұрып, тіпті патшаның қасына келгенін де байқамай қалыпты. Соңда жұмсақ шыраймен патша сұрады:

- Негіліп тұрсың?
- Сенің жүзінді жазып алайын деп едім.
- Оны негілмақсың?
- Даңқың, дабылың жер жүзіне жайылған патшам, сенің суретінді сзызып алып, өміріме шейін бойымда сақтайын деп едім.
- Қане, көрсетші сызраныңды?

¹ Оқымысты молда – оқымысты ғалым деген мағынада. – Ред.

Сол уақытқа шейін қорықпай жауап беріп тұрған бала, сызғаныңды көрсет дегенде, қысылайын депті, сөйтсе де, сызған қағазын әдеппен патшаның қолына берді. Қараса, сурет реуішті де емес, әйтеуір өз білімінше сызған сзызық, бала ол күнде сурет салуды қайдан білсін. Солай да болса, әлемге ақылы жеткен патша баланың талапты, зерек екенін аңғарып, оқуға бергізіп, ақырында сол бала бүкіл орыс жұртына даңқы шыққан Матвеев деген суретші болған.

ӘКЕ МЕН БАЛА

Бір адам он жасар баласын ертіп, егіннен жаяу келе жатса, жолда қалған аттың бір ескі тағасын көріп, баласына айтты:

— Анау тағаны, балам, ала жүр, — деп.

Бала әкесіне:

— Сынып қалған ескі тағаны алып неғылайын, — деді.

Әкесі үндемеді, тағаны өзі иліп алды да, жүре берді.

Қаланың шетінде темірші ұсталар бар екен, соған жеткен соң әкесі қайрылып, манағы тағаны соларға үш тиынға сатты. Одан біраз жер өткен соң, шие сатып отырғандардан ол үш тиынға бірталай шие сатып алды. Сонымен, шиені орамалына түйіп, шетінен өзі бірембірем алып жеп, баласына қарамай, аяңдап жүре берді. Біраз жер өткен соң, әкесінің қолынан бір шие жерге түседі. Артында келе жатқан бала да тым-ақ қызығып келеді екен, жерге түскен шиені жалма-жан жерден алып аузына салды. Бітегенеден соң және бір шие, онан біраз өткен соң және бір шие, сонымен әр жерде бір әкесінің қолынан түскен шиені он шақты рет иліп, жерден алып жеді. Ең соңында әкесі тоқтап тұрып, баласына шиені орамалымен беріп тұрып айтты.

— Көрдің бе, мана тағаны жамансынып жерден бірғана иліп көтеріп алуға еріндің, енді сол тағана алған

шиенің жерге тұскенін аламын деп бір еңкеюдің орнына он еңкейдің. Мұнан былай есінде болсын: аз жұмыстық қынысынсаң – көп жұмысқа тап боласың; азға қанағат ете білмесең – көптен де құры боласың, – деді.

АСЫЛ ШӘП

Зылиха мен Бәтима деген біреудің қызметінде тұрған екі қызы бала тәбесіне бір-бір жәшік жеміс көтепріп, қалага келе жатыпты-мыс. Зылиха аһлап-үйлеп, шаршадым деп, Бәтима күліп, әзілдесіп келе жатады. Соңда Зылиха айтты:

- Сен неге мәз болып қуанып келесің, төбендейдегі жәшіктің ауырлығы да менің басымдағыдан кем емес, өзің де менен құшті емессің?
- Мен жәшігім ішіне ауырды жеңілдететін бір шөп салдым, – деді Бәтима.
- Ай, ондай болса шөбінің атын айтшы, мен де ауырымды жеңілтейін, – деді Зылиха.
- Ол шөп сенің қолыңа тұспей ме деп қорқамын, аты «сабыр» деген, – деді.

БАҚША АҒАШТАРЫ

Жаздың әдемі бір күнінде, таңертен, бір төре өзінің баласымен бақшага барып, екеуі де егілген ағаштары мен гүл жапырақтарын көріп жүрді.

- Мынау ағаш неліктен тіп-тік, ана біреуі неге қисық біткен? – деп сұрады баласы.
- Оның себебі, балам, анау ағашты бағу-қағумен өсірген, қисық бұтақтары болса кесіп. Мынау ағаш бағусызы, өз шығу қалыбымен ескен, – деді атасы.
- Олай болса, бағу-қағуда көп мағына бар екен гой, – деді баласы.
- Бағу-қағуда көп мағына барында шек жоқ, шырағым; мұнан сен де өзіңе әбірет алсаң болады;

сен жас ағашсың, саған да құтім керек; мен сенің қате істерінді түзеп, пайдалы іске үйретсем, сен менің айтқанымды ұбып, орнына келтірсөн, жақсы түзік кісі болып өсерсің, бағусыз бетімен кетсең сен де мынау қисық біткен ағаштай қисық өсерсің, – деді.

БІР ҰЫС МАҚТА

– Бір кішкентай қыз әкесінің шапанын жамап отыр екен, шешесі қасына отырып, ақыл айтты:

– Балам, дүниедегі жаратылған жәндік-жансыздардың ешқайсысының да керексіз болып, жерде қалатыны болмайды, – деп. Сол сөзді айтып отырганда, қыз бала киімін жамап болып, жердегі мақтаның қиқымын терезеден лақтырып, далаға тастады:

– Эже, осы қиқымның ешнәрсеге керегі бола қалмас, – деп.

Шешесі:

– Балам, сол да жерде қалмайды, – деді.

Осылайша сөйлесіп, терезеден қарап отырса, манағы мақтаны жел көтеріп ұшырды, мұны бір торғай көріп ұшып барып, мақтаны тұмсырына тістеп қана алыш, ұшып кетті. Қыз әжесінен:

– Манағы мақтаның қиқымын бір торғай алыш кетті, оны неғылады? – деп сұрады.

Әжесі айтты:

– Көрдің бе, балам, күн айналмай манағы айтқан сөздің келгенін. Ол кішкентай мақтаны торғай ұсына төсеп, жас балапандарына мамық етеді, – деді.

АЛТЫН ШЕТТЕУІК

Бір үлкен мейрам алдында, әкесі балаларын қуанту үшін үйіне әртүрлі жеміс алыш келді. Леночка деген кіші қызы сол келтірген көп жемістің ішінде, сырты

алтындаған шеттеуіктерге қызығып, соны маған бер деп коймады. Шешесі айтты:

— Бұл шеттеуіктер тек әдемілікке істелген, мыналарды ал, — деп, бөтендерін беріп еді, Леночка жылай бастады:

— Мен қара шеттеуікті алмаймын, алтын тыстысын аламын, оның ішіндегі дәні де тәтті шығар, — деп.

Шешесі тіл алмайтын қисық баланың дегенін істегеннен артығы жоқ екенін ойлад, Леночкаға алтын тыстыларын, бөтен балаларына бөтен шеттеуіктерді таратып берді. Леночка қуанып шеттеуіктерін де реу шара бастады, қараса, бірінің де ішінде дәні жоқ, бос қабықтар екен. Мұны көріп қасындағы балалар мазақтап күле бастады. Сонда атасы айтты:

— Бұл шеттеуіктер жеу үшін істелген емес, тек көзге әдемі көріну үшін қойылған; мен шеттеуіктердің бос қабығын алып, сыртын күміспен бояп қана қойып едім, екінші рет не нәрсенің де құр сыртына қарап қызықпа, асылы ішінде болар, — деді.

ШЕШЕ МЕН БАЛА

Шешесі қыз баласынан сұрады:

— Берген ақшамды қайда қойдың?

Б а л а:

— Біреуге бердім.

Ш е ш е с і:

— Кімге?

Б а л а:

— Бір тентек балаға бердім.

Ш е ш е с і:

— Мұнан былай тентек болма деп берген шығарсың?

Б а л а:

— Рас, әже, екінші рет тентек болма дедім. Құс та Құдайдың жәндігі гой, әже?

Ш е ш е с и:

- Біз де, құс та, бөтен жан-жануардың бәрі де Құдайдың жаратқан жәндігіміз.

Б а л а:

- Әлгі бала Құдайтағаланың жаратқан кішкентай құсын ұстап алып, сатайын деп жүр екен. Құс кісі аярлық болып, шиқылдаپ тұрды; сонда алып жүрген бала тұмсығын қыса береді, бишара құстың дауысын Құдайтағала есітеді деп қорыққан шыгар деймін.

Ш е ш е с и:

- Онда сен неғылдың?

Б а л а:

- Мен балага ақша беріп сатып алып, құсты ұшырып қоя бердім. Менің бұл ісім сауап емес пе?

Ш е ш е с и:

- Әрине, сауап, бейшараларға қайырымды болғаның.

Б а л а:

- Ол бала, кім біледі, кемтарлықтан құсты сатуға жүрген-ая?

Ш е ш е с и:

- Мен де солай ойлаймын.

Сонда сөйлем отырған бала, сіңлісіне қарап:

- Мана ақшамның бәрін бергенім жақсы болған екен, — деді.

С і н л і с і ш е ш е с і н е қ а р а п :

- Апаммен екеуіміз мана бәстесіп едік, ол балага апам құсынның бәсі не деп те сұрамай, ақшасынның бәрін берді; мен айттым: құстың бәсі не деп сұрау керек еді деп, қайсымыздікі дұрыс?

Шешесі үлкен қызына қарап айтты:

— Сенің де бұл істеген ісінде дұрыс демеймін.
Егер тағы бір манағыдай бала жолықса, ақшаңың
бәрін бастапқы балаға беріп қойдың, соңғыға не бе-
рер едің?

Үлкен қызы:

— Онда мен тағы да саған келер едім.

Шешесі:

— Егер менде де мал, ақша болмаса қайтер едің?

Бала:

— Онда... — деп, не дерін біле алмады.

Шешесі:

— Көбірек жақсылық етуге шамам келсін десен, әр-
нәрсеге күтімді болу керек; құстың бәсін сұрап, кемге
бермеймін десе, сонда ақшаңың бәрін беру керек еді.
Ол құстың өзі не құс екен?

Баласы:

— Мен сұраганым да жоқ, әже, өзің айтушы емес пе
ен, жақсылық еткен жаңыңың атын да сұрама деп.

Шешесі *kulp*:

— Солай, солай, шырагым, — деді.

Баласы:

— Әже, сен көрсөң еді, құсты қоя бергенімде, әуелі
куанғаннан тіпті ұша алмады; сонан соң құсты сатқан
баладан уәде алдым, екінші рет ұстама деп.

Шешесі:

— Қызыым, жақсы іс етіпсің, мінекей саған тағы да
тенге.

Қызы:

— Алда разы болсын, әже.

Шешесі:

— Шырагым қызыым, әрдайым осындай рақымды бол,
саған мұның үшін Құдай рақым етер, — деді

Сейіт орам үстінде жүгіріп бара жатқанда, бір арбалы келіп, андаусыз соғып кетіп, аяғын сындырыпты. Ойбай-лап жылап жатқан баланы көріп шошынғаннан шешесі есінен танып қалыпты. Мұны көрген соң, Сейіт жыламақ түгіл, сынған аяғын орнына салып таңып жатқанда да дыбысын шығармай, қабагын да шытпай жатты. Сонда сынықшы кісі:

— Аяғың ауырмай ма, қабагыңды да шытпайсың? — деп сұрады.

Сейіт шешесі шығып кеткен соң, демін алыш, сынықшыға сыбырлап айтты дейді:

— Ауырмақ түгіл жаным көзіме көрініп тұр, бірақ менің жанымның қиналғанын көрсе, әжем де қиналып, жүдемесін деп, шыдап жатырмын, — деді.

МЕЙІРІМДІ БАЛА

Қытай жұртында ескі заң бар, біреуді алдағандығы мойнына түсken кісінің қолын кесетүғын. Бір төре осындағы іспен күнәлі болып, әлгі айтылған жазаны беруге тұрғанда, күнәлі төренің жас қызы баласы әкем үшін жауап беремін деп, мәлім болды. Қызды патшага алыш келісті.

— Тақсыр патшам, — деді қызы, — менің әкем жазага лайық болғаны рас, соның үшін қолынан айрылуы керек болды, мінекей, тақсыр, әкемнің қолы, — деп өзінің қолын көтерді. — Бұл қол да менің жазықты болған атамың қолы, бірақ мұнымен бала-шагаларын асырауга шамасы келмейді. Бұйырыңыз, тақсыр, осы нашар қолын кесіп, жұмысқа жарап, бала-шагаларын асырайтын қолын атама қалдыруға.

Патша баланың мұнша атасына мейірімділігіне рақымы келіп, төренің күнәсін кешті дейді.

ПОЛКАН ДЕГЕН ИТ

Біз оқып жүрген шағымызда, ұстазымыздың қорасында бір Полкан деген зор ит бар еді. Терезеден қарап тұрганымызда, әлгі Полканға бір кішкентай қанден ит келіп, өршеленіп үріп, аяғын тістеп, үстіне секіріп тиісе бастады. Сонда мен тұрып айттым:

— Тоқта, қанденім, ойнақтағаныңды қоймасаң, Полкан сазайыңды берер, — деп. Біраз қарап тұрсақ та, кішкентай қанденнің ойнақтағанына, тістегеніне Полкан ашуланып қозғалмады. Түрегелсем, арт жағымда ұстазымыз келіп, менің әлгі сөзімді естіп тұр екен, маған қарап айтты:

— Көрдің бе, анау Полканның сенен көрі көңілі жұмсағырақ. Сен өзінен кіші балаларменен ойнасан, ақырында біреуін жылатасың, немесе ренжітесің, Полкан ит те болса, өзінен кіші әлсіздерді ренжітуді үятсынып, қанденге тимей тұр, — деді.

ТЫШҚАННЫҢ ӨСИЕТІ

Тышқан баласына оңашада үйретіпті, адам деген мықты жауымыз бар, ағаштан қақпан құрып, үстіне ғана май байлап қояды, соны же жемін деп барсаң қақпан ұстап алады, балам, соған жолай көрме, деп. Бір күні әлгі баласы ойнап жүріп, майдың ісі шыққан соң; неғылып қойған екен деп, қасына жоламай, алыстан сыгаралап қана қараса, шешесінің айтқан қалыбынша қақпан үстінде майымен тұр екен. Ойлады: қарашы, адамның ақылсыздығын, ағаштан қақпан ғана істеп, үстіне май байлап, бізді қызықсын деп койғанын, біз сол құлыққа бола қоямыз ба деп, олай-бұлай одырандаپ жүгіріп жүрді де айтты:

— Сүйтсе де, айхай майы құрғырдың ісінің жақсысын-ай, жемесем де биттей ғана жақындаپ иіскеу-

ге болады гой, — деп, бірте-бірте жақындаі-жақындаі бара жатқанда, қақпан тарс етіп тышқанды жаншып тастады.

ІЗБАСТЫ

Қыпшақ Ізбасты би он жасар күнінде көш үстінде көп адаммен бір тұлкі қуысып, бәрінен бұрын жетіп тұлкіні соғып алды. Артынан келген жасы үлкен кісілер тұлкінді бізге байла деп еді, Ізбасты бермеді. Қазақшылық әдетте жасы үлкенге мұндаі соғып алған тұлкіні байлаушы еді, мынау бала бізге байламайды деп, заманыңдағы ханына арызға келісіпті. Соңда Ізбасты ханға айтты дейді:

— Ойдан қашты бір тұлкі, тауға қарап дем алмай, жабыла құдық көп кісі, бәрі де қалды ере алмай; сол тұлкіні кім алар, жалғыз жеткен мен алмай; ағайыннан дұшпан жауым жок, алдына салып айдал жүр, алтайы тұлкі көре алмай; ұялып, тақсыр, журменіз, мұның төресін ондаң бере алмай.

ТҰЛКІ МЕН ЕШКІ

Бір тұлкі жүгіріп келе жатып абайсызда бір терең апанға түсіп кетіпті. Шығайын десе шыға алмай тұрганда, ешкі су іздел жүріп, әлгі апанға келіп, тұлкіні көріп:

— Өй, тұлкі батыр, неғылып тұрсың? — депті. Тұлкі айтты:

— Ой, неғыласың, батыр, жаным райыс¹ тауып тұрмын: қырда әрі сусап, әрі ыстықтап өліп едім, апанның іші әрі салқын, әрі түбінде тұп-тұнық суы бар екен, — деді.

Мұны естіп ешкі мен де салқын су ішнейін деп, секіріп апанға түскенде, тұлкіекен секіріп ешкінің үстіне мініп, онан мүйізіне шығып, мүйізінен секіріп қыраға шығып, жөніне кетті дейді.

¹ Р а й ы с — рақат. — Ped.

ҚАРҒА МЕН ҚҰРТ

Қарға ұшып жүргенде жерде жорғалап бара жатқан құртты көріп, тұмсығымен тістеп алғып ұшып кетті. Құрт байғұс істің жаманға айналғанын біліп:

— Әй, қарға батыр, әке-шешенди де көріп едім, асқан жақсы құстар еді, — деді.

Қарға тәуір көріп, тұмсығымен «үх!» деді.

— Апа-ағаларынды да білуші едім, — деді құрт. Қарға тағы «үх!» деді.

— Бірақ соның бәрі де сенен жақсы емес еді, — деді. Сонда қарға масаттанып «аһ!» дегенде, аузы ашылып кеткен соң құрт жерге түсіп кетіп, құтылды дейді.

САУЫСҚАН МЕН ҚАРҒА

Ала сауысқан бір бұтақтан бір бұтаққа қонып, тынбай шиқылдай беріпті, қасындағы құзғын-қарға үндемей отырыпты-мыс. Сонда сауысқан:

— Қарға тамыр, сен неге үндемейсің, әлде менің айтқан сөздеріме наnbай отырмысың, — депті.

Оған қарға айтты дейді:

— Рас, сауысқан мырза, еркін сөзіңе наныңқырамаймын; саны-сапасы жоқ көп сөйлеген мылжың шын сөзді аз айтады деп білемін, — депті-міс.

ЖАН-ЖАНУАРЛАРДЫҢ ДАУЛАСҚАНЫ

Жылқы, түйе, сиыр, қой, тауық, тышқан және бөтен жан-жануарлардың бәрі де адамның жылына ағалыққа таласты дейді.

Жылқы айтты:

— Мен, адам үстіме мінсе алысын жақын етемін, күшімді болса көреді, сүтімді болса іshedі, қылымға дейін арқан істейді, адамға менен пайдалы мал жоқ, жыл ағасы мен боламын, — деді.

Түйе айтты:

— Сен адам жұмысын қылсаң арпа, сұлы, шөп асайсың, тамағың үшін құл болдың. Мына мен сен көтере алмайтын ауырды көтеріп, неше айшылық алыс жерлерге барамын, аш болдым деп арпа, сұлы сұрамаймын, көде болса — көде, жусан болса — жусан, не кез келсе соны қорек етіп, табылса су ішіп, табылмаса шөлге де шыдан жүре беремін, жыл ағасы болу маған лайық, — деді.

Сиыр айтты:

— Адам егін ексе менімен егеді, сүтімді ішеді, құрт, май істейді.

Қой айтты:

— Мен болмасам қазақ үйін немен жабар еді; жунімді алып киіз істейді, жабагымнан күпі тігеді, арқан, жіп еседі, сүтімнен құрт, май алады, — деді.

Ит айтты:

— Мен болмасам сенің көбінді не ұры ұрлап, не қасқыр жеп тауысар еді, сенің бәріңнің мен бақташынын, дұшпан көрінсе үріп-абалап, иеме хабар беремін.

Тауық айтты:

— Мен болмасам кісі ерте тұрып, жұмысына бармай, ұйықтап қалар еді, мен таңертең тұрып шақырып, хабар айтамын, таң атты деп, көп отырса, жұмысыңнан қаларсың, жатар уақыт болды деп, тұн ортасында да шақырамын, кеш болса тағы шақырамын, демалар мезгіл болды деп, — деді.

Тышқан не дерін біле алмай тұрды да, бір түрлі құлық ойладап, жиналған көпке айтты:

— Бұл таластан ештеме өнбес, жылды қарап тұралық та, кім бұрын көрсе, сол жыл басы болсын, — деді.

Түйе өзінің биіктігіне сеніп, менен бұрын кім көреді деп тышқанның сөзін қостап, бәрі де жылды қарап тұрды. Біраздан соң тышқан жорғалап түйенің үстіне шығып, өркешінің басына мінді де отырды. Сонымен

бәрінен бұрын жылды тышқан көріп, хабар беріп, жылдың басы болған. Түйе бойына сеніп құр қалды деген сөз — осыдан қалған екен.

ҚАРА БАТЫР

Ertmegi

Қара батыр деген ерді бала құнінде түрікпен елінің жортуышылшылары ұстап алып, еліне апарған соң қой бақтырыпты. Аш, жалаңаш сақтап, жөнді тамақ бермеген соң, бала қойдың далада сүтін сауып ішіп, сонымен құн көріп жүріпті. Бір күні бала далада қамығып жылап отырғанда, алдына бір қарға келіп қонағы. Бала қарғаға айтты:

— Қарғалар-ау, қарғалар, қанды көрсө жорғалар, тұмарымды алсанға, біздің елге барсанға, сағынып жүрген әкеме тұмарды бере қалсанға.

Қарға бір қарқ етті де, ұшып кетті. Бір мезгілде сауысқан келіп қонды.

— Ай, сауысқан, сауысқан, өлексе жеп тауысқан, тұмарымды алсанға, елге бара қалсанға...

Сауысқан шық-шық етті де, ұшып кетті. Келіп тырна қонды.

— Ұзын мойын тырналар, қайыры бар мырзалар, тұмарымды алсанға, елге бара қалсанға...

Тырна тыррау-тыррау деді де, ұшып кетті.

Келді қаз.

— Әй, қаздар-ау, қаздар-ау, сізге бар-ды наздар-ау, тұмарымды алсанға, елге бара қалсанға...

Қаз қаңқ-қаңқ етті де ұшып кетті.

Келді аққу.

— Көлден ұшқан қуларым, құс төресі туларым, тұмарымды алсанға, елге бара қалсанға...

Аққу тоқталыңқырап, көлденендең түрді да, ол да ұшып кетті.

Біраздан соң қарлығаш келді.

— Эй, қарлығаш, тамыр-ай, жауда болдым қалар-ай,
тұмарымды алсана, елге бара қалсана...

Қарлығаш ұшып олай кетті, ұшып бұлай кетті, ақыр
қимай келіп, баланың қолына қонды.

Бала ойлады: әкем тұмарымды көріп таныса да, қай
елде екенімді біле алмас; бұған бір белгі салайын деп,
өзінің қолын пышақпен шашып қанатты да, қанымен
тұмар үстіне түрікпен елінің таңбасын салды. Сейтіп
болған соң, тұмарды қарлығаштың мойнына байлаپ,
елінің, әке-шешесінің жерін айтып, ұшырып қоя берді.

Қарлығаш ұшты аспанмен, баланың айтқан жоспармен,
асқар-асқар таулармен, айдын шалқар көлдермен, бат-
пақ-лай, шөлдермен, түрлі-түрлі жерлермен; қос қанатын
қамшылап, аспаннан қатер көрінсе, таса жерді жамшы-
лап, үстінен тері тамшылап, неше мерзім жерді өтті, неше
мерзім елді өтті, нақ отыз күн болғанда, бір ауылға сол
жетті, баланың айтқан ауылы осы ма деп, меңзепті.

Бұл ауылға келген соң, қарлығаш әр үйдің төбесіне
қонып, адамын байқап жүрсе де, баланың айтқанына
ешиқайсысы ұсамайды. Сейтіпшаршап қалғып отырғанда,
бір ыңырыған кемпірдің даусы шықты. Құлағын салып
қараса, кемпір айтады:

— Ау, шырағым-құлыным, мандайымда тұлымым,
көлге біткен құрағым, жалғыз ұлым шырағым! Жау алды
ма білмедім, су алды ма білмедім, аң алды ма білмедім,
жөнінді біліп, шырағым, құрбаның бол өлмедім, жиyrма
төرت ай болды, мен жалғызды көрmedім!..

— Сен тұра тұр, — деп кемпірді тоқтатып, шал айтады:

— Жалғыз біткен талшыбық, келбетің келген
қарғым, бір дерегің білуге, дүниені кезіп қарадым, аш
бурадай жарадым, он екі мүшем сөгілді, аш күзендей
бүгілді, таулардың насат тасындаі, берік-ақ еді сүйегім,
өрт шалғандаі егілді. Қайда да кеттің, сұңқарым, үміт
еткен тұлпарым, бір көрсетіп алмады, сол ғана болды-ау
інкәрім.

Онда бір жас қыз бала әке-шешесін тоқтатып сөйлейді:

— Наркескен деген алмастай асыл еді негізің, бірге туған егізім, сен тұрганда ойлауши ем, арғымақ ат мінермін, асыл киім киермін, тең-құрбымнан ілгері мен жарқырап жүрермін, биіктен талап тілермін, ойын-күлкі, сауықпен қызық дәурен сүрермін. Егізімнен айрылып, ақша беттен қан кетті, кекілімнен жан кетті, желкілдең шыққан көк шөптей, жап-жас қана күнімде, міне бізден сән кетті. Эй, қартымыз, қартымыз, көзіңнің жасын тартыңыз, мен бүгін бір тұс көрдім, әжептәуір іс көрдім, тұсіме жору айтыңыз; қолдан үшқан сұңқарым қайта қонып жүр екен, үйірден жойған тұлпарым қайта келіп жүр екен, бірге туған құлымын үйге келіп жүр екен. Бізге Құдай берген-ді, кісі көрмес өлгенді. Баба-тұкті Шашты-әзіз, нақ сарт болып кетпесе, хабар алыш шырақтан, бір қарлығаш келген-ді...

Бұл сөзді есіткен соң, қарлығаш тіп-тіке шал-кемпірдің алдына қонды. Бейшаралар жылап-сықтап тұмарды алыш, таңбасынан Қара батыр түрікпенге барғанын білісті. Соңан соң ат жаратып, адам жиып, түрікпен жұртына барып, көп тарту-таралғы беріп, баласын алыш қайтты дейді.

БАЙҰЛЫ

Байұлы жеті жасар күнінде ел көшіп, көп балалар: біреу тайына, біреу атына мінгенде, бір бала жыламсырап қарап тұрып қалды. Мұны көріп, Байұлы қасына барып:

— Сен неге атыңа мінбейсің? — деді. Бала қамығып:
— Атым жоқ, көшкенде әжеммен түйеге мінуші едім, — деді.

Сонда Байұлы аттан түсіп жаяу әкесіне барып:

— Мен атқа мінгенде, ер-тоқымымен маған бір жорға тай атап едіңіз, сол тайымды біреуге берсем, сіз ұрыспайсыз ба? — деді.

Әкесі:

— Кімге бересің? — деді,

Бала қысылыңқырап тұрып, жаяу жылап тұрган жарлының баласын көрсетті.

Бұған әкесі де түсініп, бетінен сүйіп:

— Тайыңды кімге берсең де ерік өзінде, — деді. Соңан соң Байұлы қуанып, тайды ерттетіп, манағы балаға әкеп беріп, қасына ертіп алды да, шауып кеп, көп балаға қосылды.

Сол уақытта бір ақсақал жақсы кісі қонақ болып жатыр екен; Бай ұлының әлгі мырзалығын көріп разы болып, сыртынан бата берді:

— Ей, Құдайым, бұл балаға ұзақ жас бер, мал мен бас бер, — деп.

Сол кісінің батасы қабыл болып, ақырында Байұлынан он екі ұл туып, бәрі де асқан бай, елге бас болды. Он екі ата Байұлы деген ру соңан тарады деседі.

ЖӘНІБЕК БАТЫР

Жәнібек батыр бала күнінде ақыл-білім үйрену үшін, Қаракерей Соқырабыз дегенді іздеп келген екен. Сәлем беріп кіріп келсе қарттықтан екі жағын жібекпен таңып отырған кісі екен, Жәнібекті көріп:

— Сен қай ұлсың? — деді.

— Қошқар ұлымын, — деді.

— Қошқардың адам есті бір ұлы бар деп еді, сол боларсың ба? — деді.

— Болармыз, — деді.

— Балам, не жұмысың бар, бұл жақта неғып жүрсін? — деді.

— Осы жақта бір қарт атамыз бар дегенге, қолын алғып, бір-екі ауыз ақыл-білім алайын деп жүр едім, — деді.

— А-а!!! Ел бастап, жұрт алайын деген ұл екенсің, сөз бастап, би болайын деген ұл екенсің, алдыңа келсе әділдігінді аяма, аймағың кетпес алдыңдан; қол бастап, жол алайын деген ұл екенсің, жолдастың мыңын алма, бірін ал, мың кісіге — бір кісі олжа салатұғын, олжанды аямасаң — жолдасың қалмас жаныңдан; жұз жиырма алтыға келіп отырмын, жас құнінде қалың бер де қатын ал, жігіттің хан болатын, қыздың ханым болатын уақыты сол, қартайған соң өкінбе, ұлым қару жисаң мылтық, жи, жаяу жүрсөң — таяғың, қарның ашса — тамағың.

Мұнан шығып, Кіші жүзде тоқсанға келіп отырған Тайған деген биге келді. Келсе бидің елі көш екен, көш үстінде кез болып сәлем беріп, ат үстінен көрісті. Мұнысын жақтырмай, бұл би де сұрады.

— Жаным, қай ұлсың?

— Кошқар ұлымын.

— Ұлым, неғып жүрсің?

Оған да айтты:

— Осы жақта бір қарт атамыз бар дегенге жолығып, қолын алғып, бір-екі ауыз ақыл сұрайын деп едім.

— Е-е-е! — деді ол. — Азуы алты қарыс аргынның Кошқарұлы Жәнібек, Алшының бір алжыған шалын келемеж қылып кетейін деп едім десеңші.

Жәнібек:

— Мен сөз сұраймын деп келсем, көңілімді қайтарды гой, — деп, атының басын бұрып алғып жүріп кетті...

Анадай бара жатқанда, би:

— Эй, Жәнібек, — деп шақырды. Жәнібек артына қарады. Сонда би:

— Атыңың басын бұрма, солай тұр, жүзім кішілігінен¹ бір ауыз сөзбен көңілінді қайтардым: өгізді өрге салма — қанатың талар, жаманға жүзінді салма — сағың сынар, — деді.

¹ Кіші жүз деген мағынада. — Ред.

БАЙ БАЛАСЫ МЕН ЖАРЛЫ БАЛАСЫ

Асан деген бай баласы, Усен жарлы баласы – екеуі күрдас екен. Бір күні ел көшкенде қыр астында ойнап жүріп, ескерілмей, екеуі жұртта қалыпты. Бір мезгілде үйге баралық деп келсе, ауыл жоқ, күр жұрты жатыр. Асан айқай салып, жылай бастады. Усен ойланып тұрды да айтты:

– Жылағанмен ешнәрсе өнбес. Көшкен ауылды іздел табалық.

Жұртта бір көзі сынған ине жатыр екен, оны алды және бір пышақтың сынығын, бір-екі уыстай қыл тауып, оны да алды. Соナン соң ауылдың жұртын айнала жүгіріп жүріп, көштің кеткен сүрлеуін тауып, сол сүрлеуге түсіп жүре берді.

Біраз жер өткен соң сүрлеу екі айрылды. Мұны көріп Асан жылай бастады.

– Енді қайсысына түсеміз – деп, Усен қарап жүріп, біреуіне түсті:

– Мынау сүрлеу, бүгін жүрген көштің сүрлеуі екен – маңдың жас тезегі бар, – деді.

Біраз жер жүрген соң Асан қарным ашты деп жылады. Усен үндемей келе жатса, екеуінің алдынан бір үйрек ұшып, ұзамай қасына қонды. Асанның онымен ісі болмай жүре берді. Усен жүгіріп барып сипалап жүріп үйректің орнынан алты жұмыртқа тапты. Асан қуанып жұмыртқаны алайын деп еді, Усен алдырмай:

Жолдан адасып көп күн жүрсек, бізге тاماқ керек болар, үйректі де ұстап алайық, – деді.

Асан айтты:

– Қалай ұстаймыз? Усен:

– Мен әкемнің ұстагандарын көріп едім, – деп, маңағы жүртттан тауып алған қылдан есіп тұзак істеді де, оны апарып үйректің ұсына құрды. Мұнан соң Асанды шақырып алып, екеуі бір таса жерге, қалың шөптің ара-

сына барып жатты. Көп ұзамай-ақ үйрек қайта ұшып, жан-жагында адам көрінбеген соң, ұясына келіп конды. Бітегенеден соң Үсен түрегеліп, жүгіріп ұяға барып еді, үйрек ұша алмай далбырлады да қалды; қараса, үйрек мойнынан тұзаққа ілініп қалған екен.

Үйректі Асан:

— Тірі алып, ойнап баралық, — деді.

Үсен айтты:

— Жоқ, әкем: «Үйрек, қаз — адал құстар, мұқтаждықта Құдайтағала бұларды адамға алып, тамақ етуге бұйырады, бірақ тірілей байлап-матап әуре ету обал», — деп айтушы еді, әуре етпей бауыздап алалық, — деп, манағы жұрттан тауып алған пышақтың сынығымен бауыздап алды.

Мұнан соң келе-келе жатып, тұс ауған уақытта, екеуі бір өзен-судың бойына жетті. Су ішіп сусындарын қаңдырган соң, Үсен айтты:

— Енді бір тамақ пісіріп желік.

Асан:

— От жоқ, неғылып пісіріп желік? — деді.

Үсен үндемей су жағалап жүгіріп кетіп, бір шақпақ тас тауып әкелді және шапанының бір кішкентай жыртылған жерінен аз ғана мақта сұрып алып, оны тастың үстіне қойып, бәрін бармағына ғана қатты қысып тұрып, манағы пышақтың сыртымен тасқа қатты ұрып еді, от шығып, мақта тұтанды; сонан соң айналасына аз ғана тезек үгіп салып, Үсен өзі отты үріп тұтандырып жатып, Асанды қу тал жинап алып кел деп жіберді. Тал келтірілген соң от жағып, әуелі жұмыртқаны отқа салып пісірді; онан соң үйректің жүнін жұлып, бұтарлап, бір талдан істік істеп, үйректі отқа қақтады. Піскен соң екеуі де жесіп, тойып алысты.

Тамағы тойған соң көнілінен уайымы шығып, Асан су жағалап жүгіріп кетті, бір мезгілде дауыстады:

— Үсен, Үсен! Мынау тайыз жердегі балықтарды қарашы! — деп.

— Үсен оған қарамай баяғы жұрттан тапқан инені отқа салды, Ине біраздан соң оттың күшімен еріп, қызарды, сол уақытта пышақпен инені алып, ептең іді, қармақ істеді.

Сонан соң Асанды шақырып:

— Сен шегіртке тере бер, — деді де, өзі манағы қылдан есіп қармаққа бау істеп байлап, талдан кесіп оған сап істеді. Сөйтіп, қармағы әбzelімен даяр болған соң, Үсен сұға барып, Асанның жиған шегірткесін жемге шаншып, қармағын сұға салды. Су әдемі, айнадай таза су екен, ішіндегі ойнаған балықтары көрініп жүретүғын. Әуелі шабақтар келді, біреуі бір, екеуі екі жемді иіскеп, тиіп-қашып, жұлқып өтіп жүрді. Сөйтіп тұрганда шабақтар дүркірей келіп қашты. Қараса, бір шортан келген екен. Ол шортан жемге де қарамай, тәқаппарланып жайымен былғаңдал өтіп жүре берді. Шортан өткен соң манағы бытырап кеткен шабақтар тағы жалма-жан жиылып келісіп, жемнің айналасында ойнап, бірін-бірі куып, жемге де тиіп-қашып, соғып етіп жүрді. Сөйтіп тұрганда, шабақтар және дүркірей қашып, жоқ бол кетті. Қараса, бір бөлеқ алабұғалар келген екен, жемді ең бұрын көрген біреуі тоқталмасстан келіп асап келіп қалғанда, Үсен қармақты тартып алып, оны шығарып тастады. Сол қалыпша Үсен бірталай алабұға алды.

Балықтың алынған қызығына айналып тұрып, балалар күннің кешке таянып қалғанын аңғармаған да екен. Бір мезгілде Үсен Күнге қарап:

— Ah, күн кеш бол қалыпты гой, жарықта өткел тауып алайық, — деп, қармақпен алған балықтарын біреуінің шапанына орап алып, манағы шақпақ тасын және сабы-бауымен қармағын да қалдырмай алып, енді өткел іздесті. Бұл турада Үсен кідірместен, манағы өздерінің

түсіп келген сұрлеудің өткен жерін тауып алыш, сол жерден өте шықты.

Біраз жүрген соң-ақ күн кеш болды және біраздан соң ымырт жабылып, жол көрінбеді. Түн болған соң, балалар екеуі де корқайын деді. Сөйтсе де Үсен сыр білдірмей енді жүрсек адасармыз деп тоқтады, тезек теріп от жақты. Біраз отырган соң Асан күндіз көп жүріп шаршаган бала, ұйықтап қалды. Үсен ойлады: әкем айтушы еді «елді жердің ұрысы, далалы жердің бөрісі болады» – деп, ұйықтамай отқа күндізгі алған балығын пісіріп, ермек етіп отыра берді; есітуі бар еді: от жағып отырса, қасқыр келмейді-міс деп. Қарап отырса, бір мезгілде бір топ киік келді, Олар анадайдан одырайып қарап тұрып-тұрып, өз-өзінен үркіп жөнелді. Біраздан соң құлын, тайы бар бір үйір құлан келді; айғыры алдында басын тікшитіп, құйрығын шашып, осқырынып, өзгелері таңданып қарап тұрды-тұрды да, олар да шауып жөнелді. Бір мезгілде жақын жерде қасқыр ұлыды; алысырақта өгіз-шағала адамша шыңғырып, біресе жылаған балаша, біресе қарқылдап күлген адамша, әртүрлі дауысқа салды. Үсен түйсініңкіреп, бойы мұздап, қолына манағы қармақтың таяғын қысынқырап ұстап және отыра берді. Сөйтіп, әр жануарларды көріп және оттың жарығына жиылған құрт-құмырсқа, көбелектерді қарап, бұл көбелек-қоңыздар неге көріне өлім іздел отқа түсе береді екен деп, әртүрлі ойларға қалып, сүйеніп жатып, таңды атырды. Күншығыста таң әуел алтынмен бояғандай қызыарып, жан-жаққа жайыла-жайыла барып, ақыры қызылды тарап ағара бастағанда, Үсен Асанды да оята бастады: «Жүрер уақыт болды», – деп. Асан далада екенін ұмытып, үйдегі қалыбынша, жуық арада оянбай ыңырсыса да, Үсен қоймай оятып алыш, қасына ертіп жолға шығысты.

Күн сәскеге шейін жүріп отырып, сәскеде сүрлеу бір қатаң шоқаттау жерге түсіп көрінбей кетті. Балалар енді қай жаққа жүрерін білмей дағдарып тұрды. Сөйтіп, жанжагына қарап тұrsa, ілгергі алдында бір биік қыр үстінде, ұлken мола көрінді. Соңда Үсенниң ойына әкесінің сөзі тұсті: далада жүріп адассаң, молалы жерде су болады, сулы жерде ел болады, дейді еken. Сол ақыл бойынша Үсен Асанды ертіп, молага қарай жүрді. Молага жақыннап келгенде, қаңқылдаған қаздың даусы шықты, Үсен енді білді жақын жерде көл бар еkenін, оның үшін қаз сусыз жерді мекен етпейді. Келіп екеуі енді молалы қырға шықты, қараса, қырдың жығылар асты ұлken көл еken, көлдің айналасы да, іші де жыңылдаған мал; жағасындағы жібектей жапырылған көкорай қора-қора қой мен жылқы, жылқының бір парасы көл ішіне кіріп, белінен құраққа кіріп тұр, енді бір жақ жағасындағы сортанда бір топ түие жатыр. Бұларды көріп, балалар қырдан түсіп, жүгіріп малға келді. Келсе өз ауылдарының малы еken. Малшылар Асан, Үсенді көріп, олар да қуанып, біреуі әкешешелерінен сүйінші сұраймыз деп шауып кетті, езгелері балаларды атқа мінгізіп, ауылға алып жүрді. Жолда келе жатып малшылар айтты:

— Сендердің жүртта қалғаныңды біліп, кешеден ауылдың жан біткені іздеуге кетіп еді, — деп. Нак бесін мезгілінде балалар аман-есен үйлеріне келіп, әкешешелеріне қосылды дейді.

БАЛАНЫҢ АЙЛАСЫ

Бір әлім адам жапанда келе жатып, аяғы астында бір ұлken тасқа сүрініп жығылып, ойлады: бұл тас адамға зиян келтіретін тас еken, жолдан алып тастайын деп. Сол оймен тасты көтеріп еді, астынан бір сандық шықты, сандықты ашып еді, ішінен бір жылан шығып, шағамын деп әлімге ұмтылды, әлім айтты:

— Мен сені қараңғы, тар жерден, тұтқыннан шығардым, жақсылыққа жамандық бар ма?

Жылан айтты:

— Бар.

Әлім айтты:

— Олай болса біреуге жүгінелік, төре саған тисе шағарсың, — деп.

Жылан да бұл сезге тоқтап, екеуі келе жатып, түйеге жолықты. Түйеге бұлар істерінің мәнісін айтып еді, түйе айтты:

— Жақсылыққа жамандық бар; не үшін десеңіз: мен адамның қанша ауыр жүгін, мұлқін тасып, өмірімше қызмет істесем де, адам қай уақытта шамамнан тысқары жүк артады да, жүре алмасам ұрып-соғып ренжітеді.

Жылан мұны есітіп, әлімнің мойнына бір оралды. Мұнан шығып жеміс ағаштарына келіп жүгінді. Бұл ағаш та айтты:

— Жақсылыққа жамандық бар; не үшін десеңіз: менің жемісіммен қанша адам күн көріп пайдаланып тұрса да, жемісімді жан ауыртпай қолымен алмай, тубімнен қатты ұрып, жемісімді жерге түсіріп алып жейді, — деді.

Жылан әлімнің мойнына тағы бір оралды. Онан кетіп, бір итке жолығысты.

Ит те айтты:

— Жақсылыққа жамандық бар; мен иеме қанша түн-күн ұйықтамай мұлқін, малын, өзін бағып қызмет қылып едім, ақырында мен қартайып аурулы болған соң таяқтап ұрып мені қуып жіберді, — деді. Жылан және бір оралып, енді шағамын деді.

Әлім айтты:

— Енді тағы біреуге-ақ жүгінейік, төрелік тағы саған тисе, шаға бер.

Сонан шығып бір топ ойнап жүрген балаларға келді. Ішінде бір бала әлімге сәлем берді. Әлім сәлемін алғып, сол балаға істерінің мәнісін айтты. Бала есітіп болып:

— Эй, ата, бекер сөйлейсің, осы қолындағы кіп-кішкентай қобдига мойныңа үш оралған әйдік жылан сыюшы ма еді? — деді.

— Сонда жылан да айтты:

— Бұл сөз рас, — деп.

Бала тіпті нанбады, «бұл сөзге көзбен көрмей кісі нанып болмас» деп.

Сонда жылан баланы нандыру үшін иіріліп барды да, манағы қобдига кіріп жатты.

Бала сонда тарс еткізіп сандықты жауып бекітті де, өлімнің қолына берді, «апарып алған орныңызға қойыңыз» деп.

ОҚУДАҒЫ БАЛАЛАРДЫҢ ҮЙІНЕ ЖАЗҒАН ХАТТАРЫ

A

Қамқор, дуагөй атам мен әже, сіздерге ықласты сәлемдерімді жолдап қаламын. Өзім сіздердің он балаларыңыздың арқасында сау-саламат бармын. Откен почтадан жіберген сәлем хатыңызды, азын-аулақ ақшасымен, жолығып алдым. Алда разы болсын, мендей нашар баланызды естен шығармай тұрғаныңызға. Ықыласыммен Құдайтағаладан тілеймін: сіздердің ең-бек қамқоршылығыңызды бізге де қызметімізben өтеуге жазғай еді деп. Оқыған оқуымыз турасында бұл күнде ұстаздарымыз сонша разы. Жанада ең жақсы оқыған балалардың есебіне қосып, кенегесіне жазып қойды. Ата, сіз әрқашан ақыл айтушы едіңіз: «балам, алаң болмай ұстаздарыңың айтқанын орнына келтіріп, бергей сабактарын толық үйреніп, білуге тырыс» деп, ол сөздерінізді ұмытқаным жоқ...

Сіз жазасыз, ата, Қасенге қорасан¹ шықты деп. Амаи жазылып кеткеніне қатты қуандым. Бізге ұстаздарымыз

¹ Қорасан – шешек.

айтады: қорасанды егіп шығарған балаға қайта қорасан шықпайды, шыға қалса қатерсіз, жеңіл шығады деп. Осы сөзді жөні келсе ескеріп, жақын жердегі лекарьлерге¹ кішкентай інілерімді апарып, шешек ектірген қалай болар екен?

Қош, дауаларыңыздан үміткер балаңыз Н.

Б

Ағамыз Ыбырайға көп сәлемдерімді жолдадым. Өзіңнен көптен ешбір хат-хабар болмады; тек ауру-сырқауға душар болмасаң болады дағы, шаруалық жұмыстан да қолың тимейтін шығар. Сөйтсе де, уақыт тауып есендігінді білдіргейсің. Өзім денім сау, ұстаздарымыздың тәуір назарындамын. Бір-екі айдан соң екінші класқа шығармын деген үмітім бар.

Осы хатты тапсырушидан Қадишаға екі қадақтай конфет жібердім, сен алып өзіне тапсыра көр. Әкеме бас құлдығымды айтып және менен өтін, маған берген ақшасын босқа шығарды деп ұрыспасын. Қадиша кішкене балағой, ағам жіберіпті деп, қуанып қалсын дедім.

Қош, аға, сау бол. Хат жаз дегенімді ұмытпа деп, — есендігінді Құдайдан тілеп жазушы ініңіз Н.

В

Мінекей, достым Мұратбай, мен екінші класқа шығып, енді бір-екі жұмадан соң елге де қайтуға тұрмын. Енді көп ұзамай-ақ сендерді көрсем керек. Осы күнде-ақ көзіме елестеп тұр, ауыл көкорай шалғындарға қонып, жан-жақтың бәрі желкілдеген көк шөп ішінде жыңылдаған малдың жүргендері. Көп жазуға уақыт жок, құрбы-құрдастарыма сәлем; ағама айт: менің күрең дөненімді кісіге мінгізбей, семіз сақтасын, барған соң өзім жаратып жайлармын. Достың Н.

¹ Лекарьлерге — дәрігерлерге.

Ағамыз Ыбырайға сәлем. Сен бекер қауіп етесің, менің азырақ ауырғанымнан; сені көріп әжемдерде үрей қалмаған-ды. Ауырғаным себебі, қыстың күні ауылы жақын жердегі бір ептешімнің¹, үйіне қонаққа барап едім. Ағаш үй жоқ екен, киіз үйде патшалық жеңіл киіммен жатып-тұрып жүргенде бойымды сұық ұстады; сонан азырақ басым ауырған соң, қайтып дәрігерге айттым.

Дәрігер дәрі беріп, енді жазылып келемін. Ай, аға, әкеме айтып, жылы ағаш үй салып алсаңызышы. Киіз үй жаздың күні қанша жақсы болса, қыстың күні сонша жаман фой. Сұық киіз үйде қыс күні бүрісіп, алдың отқа жылынса, арқаң тоңып отырып, не таза жуынуга болмайды, не таза тамақ жеуге болмайды. Осындағы оқымысты дәрігерлер айтады: қазақтың дертінің көбісі – не бойын сұыққа алдырғаннан, не тазалық жоқтықтан пайда болады дейді; қотыр, бөрткен, таза болмағаннан, сүзек, шашшу, жөтел бәрі де сұықтан дейді.

Еріккен соң, ойыма келгенін жазып, ермек етіп жатырмын. Көп мылжындағы деп айыпқа бүйірма және менің үшін келемін деп азаптанба; әкем кәрі кісі, шаруашылық жұмысынан қаларсың. Інің Н.

ӘЛІМ КІСІ

Бір зор әлім молдадан жаңа дінге кірген бір адам:

— Тақсыр, мен иманды қалай етсем үйренемін? —
деп сұрапты.

Әлім айтты:

— Шыққан Күн мен Айдан, көк пен жерден, су мен жеден, жер мен таудан, жаңбыр мен қардан үйрен, — деді.

Сұрап тұрған адам бұл сөз не сөз екенін біле алмай дағдарып тұрды. Соңда әлім айтты:

¹ Ептешімнің — жолдасымның. — Ред.

— Далага шықсаң көк пен жерді көресің, Күн мен Айды, көк үстінде жұлдыздарды, тауды-тасты, жел мен жаңбырды — осының бәрін кересің, соларға қарап ой жіберсең, оның бәрін адам жаратуға қолынан келер істер емес; олай болса, соның бәрін жоқтан бар еткен бір құдіретті ие болса керек, біз көрмеген. Сол ақылға ойланып жетіссең иманыңың жартысы тамам болғаны, — деді.

ЛҮҚПАН ӘКІМ

Лұқпан әкімге бір сопысъимақ адам бір жиылыста айтты:

— Сіздің ауруға ем етуіңіз күнө, Құдайдың жіберген қаза-бәлесіне себеп табамын деген Құдайға қарсылық болып табылады деп білемін, — деді.

Лұқпан айтты:

— Олай болса, сол айтқан сөзіңіз жазылған кітапты келтіріңіз, сенімді кітап болса біз тоба етіп дәрігерлікті қоялыш, — деп.

Сопы бұл сезді еш кітаптан көргені жоқ, кітап алып келе қоямын деп қозғалмады.

Жиылып отырған халық шулап қоя берді:

— Сопы, Лұқпан жесірге байдай, жетімге атадай болып, неше мұнды бейшаралардың көзінің жасын тыйды, сен бұл істі күнә деп білсең кітабынды көрсет, болмаса қазыға алып барып, жазаландырамыз, — деп.

Істің бұлайынша зорайып бара жатқанын көріп, Лұқпан халықтан өтініш етіп тысқа шығып, сопыны оңаша қалдырып айтты:

— Алда разы болсын, молдам, білген шамаңызша бізді күнәдан тыю үшін ақыл айтқаныңызға. Бірақ бізден де сізге бір ақыл айттысын: қашан да бір істі істегіңіз келсе, өуелі ақылыңызды, онан соң көзіңізді жұмсаңыз, сонан соң ақылыңыз дұрыстаса, көзіңіз көріп, жөнін танып мақұл көрсе, тіліңіз бен қолыңызға сонда ерік беріңіз. Екінші, сіздің айтқан сөзіңізден оқып жетіспегендік

көрінеді, Құдайтағала адамға әртүрлі дene берді: қол берді жұмыс қылмақ үшін, көз берді көрмек үшін, аяқ берді жүрмек үшін, құлақ берді есітуге, ақыл берді ойланып, жаман-жақсыны аңғаруға. Сол берген денелерді тиісті орнына жұмсамасаң, Құдайдың бүйрығына қарсылық болып табылса керек; оның үшін жүрмей, тұрмай, отырмай, көрмей, есітпей Құдайға құлшылық етіп те болмайды. Сол реуішті жансыз нәрселердің де керексіз жаратылғаны жоқ. Бір шөпті у етіп жаратты, екінші шөпті оған басытқы етіп жаратты; бұларды да танып, біліп, бүйрықты орнына жұмсамасаң құнәлі боласың, тиісті пайдалы орнына жұмсаудан обал болмаса керек, – деді.

ЗЕРЕКТІК

Англия жұртында Броун деген білімді ұста судың үстіне бір қолайлы көпір салуға жүріп, қалайша салсам қолайлы, нық болар еken деп ойға қалып келе жатса, жолдың үстіне кесе тартқан өрмекшінің өрмегіне көзі түсті. Мұны көріп Броун тоқтай қалып ойланды: «Бұл өрмекші мынау жол арқылы көпір салыпты, астында тіреуі жоқ, осында көпір қолайлы болар еді», – деп. Сонымен, келді де, су үстіне екі ұзын шынжыр тартып, ортасына тақтай салып, екі жақ басын құрғақ жерден биік, нық бағаналарға бекітіп, көпір істеді. Шынжырдан көпір салу содан қалған үлгі еken.

СИЛИНШІ ДЕГЕН ХАНЫМ

Қытай жұртының патшасының ханымы Силинші жібек құрттарын абайлас қарап жүрсе, бұл құрттар өлерінде өзінің өрмегіне кіріп өлеуді еken. Ханым сол өрмекті алып ширатып жіп істеді, соナン тоқып жаңа жібек орамал істеді дейді. Мұнан соң құртқа назар са-

лып қарап жүрсе, тұт деген ағаштың жапырағын жеп күн көреді еken. Ханым тұт ағашының жапырағын жиып, әлгідей көп құрт жиып асырап, ақырында, бұл құрттың пайдасын халқына үйретті дейді. Жібектің шығатын орнын ең өуелі сол ханым тауыпты-мыс.

Бұл уақытта Силинші ханымның өткеніне бес мың жыл болыпты. Қытай жұрты әлі күнге данышпан ханымын ұмытпай, жыл сайын соның құрметіне той етеді.

МАЛДЫ ПАЙДАФА ЖАРАТУ

Бір үйші жұмысымен көп мал тауып тұрса да, сонша азбен қанағат етіп, аз жұмсал тұрады еken. Бір күні көршісі қырады:

— Осы сен бай бола тұрып, малыңды қай жаққа жібересің көзге түсетін ешнәрсөң көрінбейді, — деді.

Үйші айтты:

— Тапқан малымның бір бөлімімен борышымды өтеймін, бір бөлімін өсімге беремін.

Көрші:

— Қойши, батыр, сенің борышың бар ма еді және өсімге қашан ақша беруші едін? — деді.

Үйші айтты:

— Қарт өке-шешеме берген ақшаларымды өтеп тұрган борышым деп білемін, өзімнен туған балаларға оқу оқытуға, асырауға шыгарған малымды өсімге берген мал деп білемін. Балалар адам болып, біз қартайғанда жақсы асыраса, олардың борышыңды өтегені емес пе, — деді.

ДҮНИЕ ҚАЛАЙ ЕТСЕҢ ТАБЫЛАДЫ

Француз жұртының бір білімді адамы жазады:

— 1791 жылда, өзім университет деген үлкен школда оқып жүрген жігіт күнімде, әр жеті сайын Зерсаль қаласындағы шешеме жаяу барып-қайтып тұрушы едім.

Сонда әрдайым жолымда бір Антон деген тіленші отырып, қайыр сұрап алып жүруші еді. Бір күні тағы сол жолмен келе жатып, бір орта бойлы арықтау кісіге ұшырасып, жөніміз бір болған соң бірге келе жатқанымызда, әдетше манағы Антон алдымыздан шығып қайыр сұрады. Қасымдағы кісі тоқтап, Антонның бетіне қарап тұрды да айтты:

— Сен қарауға еп-есті кісі секілді көрінесің және жұмыс істеуге қуатың да бардай көрінеді, сейтіп тұрып мұндай жаман іспен өзінді кемшілікке салып жүрсің. Бай болғың келсе мен саған ақыл айтайын: мен өзім де сендей кедей едім, бірақ сендей тіленшілік қылғаным жоқ; елден, қала-қаладан қызырып жүріп, әуелі боқтық, салам арасынан, не болмаса жай кісілерден ескі шуберек сұрап жиып жүрдім. Ол шүберектерді апарып қағаз істейтін фабриктерге сатып, соныменен азды-көпті ақша болған соң бір есек, бір арба алдым, мұнан соң әуелі аздал, бара-бара көбірек, әр үйден ескі-құсқы, тұтынуға жарамайтын шүберектерді сатып алып, арбамен жүріп сауда ете бастадым. Осындаі іспен жеті жылда он мың франк¹ ақша тауып, енді бір қағаз фабрикасына кірістім. Жасым жас, ісіме нық, жинақты және еріншектікті білмегеннен соң, осы күнде екі өйдік тас жұрттым² бар, фабрикамды балама бердім, үмітім бар, балам да аштық көре қалмас деген. Себебі: баламды да жасынан бос жүргуте, еріншектікке, қиналмай мал табуға үйретпедім. Осы айтқанымша машақттанудан қашпасаң, сен де бай боласың, Антон, — деді де, жөніне жүріп кетті.

Антон бұл сөздерді есіткен соң терең ойға қалып, қайыр сұрауын да ұмытып тұрып қалды.

1815 жылда Брюссель деген қаладан өтіп бара жатып, бір кітап сататын үлкен дүкенге кірдім. Дүкеннің

¹ Француз жұрттының теңгесі; біздің ақшамызға шаққанда, бір франк жиырма бес тиын күміске есеп. — (*Автор*).

² Жұрттым — үйім. — *Ped.*

ішінде бірнеше приказчиктерге олай-бұлай етіңіз деп, бұйырып тұрган бір купеңтің кескіні көніліме таныс реуішті көрінді. Сөйтіп тұрганымда әлгі кісі мені көріп, бетіме қарап тұрды-тұрды да, қасыма келіп айтты:

— Айып етпесеңіз сұраймын, мұнан жиырма бес жыл бұрын сіз оқу оқып жүріп, жұма сайын Версальдегі үйіңізге барып жүргөн жеріңіз бар ма еді?

Сонда ойыма түсіп, таң қалып:

— Сен Антонбысың? – дедім.

— Рас, – деді Антон, – мен сондағы көрген тіленші Антоныңыздың өзімін. Сол жүргеніңдегі бір күн қасыңызда бірге жолықтан кісінің айтқандары көніліме кіріп кетіп, тіленшілікті тастап, жұмысқа кірістім, ісіме нық, малыма күтімді болдым; ақырында, сол кісінің айтқаны келіп, мінекей, осы зор дүкеннің иесі болдым, – деді.

БІЛГЕННІҢ ПАЙДАСЫ

Бір қарт ұста күні-тұні тынбай іс соғып отырады екен. Оған көрші, заманындағы бір зор бай, Броун дегеннің баласы ойнап жүріп қызыққа күнде ұстага келіп, іс соққанына қарап тұрады екен. Бір күні ұста мырзага айтты:

— Төрем, қарап тұрганша, тым болмаса, шеге соғуды үйренсейші, кім біледі, бір күндерде сол өнердің де керегі болар.

Бала нем кетеді деп, күнде мазаққа шеге соғып жүріп, бірнеше күнде жақсы соғуға үйреніпти.

Мұнан соң бірнеше жылдар өткен соң, жұрттында қатты жаутершілік басталып, Броунның мал-жаны таланып бітіп, өзі қатын, баласымен қашып шығыпты. Сонымен, ішерге-жеуге, киуге де кемтар соғып, бір қалада жүрген жақытта, қаланың әкімі бұйрық шаш-

ты: әскерге көп етік керек, жақын жердегі қалалардың сататын мығы¹ таусылды, мық даярласын деп. Соңда манағы мырзаның мазаққа үйренген өнері есіне түсіп, патшалық етікшілерге хабар салды:

— Егер көп мық шеге керек болса, мен пәдіретін ала-мын, — деп.

Етікшілер істеген мығын көріп ұнатқан соң, әскердің етігіне мық істеудің міндетін алып, көп мал тауып, ақыр өміріне шейін кемдік көрмей өтіпті-міс.

ҚЫПШАҚ СЕЙІТҚҰЛ

Қыпшақ Сейітқұл отыз үйлі тобырымен, жүртттың тегіс аттаныс барымтасы бар уақытта, бұл отыз үй кедейді қалайынша етсем байытып, халық қатарына қосамын деп ойға қалды. Сауда етуге мал жоқ, барымтамен мал алсан, бір күндерде жау да бізден куып алады, ақырында бұрынғылардың айтып кетуінше, жортуыл басы жолда қалса керек. Соның бәрін де шамалап қарап, ақыр бір қиялға түсіп, Сейітқұл өуелі мекен еткендей бір орын іздеді. Көп жерлерді кезіп жүріп, ақырында Торғай тересіндегі Қабырга деген өзен-судың бойына тоқтады. Мына жақта Ургеніш, Қоқаннан, мына жақта қалмақтан шетірек және жаманшылық болса, қалың Қыпшақ деген руга жақынырақ екен деп, сол жерді ұнатып қайтқан соң, қысты өткізіп, жаздың жылы уақытында кедейлерді жалаңаш-жалпы қөшіріп, Қабырга бойына алып келді. Сейітқұлдың бір ағасы бар еді, жол жүріп, ұрлық, барымтанды әдет еткен; інісінің қанша айтқан ақылына болмай, үш-төрт үймен жалғызақ, сол көшпей, ескі орны Түркістан жағында қалды.

Қабырганың бойына келген соң, Сейітқұл қолына кетпен алып, отыз үйлі кедейіне де кетпен беріп, жер тегістеп, егін етуге кірісті. Түркістан жағында көрген

¹ М ы ғ ы – ш егесі. – Ped.

үлгісімен судан арық қазып шығарып, егінге су жіберді. Егіні піскен соң орып, жиып алып, артығын төңірегіндегі көшпелі елге сатып, мал етті. Жаңа мекен еткен жеріне орныққан соң, Сейітқұл егінде жылдан-жылға күшетіп, арық басына шығыр салып, суды шығырмен айдал, астықтың (ол күнде бидай, тары, арпа егеді) артығын төңіректегі елге малға айырбас етумен, бұлардың малдары көбейіп, бай болды. Мұны көріп әрбір көшпелі елдегі жарлы-жақыбайлар да келіп, Сейітқұлға қосылып келіп, бес-алты жылда Сейітқұл елі деген төрт жұз үйге таянды дейді.

Қос Сейітқұлдың өзі де, жиылған халқы да малдары көбейіп, бай болды, ел жиылып Сейітқұл жұрт ағасы болды, енді сол жұрттының адал бейнет, табан ет, маңдай терімен тапқан дәулетін аңдыған жаудан, ұрыдан, даладағы беріден сақтаудың қамын ойлап, уайымға қалды. Солардан сақтану үшін, Сейітқұл жұрттың жиып кенесіп, судың бір қолайлы жеріне шымнан биік корған салдырды, малдарына реттеп бақташи, қару-жарақты қаруауыл-шындауыл жүргізді. Бұлардың былайша бір ауызға қарап бекінген халық екенін байқаган соң, малға қызыққан сырттағы көшпелі халықтар батып келе алмады. Бұл жағынан көнілі тыныш болған соң, Сейітқұл енді Бұхара, Қоқанға мал айдатып, ол кенттерден¹ қазақ қолды әртүрлі товар алдырып, жылда егін піскен уақытта манағы қорғанда жәрменеке реуішті базар болды. Көшпелі халық белгілі уақытта малын, жунжабағысын, тері-терсегін келтіріп, егіншілер оларға астығын, товарын айырбас етіп, осы қалыпша бір жағы егін, бір жағы саудамен Сейітқұлдың жұртты жүрттан асқан бай болыпты.

Манағы Сейітқұлдың ағасы аттаныс-түсіспен жүрттың малын ұрлап бай боламын деп жүргенде, Қоңырат²

¹ К е н т – қала. – Ред.

² Қ о ң ы р а т – Қарақалпақ елінің қаласы. – Ред.

жагында қолға түсіп, кім екені де белгісіз, біреу өлтіріп кетіпти; қалған мал-жаның ұрының малы деп Түркістан әкімдері талап алып, жамағаттарын Сейітқұл көп жылдар іздетіп, таптырып, қасына алыпты-мыс.

Сейітқұл, құрметті Тілеу Сейдалин сұлтанның айтуы бойынша, 1830-шы жылдарда өтіпті-міс. Сол данышпан кісінің ақылымен егінді әдет еткен халық Қабырға суының бойында әлі көп. Жарлы болып, бөтен кәсібі жоқ кіслер Торғай жагында дереу егіншіге айналады, ерінбей азаптанса, бірнеше жылда түзеліп, халық қатарына қосылады.

ТАЗА БҰЛАҚ

Үш жолаушы бір бұлақтың басында бір-біріне кез болыпты. Бұлақ бір тастақ жерден шыққан, айналасы қалың біткен ағаш жапырақтары бұлақтың үстіне төгіліп, сұы мұздай, салқын, шыныдай жылтылдаپ тұрган сонша әдемі, таза бұлақ екен. Су шыққан жеріне бір қазандай тасты біреу ойып корғаныш қылып, тастың су ағар жеріне жазу жазыпты:

— Эй, жолаушы, болсаң осы бұлақтай бол, — деп. Манағы үш жолаушы бұлақтан ішіп қанған соң, жазуды оқып, біреуі саудағер екен, ол айтты:

— Бұл жазылған ақыл сөз екен, бұлақ күн-түн тынбай ағып, алыс жерлерге барады, бара-бара кеңейіп, үлкейеді, бұған бөтен бұлақтар құйып, сөйте бара үлкен өзен болып кетеді. Мұнан мұрат сол: сен де, адам, тынбай қызмет қыл, ешуақытта жалқауланып тоқтап қалма, сөйтсөн, ақырында, сен де зорайып мұратыңа жетесің дегені ме деп білемін, — деді.

Екінші жолаушы мұсәпір молда екен, басын шайқап:

— Жоқ, мен олай ойламаймын, бұл жазудың мағынасы сіздің ойлағаннан гөрі жоғарырақ соқса керек, бұл

бұлақ: кім-кімге болса да даяр, ыстықтағанды салқын-датып, жанын рақаттандырады, сусағанның сусынын қандырады, оның үшін ешкімнен ақы дәметпейді; бұлай болса адамға да әбірет сол: біреуге жақсылық етсең, ол жақсылығында ешкімге міндет етпе дегені болса кепрек, — деді.

Ушінші жолаушы көркем қелген бір әдемі жігіт екен, бұл үндемей тұрды. Жолдастары: «Сен не ойлайсың?» — деп сұрады.

Жігіт айтты:

— Мениң ойыма бөтен бір нәрсе келеді: бұл бұлақтың сүсі бір орында тынып тұрып, шөп-шалам түсіп, лай-қоқым болса, бұған адам мен айуан мұнша ынтық болмас еді; бұлақ құні-тұні тынбай ағып тазаланып тұрганы үшін ынтық болады. Олай болса, жазудың мағынасы: көңілінді, бойында осы бұлақтай таза сақта, нешік бұлаққа қарасақ күн түссе күннің, шөп түссе шөптің сәулесін көреміз, көңілің сол реуішті сыртқа ашық көрініп тұрсын дегені ме деймін, — деді.

ӘДЕП

Бір жұрттың бас әкімі екінші бір байға жолығысып сөйлесіп тұрганда, қасынан бір жарлы мұжық өтіп бара жатып иіліп, бас ұрып сәлем берді дейді. Оған қарсы әлгі үлкен әкім төре онан да төменірек бас ұрып сәлем алды. Қасындағы бай:

— Тақсыр, осынша жұрттың үстінен қараган әкімсіз, осы бір мұжыққа неге сонша бас ұрасыз? — деп айтты дейді.

Сонда әкім:

— Ешбір ілім-білім үйренбеген мұжық сонша иіліп, әдептілігін көрсеткеңде, мен онан әдепсіз болып қалайын ба? — деді дейді.

ҚАНАҒАТ

Әзірет Әліден бір жут¹ келіп сұрады дейді:

— Толық байлық қайтсең табылады?

Әли айтты:

— Қанағат ете білсөң. Қанша мал көп те болса, қанағаты жоқ кісі байлыққа жеттім деп тоймайды; қанша мал аз да болса барына қанағат ете білсе, бұл адамның көнілі жайлышы болады; — соның үшін Әзірет Әлі, — байлық — қанағатта, — деді.

МҰҢСЫЗ АДАМ

Бір патшаның ханымы ауру болып, жүрттан нешешене дәрігер жидырып, ем еткізсе де ешбір дауасы табылмады. Патша мұнан соң бақсы-балгерлерді жидырып жарлық айтты:

— Балдарыңызды ашып, осы ханымға не ем болатынның табыңыз, егер таппасаңыз бәріңізді де астырып өлтіремін, — деп.

Бақсы-балгерлер қорқып, сасып түрганда, ішінде біреуі айтты: «Мен бұл аурудың емін таптым». Сол сөзben мұны ханға алып келісті. Бұл балгер ханға айтты:

— Дүниеде мұңсыз кісі тауып, соның көйлегімен қақтырысаныз, бұл ауруга сол ем екен.

Патша жер жүзіне жасауылдарын таратып, қанша іздесе де мұңсыз адам табылмады; біреу бай, не бақты болса баласы жоқ, екеуі де болса не қатыны, не баласының мейірімі жоқ, болмаса біреулерден көрген кемшілігі бар, болмаса не өзі, не қатын-балалары сырқау, ең болмаса сол айтылғанның бәрін Құдай берген болса, қанағат жоқ болғаннан уайымы көп — тары ілгерірек болмадым деп.

Құдер үзіп, мұңсыз адам жоқ екен деп қойған кезде, бір күн патшаның баласы келе жатса, бір кедей адам

¹ жұт — еврей. — Ред.

даладағы бұзылған тамның түбіне келіп айтады: «Бүгін жұмысымды бітірдім, қарнымды тойдырдым, енді не уайымым бар, кел жатып ұйықтайын», — деп, тамның қасындағы жиынды салам үстіне жығылды да жатты, бітегене болмай қорылдаپ ұйықтап та қалды.

Патшазада мұны көріп, мұңсыз кісі таптым деп патшага хабар берді. Патша қуанып жасауылдарын жіберді, ол мұңсызды алып келіңіз деп. Алып келген соң, бұл адамға алтын-күміс беріп, енді көйлегінді бер деп қараса, мұңсыздың үстінде көйлегі де жоқ еken.

ӘДІЛДІК

Хусейін қазының терезесінің түбіне келіп, екі жаман киімді тіленші:

- Құдай үшін, қайыр беріңіз, — деді.
- Құдай өзі берер, барыңыз, — деді қазы.
- Пайғамбар ақы үшін.
- Ей, тіленшілер, енді басымды ауыртпай кетіңіз, — деп ашуланып, қазы оқып отырған кітабын жерге атып ұрды.
- Ah, қазы, бейшараышылыққа бір нәрсе берсеңші, — деп тіленшілер кетпей, жылап тұрды.

Сонда қазы ыза болып, ұшып тұрып, жұмыскерлерін шақырып бұйырды:

- Мынау бір-екі қыдырындыны зынданға тастаңыз, — деп. Бірақ ол арада тіленшілер жоқ болып кетті.

Мұнан соң үш күн өткен соң, қазыға көп қонақтар келіп, той болды. Қазының үйінің іші жарқыраган алтын, шамасыз сәулет, өзі терезесін ашып, сол терезе түбінде мұфтимен¹ әңгімелесіп, көзін Бағдаттың қаласына салып отыр еken, сол уақытта терезе тұсына анақұнгі екі тіленші тағы келді.

- Қуаныштарыңыз қайырлы болсын, қазы, осы

¹ Мұфт и – мұсылмандардың дін басысы. – Ред.

қуаныш үстінде бізді де бір нәрсе беріп қуантыңыз, — деп жылап тұрды.

Сонда қазы қасындағы мұфтиге айтты:

— Осы екі қыдырынды тіленшілер екінші рет келіп беймаза етеді, қалипа қазіреті осындаларға жаза бұйырмайды. Сөйтсе де, бұл жолы бұйрықсыз да болса, осы екі тіленшіні ұстасып кісендетемін, Бағдаттай қаланың сыйның бұзып, қыдырып жүрмесін, — деп, адамдарын шақырды.

Сол уақытта екі тіленшінің өздері үйге кіріп келіп, үстіндегі ескі киімдерін тастап, біреуі айбатты дауыспен ақырды:

— Қазы, мен сені қазы қойғанымда жүртқа қайырлы, байға, жарлыға бірдей, ақ-саражат би болар ма екен деп үміт етіп едім, бұл жаңылысыма тоба қылдым. Жапар! Мынау оңбаған құртты алып, әділдікпен жазасын бер, жүртүм көріп-білсін патша құрығы ұзын екенін, ерте ме, кеш пе қылған жамандық патшага білінбей қалмайтынын, білінсе үлкен-кішілікке қарамай, жаза тартатынын, — деп.

Жиылған қонақтар бұларды танып, аяқтарына құлап жырылысты. Тіленші болып келіп жүрген Һарун-Рашит деген қалипа патшасы, қасындағы Жапар деген уәзірі екен.

ПЕТР ПАТШАНЫҢ ТЕРГЕЛГЕНІ

Рига деген қаланы жаулап алғанның соңында, Петр патша Меньшиков деген князьға және Шереметьев деген графқа наград есебінде жаулап алған жерлерден жер беріпті-міс. Осындаі берілген жердің біреуі Рига қаласының бір қарапайым адамына тиісті жер екен, барап патшага арыз етті:

— Не күнәм бар, жерімді біреу алғандай? — деп. Патша арызын тыңдал болып, айтты:

— Арызың дұрыс болса, тиісті қазыларға (сотқа) арыз ет.

Ол кісі арыз берді:

— Меньшиков деген князь жерімді тартып алды, — деп.

Қазылар арызын алып сұрап еді, Меньшиков жауап берді, ол жерді маган наградқа патша берді деп. Қазылар Петр патшага да хабар беріп, патша өзі де келді. Патшадан да жауап сұрап болып, ақырында қазылар:

— Петр патшаның бұл ісі дұрыс емес, нахақ біреудің жерін наградқа беріпті, — деп, жерді иесіне қайтаруга бұйырысты.

Патша билігін есітіп болған соң түрекеліп қазылардың бетінен сүйіпті:

— Әділдіктеріңе алда разы болсын, — деп және сол жерде айтты дейді:

— Законға мен мұнша көнгенімде, бөтендер көнбестік етуді ойынан шығарсын!

МҰЖЫҚ ПЕН ЖАСАУЫЛ

Бір мұжық далада жүріп, біртүрлі әдемі тас тауып алып, көршісінен сұрады:

— Бұл тасты неғылсам болады? — деп. Көршісі айтты:

— Патшага алып бар, — деп.

Сонымен мұжық келіп патшаның алдындағы жасауылының аяғына жығылып, мені патшага жолықтыр деп тілек етті.

— Не жұмысың бар? — деді олар.

— Патшага сый алып келемін, — деді мұжық.

Жасауыл айтты:

— Патша саған не сый берсе, жартысын маган бер, болмаса жолықтырмаймын.

Мұжық бұған разы болды.

Мұнан соң, мұжықты патшага алып келісті. Патша тасын алып, мұжыққа алда разы болсын айтып, мың теңге беріп еді, мұжық аяғына жығылып:

— Тақсыр, мың теңгені алмаймын, арқама елу шыбық салдырыңыз, — деді.

Патша бір мағынасы бар шығар деп, жасауылана бұйырды — ақырынғана мұның арқасына елу шыбық соқ деп. Жиырма бес шыбығын санап болғанда, мұжық айтты:

— Енді маған болар, қалғанын бәлен жасауылға салдырыңыз, алған сыйымның жартысын не де болса соған бермекші едім.

Бұл жасауылды шақыртып, оған келістіріп жиырма бес шыбық ұрдырды. Соңан соң, бұл айласына разы болып, мұжыққа патша екі мың теңге бергізді дейді.

ЖОМАРТ

Атымтай жомарт өзі есепсіз бай бола тұрып, күн сайын бір мезгіл үстіне ескі-құсқы киім киіп, отын кесіп, шөп тасып жұмыс қылады екен. Бір күні өзінің жақын, таныстары сұрады дейді:

— Жомарт, Құдай берген дәuletіңіз бар, ашқа — тاماқ, жалаңашқа — киім, үйсіздерге — үй болдыңыз, сөйтіп тұрып өз басыңызды кемшілікке салып, жете алмаған жарлыша отын кесіп, шөп тасығаныңыздың мағынасы не? — деп.

Жомарт айтты дейді:

— Төрт түрлі себеп бар. Әуелгісі: әдемі ат, асыл киім, асқан дәүлетті өнебойы әдет етсең, көңілге жел кіргізеді; сол желіккен көңілмен өзімнен терезесі тәмен бейшаралардан жиреніп, көз салмай, кем-кетікке жәрдем беруді үміттармын деп қорқамын. Екіншісі: бар бола тұрып мен жұмыс қылсам, мұның кемшілік емес екенін біліп,

кейінгілер әбірет алсын деймін. Үшіншісі: құн сайын өз бейнетіммен тапқан бір-екі пұлға наң сатып алып жесем де бойыма сол тамақ болып тараиды, еңбекпен табылған дәмнің тәттілігі, сіңімділігі болады екен. Төртіншісі: Құдайтағаламның берген дәuletін өзімсініп, тиісті орындарына жаратпай, көбісін өзім ішіп-жеп, өзім тұтынсам, мал берген иесіне құнәлі болармын деп қорқамын, — деді.

САРАҢДЫҚ ПЕН ЖИНАҚТЫЛЫҚ

Бірнеше тәуір кісілер бір жетім-жесір қалған үй үшін жылу жияымыз деп, әр үйге қыдырып барып жүріп бір байдың үйіне келсе, бай жұмыскеріне бір кішкентай жіпті жаңбырда ұмытып, далада қалдырыпсын деп, қатты ұрысып түр екен. Ұрысып тұрып айтады:

— Сен білмейсің, ол кішкентай ғана жіпте болса, малға сатып алынған нәрсе, маңдың табылуы оңай емес, — деп.

Мұны есітіп, көріп, әлгі жолаушылар өзді-өзі сөйлесті: «Бір жаман жіпті далада ұмытып қалдырыдың деп сонша кейіп тұрған адам бізге ешнәрсе бере қоймас, аузымызды ауыртпай, келген ізімізben қайталық». Ішінде біреуі айтты:

— Неміз кетіп барады, келген соң бұған да айтып кетелік.

Бұл сөзben байға келіп, сәлем берді. Бай бұларды әдеppен үйіне кіргізді. Соңан соң келгендердің жұмысын есітіп, сол жердің өзінде бөтендерге қарағанда екі есе ақша шығарып берді және мұнан басқа төрт-бес қап астық беремін деп уәде етті. Мұнысын көріп жолаушылар таңданып отырды да, өздерінің далада байды сараңға қойғандарын айттысты. Соңда бай айтты:

— Аз нәрсені азсынбай, қадірін біліп жинағаннан осындай кем-кетікке жәрдем беруге қолым жетісті; жинақтылық — сараңдыққа қосылмайды, — деді дейді.

САЛАҚТЫҚ

Көрім деген мешер өзі жұмысқа тәуір жігіт те болса, жуынып кірсіз кейлек киіп, таза жүрумен ісі жоқ еді. Әркім айтушы еді:

— Саған не болды, Көрім, бойыңнан кірінді ағызып жүргенше, жуынсаң болмай ма? — деп.

— Қолым тимейді, — деуші еді ол.

Сейтіп жүріп, тұлабойын шиқан қалтап және қотыр болды. Бұл күйде құрысып-тырысып жатқанында, әркім сұрайды:

— Көрім, саған не болды? — деп.

Көрім айтады екен:

— Күнәм үшін Құдайдың бір берген сазайы дағы, — деп.

Оған қарсы таныстары:

— Рас, Көрім, Құдайтағала таза жүрмеген былғаныш кісінің сүймейді, тым болмаса жұмасына бір моншага түсіп, не болмаса үйінде сабынмен жуынуды әдет етсен, бұл бәлеге душар болмас едің.

Сонымен Көрімді ауру жататын үйге алып барып, таза жуындырып, таза киім киіндіріп, ем қылған соң, аз ба, кеп пе жатып жазылды. Мұнан шыққан соң, Көрім бір заводқа барып жалданыпты. Өздеріңе де белгілі шығар, заводта нәрсе бояйтын бояулардың қайсысы у болады. Бір күні қожасы Көрімге бір бояуды былғап қой деп беріпті. Былғап отырып-отырып, кәдімгі үйренген қалыбынша, қолын жумастан барып, тамаққа отырып, нан жепті. Қолындағы бояудың жұрынының бәрі де жеп отырған нанына жабысып отырғанда, бір мезгілде Көрімнің іші бүрісіп, ауыра бастапты. Әрлі-берлі, олай-бұлай аунақшып, біраз жатып, Көрім ұзамай-ақ жан тапсырыпты — әлгі бояу у бояу екен.

АҚЫМАҚ ДОС

Бір мырза орманнан бір аю баласын ұстап алып, үйіне алып келіп, сонша жақсы күтіп асырапты, Бір күндерде

мырза қатты ауырып, бір айдай төсектен тұрмай жатып, сол уақытта аюды да қараған кісі болмай, бұл да қатты жүдеп зарығыпты. Аурудан аз ғана тәуір болған соң, мырза бір күні далада, есік алдына отырып, күннің жылышымен маужырап қалғида, бірақ мандайына, бетіне шыбын қонып, шыдатпайды. Соның берін де манағы аю көріп отыр екен, мырзаға тыныштық бермегені үшін шыбынға қатты кейіді. Сөйтіп, аю ыза бола тұра жұлқып кеткенде шынжыры үзіліп кетіп, жүгіріп барды да, мырзаның бетіне табанымен салып келіп кеткенде, мырза қалпақтай ұшып, сол жерде-ақ жан тапсырды дейді.

Бұл іс Дауыт пайғамбардың заманында болған екен. Аюды халық пайғамбарға сүйретіп алып барды, бұған қалайынша жаза береміз деп.

Әзірет Дауыт аюдан сұрады:

— Не себептен қожаңды өлтірдің?

Аю жылап айтты дейді:

— Қожам мені баласындағы күтіп, асыраушы еді, ол ауырған уақытта мені қүткен кісі болмай, қожамның жазылуын тілеп зарықтым. Бүгін сол аурудан тәуіріек болып, қожамның далага шыққанына қуанып қарап тұрғанымда, мырза есік алдына отырып, қалғиын деп еді, шыбындар тыныштық бермеді; соған ашуым келіп үрганымда қожам, не себептен екенін білмедім, өліп қалды. Мен қожама қастық ойламадым, шыбынды қырайын деп едім, — деді.

ЖАМАН ЖОЛДАС

Екі дос кісі жолдастасып, келе жатып, бір аюға ұшырапты. Бұл екі кісінің біреуі әлсіз, ауру екен, екіншісі мықты, жас жігіт, аюды көрген соң бұл жігіт, ауру жолдасын тастап, өзі бір үлкен ағаштың басына шығып кетті дейді. Ауру байғұс ағашқа шығуға дәрмені жоқ, жерге

құлады да созылып, өлген кісі болды да жатты: есітің бар еді, аю өлген кісіге тимейді деп. Аю бұл жатқан кісінің қасына келіп иіскелеп тұрды да, дыбысы білінбекен соң тастан жөніне кетті. Мұнан соң, манағы жолдасы ағаштан түсіп, аурудан сұрапты:

— Достым, аю құлагыңа не сыйырлап кетті?

Ауру айтты дейді:

— Аю құлагыма ақыл сыйырлады, екінші рет тар жерде жолдасын тастан қашатын достармен жолдас болма деді, — дейді.

АЙУАННЫҢ ЕСТІСІ КӨП, БІРАҚ АДАМДАЙ ТОЛЫҚ АҚЫЛЫ ЖОҚ

Ит адамға шын дос жануар. Дүние жүзінде иттің неше атасының ұлы бар: біреуі қора, біреуі үй күзетеді, біреуі малшы орнына мал бағады, біреуі аң, құс алыш береді, біреулері, тіпті, ат орнына жегіліп те жүріледі; бұлардың бәрін де екінші кітапта уақытымен айтартмыз.

Англия жүрттының ен үлкен Лондон деген қаласында өрт болған уақытта, күйіп жатқан үйдің ішінде қалған балаларды алыш шығуға үйретілген иттер бар. Соның біреуі Боб деген ит он екі баланы өрттен алыш шығыпты.

Бір күні бір үй жанып, өрт сөндіргіш адамдар келген уақытта, бір қатын жылап тұрды, балам жанып жатқан үйде қалды деп. Өртшілер әлгі Бобты жіберді: Боб баспадақпен үйге кіріп, түтін ішінде жоқ боп кетіп, біраздан соң баланы көйлегінен тістеп қана алыш келді. Шешесі қуаныш баласын алды, өртшілер иттің өрт шалған жері жоқ па деп қарап тұрғанда, Боб өршеленіп жанған үйге қарай тағы ұмтыла беріпті. Өртшілер ойлады шамасы үйде тағы бір бала бар шығар деп; сонымен Бобты және қоя берді. Біраздан соң Боб, ауызында бір тістегені бар, үйден жүгіріп шыға келді. Қараса, әкелгені бір үлкен қуыршақ екен.

ӨТІРІКТІҢ ЗАЛАЛЫ

Үш кісі жаланға шығып, күн бойы құс аулап, жалғыз-ақ шүрегей үйрек атып алыпты. Кешке бір жерге келіп отырып сөйлеседі; бұл үйректі үшеуіміз жеп тоймаймыз, біреуімізге жөні болмайды деп. Ішінде біреуі қу жігіт екен, бұл айтты:

— Оған ақыл табылады. Үйректі пісіріп жауып қоялықта, үшеуіміз де жатып үйықталық, қайсымыз жақсырақ түс көрсек, үйректі сол жесін, — деді.

Осыған сөз қойысып, үйректі пісіріп жауып, өздері жатып үйықтағанда, манағы қу тұрды да үйректі жеп алып, табағының үстін әуелгіше жауып қойды. Ертең жолдастарымен бірдей тұрып қу сұрады:

— Не түс көрдініздер? — деп.

Біреуі айтты:

— Мен ақбоз атқа мініп, алтын тәж киіп, көкке ұшып жүр екенмін.

Екінші айтты:

— Мен ұшпаққа кіріп, хор қыздары маған қызмет етіп жүр екен.

Сонда қу айтты:

— Екеуіндікі де рас, мен түсімде сендерге қарап тұрып едім, бірің патша болып көкке ұшып кеткен соң, енди бірін ұшпаққа кіріп кеткен соң, бір шүрегей үйрекке бола қайтып келіп жатар деймісің деп, үйректі мен жеп қойдым, — деді.

НАДАҢДЫҚ

А

Аңқау елге арамза молда тұрып, балаларға сабак оқытыпты-мыс. Молда жазу да танымайтын, надан өзбек екен, балалардың қолына қағаз беріп, шимайлап оқытатын оқуы:

— Неке қияр ат болар; бала туса шат болар — оған асыл зат болар; ат қояры семіз ат; сұндет басы үш түйе; ысқат деген бес түйе.

Бір күндерде сол елге бір шын молда келіп, әлгі бала оқыған медресеге келіпті. Соңда арамза молда жалма-жан бір балаға, келген молдаға есіттіріп, сабақ берді дейді:

— Е-е, ме-е демелік, өзге былышыл не керек, он бес түйем, бір атым, жартысы сенікі, жартысы менікі.

B

Бір ногай тұн ортасында үйінен жалаңаяқ, жалаңбас қашып шығып, оны көрген соң қатын-баласы да үркіп үйін тастай қашып, үздік-создық көршісінің үйіне ба-рып тығылыпты. Көршісі:

— Мұның не? — депті.

Демін алып, ногай біраздан соң жауап берді:

— Үйімді көптен бері жын-шайтан аралап жүр еді, күнде жатып қалсам, шайтандар үйімнің төбесінде жиылысып ойын салып, тасырлатып жүруші еді. Со-ларды қашыру үшін неше рет молдалар жидырып, дуа оқытып, көп пұлым шықты. Бүгін тұнде тағы да бұрынғы қалпынша, тасырлатып жүрген соң, үйиқтай алмай жа-тыр едім, бір мезгілде шайтанның біреуі тарс еткізіп үйдің төбесін сыңдырып, маған қарай қарғыды, мен жалтарып қалып, бір жағымен қашып шықтым. Апыра-й, шайтанның мүйізі де болады екен гой, қашып бара жатқанда, қолым мүйізіне тиіп еді, — деді.

Көршісі есті кісі екен, қане шайтаныңды біз де кө-релік деп, қолына фонарь алып, уш-төрт кісі ертіп, ногайдың үйіне келді. Қараса, үйінің төбесін жұқа қамыспен тоқып сылаган екен, ортасы құлап түсіпті және қарап жатыр. Бітегене тұрган соң, үй төбесінде ма-ңыраған лақтардың дауысы шықты. Мұны есітіп ешкі де түрегеліп маңырады. Соның артынша лақтар манағы құлаған жерден секіріп түсіп, енесіне косылысыпты. Қараса, лақты ешкілер көршінің өзінікі екен, тұнде үйдің төбесіне үйілген шөпке келіп жеп, ойын салуды

әдет етіп жүріп, манағы үй төбесінің жүқа жерінен құлап тұскен екен.

B

Екі кісі жаздың бір әдемі күнінде сайранға шығып, бір ағаштың қасынан өтіп келе жатқанда, көек шақырды дейді. Біреуі тұрып айтты:

— Көек тек құс емес, ол мені көріп шақырганын ырым етемін, маган ұзамай-ақ бір дәulet жолығады екен, — деді.

Қасындағысы айтты:

— Көек саған шақырган жоқ, маган шақырды, дәuletке мен жолығамын, — деді.

Әуелгісі айтты:

— Сен итке неғылған дәulet?!

Оған қарсы екіншісі:

— Мен ит емес, сен ит! — деп екеуі ұрсысып, ұрыстан соң төбелесіп, екеуінің де аузы-мұрны қан болды. Мұнан соң екеуі де дәрігерге келіп, жараларына ем еттіріп отырып, ұрыстың неден басталғанын айттысты. Соңда дәрігер айтты дейді:

— Ей, ақылсыздар, ол көек сендер үшін емес, менің үшін шақырган екен; көек шақырмаса, сендер төбелесспес едіңдер, төбелес болмаса, сендер жаралы болып, мен емдеп, ақы алып, олжа таппас едім, — деді.

Г

Менің бір дос адамым әңгіме етеді:

— 1875 жылда, жолаушы келе жатып, бір ауылға түстім. Әңгімелесіп отырғанда, бір бала келді, екі көзі жылағаннан ісіп кеткен. Бөтен балалардай ойнамай, тамақ та жемей отырған соң аяп, қасымдағы кісілерден сұрадым, бұл бала неге қамығып жүр, ойнамайды, тамақ жемейді, деп. Соңда ауыл кісілері айтты:

— Бұл баланың кешегі күн ертемен шешесі қазаланды, өлген соң-ақ қасымыздығы қыр үстіндегі молалардың

қасына апарып қойдық; кешке бұзау қайтарып жүрген балалар моланың қасына барса, манағы қатынның моласынан дауыстап шақыргандай көмескі бір үн келеді. Балалар бұзауларын тастай қашып, ауылға айтқан соң, үлкен кісілер де молаға жақындалп барсақ, анық есіттік моладан үн шыққанын. Бұл сұмдықты көрген соң бір кесепатына ұшыраймыз деп, ауылымызben көшіп, бүгін осы жерге қондық. Сол қатынның мынау он екі жа-сар баласы: «Әжем тірі жатыр рой, көрден ашып алып бер», — деп жылап, тілемеген адамы қалмады; әрине, ешкім көрге бармақ түгіл, қайта баланың, тіпті, өзін де жібермей, бағып тұрмыз.

Сонда манағы бала өзі де жылап қоя берді: .

— Ағеке, сіз бір қайыр қылмасаңыз... әжем тірі қалуы рас, — деп.

Бұл балаға абайлап қарасам, сонша есті бала кескінді, қанша үлкендердің айтқанына болмай өз ақылына салып шешесін тірі қалды деп тұрғанына таң қалып, алды-ма шақырып, сүйіп отырып айттым:

— Тірі болса-болмаса да, шырағым, мен әжеңді барып көрейін.

Отырған кісілер үрпісі түрегелді:

— Ойбай, мырза, айта көрменіз, өлген кісі тіріледі деп көр ақтарған не сұмдық, ол дүниедегі күнәсін тартып жатқан қатынға бола өзіңіз мерт боларсыз, — деп.

Мен балаға үйіне барып киініп кел, деп шығарып жібердім. Отырған кісілерге айттым:

— Дұрыс, өлген кісі қайта тірілмейді, бірақ сіздер есін танып жатқан қатынды өлді деп біліп тірілей көмгендіз, дауыстап шақырганын естіп тұрып, ашып алмағаныңыздан қатты обалға қалыпсыз, ешбір Құдай-тағаланың көләмінде¹ жоқ көрдегі азап адам құлағына естіледі деген, — дедім.

¹ К ә л ә м — сөз (арапша). — Ред.

Сол арада манағы бала келді, ауылдан кетпен, күрек алып қасымдағы екі жолдасыммен, баланы ертіп молага бардық, ауылдан қорыққаннан адам ермеді. Молага ба-рып сырттан құлақ салсақ та ешбір дыбыс естілмеді; соңсоң аштырып, екі кісі түсіріп қарасақ, бейшара қатынның қолы-басы жара, қан, үстіндегі кімін айырып тастапты, өзінің әлі күнге денесі жып-жылы екен. Қатынды көрден алып, үстіне шатыр тіккізіп бір күн бақтым, көрден алған уақытта аз ғана жаны бар ма деп едім, сол күннің кешіне-ақ сұнынып, шынымен жан тапсырды.

Осылай істер әр елде болатын шығар деймін. Білімді зор дәрігерлер айтады: қайсыбір аурулар бар – бір жұмага шейін адамды есінен таңдырып, ешбір жан бар белгісі болмай жатқызатын деп. Соның үшін өлікті тым асықпай, байқаңқырап көму керек.

ЖАМАНДЫҚҚА ЖАҚСЫЛЫҚ

Қызылбас патшасының Абдулла деген үезірі бар еді. Соның заманында жұрт бұзылып, бір күн үезір патшага келе жатқанда халық қамап: «Дегенімізді істе, іstemесең өлтіреміз» деп, ішінде бір батырырағы үезірді сақалынан алып жұлықты. Үезір ашу етпеді, бұлардан шыққан соң патшага барып, жұрттың тілегін беріңіз деп өтініп, тілегенін патшадан алып берді және өзінің көрген кемшілігі үшін ешкімге жаза берменіз деп оны да тілеп алды. Ертеңіне үезірге бір саудагер келіп:

– Тақсыр, кеше сізді ренжітіп сақалыңыздан жұлыққан кісіні айтайын деп келдім, ол Нагым деген менің көршім еді, алдырып жаза беріңіз, – деді.

Бұл сөзді есіткен соң үезір саудагерді қайтарып, Нагымды шақыртып алды. Нагым: «Мениң кешегі ісімді біреу айтып танытқан екен» деп, қорыққанынан үрейі

кетіп, келе-ақ уәзірдің аяғына жығылды. Уәзір Нагымды жерден көтеріп алып айтты дейді:

— Мен сені жазаландыру үшін шақырмадым, бірақ, көршің саудагер жақсы кісі емес екен, сенің білмestігіңді маған келіп айтты, екінші рет ол көршиңнен сақтанып жүргендей екенсің соны айтайын деп шақырып едім, енді аман бол! — деп ішкергі үйіне кіріп кетті дейді.

САҚЫП

Сақып деген бір жақсы кісі мал жинамай жүріп, ақырында әл кеткенде қатты кедейшілік тартып, бір күні етігі болмаған соң жалаңаяқ далада жүргенінде, аяқтарын тас жыртып ренжінкірепті. Сөйтіп келе жатып, екі аяғы жоқ ағаш балдақпен жүрген бір тіленшіге жолықты. Мұны көріп, Сақып аh ұрып айтты дейді:

— Эй Құдайым, ренжігеніме тоба қылдым, шүкір саған — менің жүруге аяғымды аман сақтағаныңа, мынау балдақты бишарата жаңадан аяқ табылса, жалаңаяқта болса жүріп жүруді дүниенің бір қызығы деп білер еді-ау деді, — дейді.

ТӘКАППАРЛЫҚ

Вениамин Франклин деген даңқты білім иесі, Америка жүрткышың кісісі, он сегіздегі жас күнінде, Медера деген қаланың бір қарт адамына қонақ болып, шығар уақытта қарт ішкергі бір есікten шығарып салуға алып келіпті. Франклин бұл кісіге сөйлесе келе жатып, алдында не барын аңғармай, есікке жақындағанда қарт дауысталты:

— Еңкей, еңкей, — деп.

Сүйдегенше болмай, есік аласа екен, маңдайшасына Франклин маңдайымен тарс ете түсіпті. Сонда қарт күліп айтты дейді:

— Бұл кішкентай реніш сізге екіншіде ақыл болар; ұмытпагайсың, сен жассың, өмірің алдында, басыңды тым жоғары ұстамай, тәмен иіңкіреп жүрсөң, мұнан да артық неше соққылардан құтыларсың.

Бұл сөзді Франклин сексен жасқа келгенше ұмытпай, әрдайым айтушы еді:

— Сол қарттың ақылы маған көп пайда болды; және көзіммен көрдім: басын жоғары көтерген тәқаппарлардың нешеуінің әлек болғанын, — деп.

КИІЗ ҮЙ МЕН АҒАШ ҮЙ

1876 жылда, мен судиялық орында тұрғанымда, екі ептеш адам бір-бірімен ұрысып арызга келді. Біреуі мешер, біреуі қазақ — екеуі де іскер, қазақтарға жер үй, ағаш үй істеп, көп мал тауып жүруші еді. Ұрыстарының себебі: мешер айтыпты:

— Қыстың құні тоқармыз, өзімізге бір жер үй салып алалық.

Қазақ айтыпты:

— Жоқ, киіз қос істеп алалық, қысымызыңға да, жазымызыңға да бұл қолайлы, біреу жұмысқа шақырса, қосымызды қыс болсын, жаз болсын артып жүре береміз.

Мешер айтыпты:

— Ой, киіз үйің құрысын, не күндіз, не түнде бір жылынбай, бүрісіп отырғаның.

Қазақ айтыпты:

— Сениң ағаш үйің құрысын, көшсең артуыңа көнбейтін.

Сонымен біреуі киіз үйді, біреуі ағаш үйді мақтап таласып отырып, бірін бірі сөгіп, ақырында қайсымыздың сөзіміз дұрыстығын судияға сыннатамыз деп маған келісіпті. Екеуі де өзіме белгілі ақкөңіл, бейнетқор адамдар еді.

Істің себебін білген соң, сұрадым:

— Айына екеуің қанша мал табасың?

Олар айтты:

— Екеуіміз 40-50 теңге табамыз.

— Қос пен жер үйдің бағасы не болады?

Олар айтты:

— Екеуімізге кішкентай гана қос, кішкентай жер үй болса болады, жұмысын өзіміз істейміз, отызданп тенгемен істеп болар еді десті.

Бұрын қайда тұрып жүруші едіңіз?

— Ел жайлауға кеткенде біреудің киіз үйін жалдал, жазына 10—15 теңге беруші едік, қыс болса кез келген үйде жатып тұруши едік; не болмаса бір үйді меншіктеп жатсақ, оған да ақы беруші едік.

Сонан соң айттым:

— Екеуіңің де сөздеріңіз дұрыс. Киіз үй көшіп-қонып жүргуте қолайлы; жаз ел жайлауға кеткенде, сіздер қыстауда қалып, бір қыстаудан бір қыстауға көшіп, сонда алып жүргуте киіз қос қолайлы; және жаз қоста қону түгіл, ауасы да ағаш үйден жақсырақ болады. Соның үшін сен қазақ бір шағын қос істеп ал. Қыс қазақ үй салдырмайды, ол уақытта сіздер әртүрлі уақ жұмыс істейсіз, көбісінше үйде отырып. Күн бойы дала-да жүрген жұмыс адамына, тұнде бір мезгіл жылы жер де керек: дұрыстап дем алып, және жұмысқа ренжімей даяр болуға. Соның үшін, сен мешер, бір жер үй істеп ал. Сонымен жаз қосты алып жүріп сонда тұрарсыз, қыс жер үйде тұрарсыз және жыл сайын біреудің үйін жалдал жүрген ақшаңызға неше жылдық қос пен үй істеп алсаңыз, ақырында бұл пайдалы болар дедім.

Екеуі де төре маған тиді деп шығып бара жатқанда, және шақырдым:

— Екеуің жер үйді бірігіп істейсіңдер ме, жоқ басқа істейсіңдер ме? — деп сұрадым.

Қазақ айтты:

— Үйін мешер өзі істей берсін, мен қос тауып аламын.
Сонда және төре айттым:

— Сен, мешер, жаз болса мынау қазақтың салған
қосында бірге тұрарсың, соның үшін қостың жарты
пұлын сен төле; сен, қазақ, қыс болса, мынау мешердің
жылы земленкесінде бірге тұрарсың, соның үшін
земленкені сен де бірге істе.

Екеуі де менікі дұрысқа шықты деп, құлдық ұрысып,
шығып кетісті.

ДАНЫШПАН ҚАЗЫ

Алжир жұртының патшасы Бауақас деген қол
астындағы қалалардың біреуінде бір данышпан қазы
бар, онан өтірік айтып ешкім құтылмайды, даугердің
қайсысының ісінің ақ екенін айтпай табады деп есітіп,
рас па екен, білейінші деп, бір көпес кескінді киініп,
қазыға қарай жүрді дейді. Қалаға кіре бергенде, бір аяғы
жоқ ақсақ тіленші қайыр сұрады. Бауақас қайыр беріп
өтейін деп еді, тіленші етегінен ұстап айрылмады.

— Мен қайыр бергенім жоқ па, енді не керек, — деді
Бауақас.

Тіленші айтты:

— Қайыр бердің, бірақ тағы бір қайыр қыл, мені
мінгестіріп орам ортасына жеткізіп таста, әйтпесе
базардағы ат пен түйелер басып кете ме деп қорқа-
мын, — деді.

Бауақас тіленшіні мінгестіріп, орам ортасына жеткен
соң, тіленшіні түсірейін деп тоқтады. Тіленші түспеді.

Бауақас айтты:

— Енді неге тұрсың, тұс, орам ортасына жеттік қой.

Тіленші айтты:

— Неге түсейін, ат менікі, атыма дау еткің келсе,
қазыға жұр.

Төңіректегі халық жиылдып, бұлардың дауын есітеді, бәрі де айтты:

— Қазыға барыңыз, ол қайсыңың ақ-қараңды табар, — деп.

Бауақас тіленшімен қазыға келісті. Келсе, қазының алдында бұрынырақ келіп тұрган да даутерлер бар екен. Қазы ретпен сұрап отырып, бір молда мен мужикті шақырды. Бұл екеудің бір қатынға талас, молда менің қатыным, мужик менің қатыным дейді. Сөздерін тыңдал болып, оларға қазы айтты:

— Қатынды мұнда қалдырып, өздеріңіз ертең келіңіз.

Олардан соң рет бір қасапшы мен май сатушыға келді. Қасапшының тұла бойы қан, майшының үсті басы май. Қасапшының қолында ұстаган ақшасы бар, майшы сол ақша ұстаган қолынан ұстап жібермей тұр.

Қасапшы айтады:

— Мен бұл майшыдан май сатып алдып, ақшасын беруге қалтамды шығарып едім, майшы ақшашының бәрін тартып аламын деп қолымнан ұстады. Сол ұстаган қалыбымен ақшаны тартып ала алмаған соң, саған бәле саламын деп сізге келді.

Майшы айтты:

— Бұл сөзі өтірік, қазы. Қасапшы маған май сатып алуға келген соң, бір бақыраш май құйып бердім. Соңда қасапшы айтты: бір алтын айырып берейін деп. Мен айырып бер деп қалтасымен ақшамды шығарып, алдымыздарғы тақтайға қонғанымда, қасапшы ақшаны алдып қашайын деп еді, қолынан ұстай алдып, жібермей сізге келтірдім, — деді.

Тыңдал болып, қазы айтты:

— Ақшаны мұнда қойып, өздеріңіз ертең келіңіз. Енді кезек Бауақас пен Тіленшіге келді. Бауақас бастан-аяқ істің мәнісін айттып еді, тіленші дауыстаңы:

— Мұның сөзі өтірік. Мен атқа мініп қалаға келе жағыр едім, бұл көпес жерде отыр екен, қалаға жеткізіп тас-

та деп өтінді. Соナン соң, атыма мінгізіп қалага келтірген соң, тұс десем аттан түспей, ат тіпті өзімдікі деп өүре етіп жүргені, — деді.

Қазы азырақ ойланып тұрып:

— Атты мұнда қойып, өздеріңіз ертең келіңіз, — деді.

Келесі құні көп кісі жиылды қазының төресін есітеміз деп.

Әуелі молда мен мужик келді. Оларға қазы бұйырды:

— Қатын молданікі, мужикке елу шыбық ұрыңыз.

Айтқанынша сол жерде-ақ қатынды молда алыш, мужикке жасауыл елу шыбық ұрды.

Екінші қасапшы мен майшы келді. Қазы:

— Ақша, қасапшы, сенікі, майшыға елу шыбық ұрыңыз.

Үшінші Бауақас пен тіленші келді. Қазы Бауақастан сұрады:

— Жиырма аттың ішінен атынды танып алармысың?

Бауақас айтты:

— Танырмын. Тіленшіге тарғы:

— Сен де танырмысың? — деді қазы. Ол да айтты:

— Танырмын.

Соナン соң екеуің де маған еріңіз деп, ат қорага алыш келді. Қорага екеуі Бауақасты кіргізіп, ол көп аттардың ішінен тұп-тура барып өз атын ұстады. Оның артынан тіленшіні кіргізіп еді, ол да атты танып қасына барды. Соナン соң қазы орнына келіп отырып төре берді:

— Ат, көпес, сенікі, тіленшіге елу шыбық соғыңыз.

Бұл істердің төресін беріп орнына келтірген соң, қазы үйіне барды, Бауақас қалмай ере келді.

— Сен неге келесің, — деді қазы, — әлде берген төреме разы болмадыңыз ба?

— Жоқ, — деді Бауақас, — төреңізге разымын, бірақ білгім келеді: «Қатынның молданікі екенін, ақшаның қасапшынікі екенін, аттың менікі екенін қайдан білдіңіз?»

Қазы айтты:

— Қатын турасында білгенім, таңертең қатынды үйіме шақырып: «қара сауыттың қара сия құй дедім». Қатын жып-жылдам қара сауытты жуып, соナン соң қара сия құйып, бұл іске сонша ептілік көрсетті. Мұнан көрінді қара сия сауытпенен айналысып көрген қатын екендігі; мужик қатыны болса, ондай іске епті бола бермес еді. Осыдан молданың сөзінің растыры білінді. Ақша турасында білгенім, ақшаны кеше кешке бір кесе суға салдым да, таңертең тұрып қарадым — судың бетіне май шықпас па екен деп; май шыққан жоқ екен. Мұнан көрінеді, майшының сөзі өтірік, қасапшынікі дұрыс екендігі; не үшін десеніз — майшының майлы қолымен ұстап тұтынған ақша болса, су бетіне ақшадан май жүзіп шығар еді. Бәрінен сіздің ат турасында қынырақ болды; сен таныған атты тіленші де таныды, бірақ менің де ойымда сендерге ат таныту емес еді, ат қайсынды таныр екен деп атқорага алып барып едім. Сіз аттың қасына барғанда оқыранып, ат саған мойнын созды; тіленші қасына барғанда құлағын жымитып, аяғын көтерді — мұнан ат сенікі екендігі білінді, — деді.

Сонда Бауақас айтты:

— Мен көпес емес, Бауақас деген патшаңмын. Сенің туранда жүрттың айтуы дұрыс па екен деп бұл үшін келіп едім, айтқаныңдай бар екенсің. Енді тілегің болса тіле деді.

Қазы:

— Маған сый керек емес. Патшамның осы мақтаганы да жетерлік сый деді, — дейді.

ҰШ ҰРЫ

Бір сарт қалага бір есек, бір ешкі сатуға алып келеді; ешкінің мойнында қоңырауы бар екен. Мұны үш ұры көріп, біреуі айтты:

— Мен осы сарттың өзіне білдірмей ешкісін ұрлап аламын.

Екіншісі айтты:

— Мен қолындағы есегін ұрлап аламын.

Үшіншісі айтты:

— Оның бәрі де қиын емес, мына мен сарттың өзінің үстіндегі киімін де ұрлап аламын.

Сол сөзбен бастапқы ұры сарттың артқы жағынан келіп, ешкінің мойнындағы қоңырауды алып, есектің күйрығына тақты да, ешкіні жетектеп далаға алып кетті. Біраздан соң, сарт артына қараса, ешкі жоқ.

Сөйтіп аң-таң болып тұрғанда, екінші ұры келіп:

— Не ғылыш тұрсың? — деп сұрады.

Сарт:

— Ешкімді алдырыдым, — деді.

Ұры айтты:

— Мен көрдім, ешкі жетектеген біреу жаңа ғана осы орманға кіріп кетті, қусаң, жетесің.

Сарт:

— Ендеше Құдай үшін есегімді ұстай тұр, — деп, есегін ұрыға ұстаратып, өзі ағашқа жүгіріп кіргенде, бұл ұры есекті алып жөнелді.

Біраздан соң қайтып келсе, есегі тағы жоқ

Мұнан соң сарт байғұс жылап, жолға түсіп жүре берді.

Сарт сөйтіп келе жатса, жолдың үстінде, судың жағасында жылап отырған бір адамға ұшырап, «неге жылап отырсың» деп сұрады.

Ол кісі айтты:

— Бір байдың қызметкері едім, бай бір қапшық алтын беріп қалаға алып бар деп жіберіп еді; осы судың жағасына жеткен соң, дем алайыншы деп сүйсініп жатып ұйықтап кетіп, ұйқы ішінде абайсыз қапшықты суға итеріп жіберіппін, енді неғыларымды білмей отырмын.

Сарт:

— Ендеше суға неге түсіп алтыныңды алмайсың? — деді.

Кісі айтты:

— Жүзе білмегеннен судан қорқушы едім, қапшықты алып берген кісіге 20 алтын берер едім,

Сарт ойлады:

— Есегім мен ешкімді алдырган үшін маған бұл Құдайдың жіберген олжасы шығар, қапшығын әперіп, 20 алтын алайын деп, жалма-жан шешініп, кимінің бәрін тастап суға түсті. Су ішінде олай-бұлай жүзіп, тайыз жерінде жүріп іздесе де қапшық табылмады.

Біраздан соң, шаршап қайтып келсе, киімін манағы үшінші ұры алып жөнелген екен.

ҮНДІ

Үнді жұрттының бір адамы бір жақтан үйіне қайтып келсе, үйдің қасындары ағаштың басына кептіруге іліп қойған еті жоқ. Ағаштың айналасын әбден жүріп, қарап болған соң, орамға шығып жолай дауыстап сұрайды:

— Аласа бойлы, қолында қысқантас ұмыттығы бар, соңында тарақ-құйрық, кішкентай иті бар, бір қарт адам көрдіңіз бе? — деп.

Бұл кісіні әркім көрген екен, сілтеумен барып тауып, ұрысын ұстапты-мыс. Ауылдас адамдары үндіден «ұрының түсі-түгін қайдан білдініз» деп сұрасыпты. Сонда үнді айтты дейді:

— Ұрының аласа бойлы екенін білгенім, менің қолыммен ілген етімді, ол ағаштан аяғының астына тас қойып, соның үстіне шығып алыпты. Қарт екенін білгенім, жүргендегі ізінен байқадым — адымының арасы тым жақын екен. Мылтығының қысқа екенін: етімді Ұрларда, мылтығын ағашқа сүйеп қойған екен, сонда мылтықтың аузы ағаштың кішкене қабығын жырып кетіпті, жер мен сол жырылған қабықтың арасынан ша-

маладым. Ұрының қасында иті бар екенін, және ол иттің өзі кішкентай, құйрығы тарақ-құйрық екенін білгенім, етімді үрлап жатқанда, ит анадай бір құмайтырақ жерде отырган екен; соның құмра түсіп қалған ізінен, және былғандатқан құйрығының табынан байқадым депті-міс.

ЖИРЕНШЕ ШЕШЕН

Жиренше шешен жолаушы келе жатып, бір ауылдың тұсына келсе, ауылмен екі арада өзен суы тұрган соң, өткелін біле алмай сасып тұрганда, судың ар жағынан су алуға шелекпен бір қызы келді дейді. Жиренше дауыстап сұрады:

— Бұл өзеннің өткелі қайда? — деп.

Қызы айтты:

— Анау жақта бір өткел бар алыс, алыс та болса жақын, берірек бір өткел бар жақын, жақын да болса алыс.

Мұның не сез екенін аңғармай, Жиренше жақын деген еткелге барып, жүріп кетіп еді, судың орта жеріне барғанда аты омбылап жығылып, үсті-басы былғанып, азар-мазар қайтып шықты. Соңан соң алыс та болса жақын деген еткелге барып, оп-оңай ар жақтағы қыздың үйіне келді. Үйіне кіріп отырган соң, Жиренше қызға қарап:

— Жаным, қарным ашып алыстан келемін, тамағыңың тәттісін бер, — деді.

Қызы айтты:

— Бір тамақ бар ашы, ашы да болса тәтті; бір тамақ бар тұщы, тұщы да болса ашы.

Жиренше:

— Ашы да болса тәтті деген тамағыңды келтір, — деді.

Қызы тұрып шанаштан бір уыс тұз алып, бір аяқшага салып, Жиреншенің алдына қойды. Жиренше мұны көріп:

— Жаным, құр тұзды қалай жеймін? — деді. Сонда қыз үндемей, тұзы жоқ қара көже құйып берді. Жиренше, өзі де данышпан ақылды кісі, ойлап отырып, бұл сөздерге түсінді; және өзінің үй иесінің берген мәзірін күтпей, тәтті тамағынды бер деп сұрағанына үяды. Сол істерінен Жиренше қызының есті қыз екенін аңғарып, ақырында өзіне қатындыққа айттырып алды дейді.

Қызының аты Қарашаш сұлу, жүртқа белгілі көркем, данышпан болған соң, заманындағы хан құндел, Жиреншемен қас болды. Бір күні ханның көңілі шапқан соң, аспазшылар алдына бір қаз пісіріп алып келіп қоясты. Жиренше қасында отыр екен; хан оған бұйырды:

— Бұл қазды өзіме, ханымға, екі балама, және өзіңе, біріне артық, бірімізге кем жібермей бөліп бер; егер біреуімізге бір мысқал артық-кем болса, өзінді қатты жазаландырамын, — деп.

Жиренше қолына пышақ алып, әуелі қаздың басын кесіп ханға берді:

— Тақсыр, сіз біздің басымызсыз, міне, сізге бас, — деп.

— Екінші — хан ханымсыз болмас, ханым хансыз болмас, құс мойынсыз болмас; олай болса ханым сіздің мойыныңыз деп, оған қаздың кеңірдегін кесіп алдына қойды.

— Мынау екі балаңыз — сіздің екі қанатыңыз, оларға міне қанат деп, қаздың екі қанатын кесіп қойды.

— Мен өзім, тақсыр, бас та емес, аяқ та емес, — орташа ғана адаммын, мынау құстың орта денесі маған лайық деп, қаздың қалған денесін өз алдына қойды дейді.

Жана біраз күн өткен соң, хан аң аулай далага шығып жүріп, домалап бара жатқан бір қаңбақты көріп, Жиреншеге бұйырды:

— Барып қаңбақтың көшу-қонуының қайда болатынын сұрап кел, жауабын дұрыс келтірмесен, жасауылдарға ұрдышруға бүйірамын деп.

Жиренше атын борбайға салып жіберіп шауып кетті де, қаңбақты қуып жетіп наизасымен шаншып тоқтатып, біраз тұрды-тұрды да, қайта ханға келіп айтты дейді:

— Тақсыр, қаңбақтан бүйірығыңызша сұрадым. Қаңбақ айтты: «Сұрата жіберген хан тентек пе, сұрай келген сен тентек пе, көшерімді жел біледі, қонарымды сай біледі» деп.

Осылайша әуре етіп жүре-жүре, хан Жиреншенің ешбір тұзаққа түспегеніне өшігіп, енді лайығын тапса, тіпті, өлтіріп қатынын алуға ойланды. Бұл ыңғайын таныған соң, Жиренше қайғыда болып жүргендеге, бір күні Қараашаң сұлу байынан сұрады:

— Неге қамығасың, — деп.

Жиренше мағынасын айтты, Қараашаң айтты:

— Достым, қайғырма, бұған бір ақыл табылар. Екі күннен соң хан, билерді үйге қонаққа шақырыңыз.

Жиренше елінен озған ақының шешен атанса да, өзі кедей екен дейді. Кедейлігі тұрасында әлі күнге қазақта қалған бір сөзде бар гой: ханның сәулетті ордасында күн бойы әдемі төсек үстінде отырып, кеш өзінің қара лашығына келіп, тулақ үстінен жатып айтады-мыс: «Ай-һай менің өз үйім — кең сарайым, боз үйім» деп. Қатынының әлгі айтқан сөзін есітіп, Жиренше айтты:

— Хан-қараны шақырып, қай жерге отырғызамыз, және немен сыйлаймыз?

Қараашаң айтты:

— Оның ақылын маган қоя беріңіз.

Екі күн өткен соң, Жиренше ханды жан-жаранымен қонаққа шақырды. Хан да, жасауылдары да Жиренше бізді немен сыйлар екен, керейік деп келіпті-міс. Сыйғаны үйге кіріп, сыймағанына далада киіз жайып, тегіс отырып

болған соң, Қараашаш сұлу өзі түрып ханның алдына бір аяқшага салған аз ғана сүт-қаймақты келтіріп қойды. Хан шынашағымен ғана қаймақтан аузына алып салып еді, бұл қаймақ ханның өмірінде жеп көрмеген артықша бір тәтті дәм; және сол шынашағымен бір-екі алып же-генде тойып та қалды. Ханнан қалғанын қасындағы жақсыларына беріп, үй ішіндегі жан біткеннің бәрі де не тамақ екен деп аз-аздап алып дәмін татысты. Аттанар уақытта, хан Қараашаш сұлудан сұрады:

— Сұлу, бұл берген тамағыңыз не тамақ, біз көрмеген бір тәтті дәм екен, үйретсең аспазшыларыма бұйыра-йын, әрдайым осындаіт тамақ істеуге.

— Сонда Қараашаш айтты дейді:

— Тақсыр, сіз білесіз біздің жарлы екенімізді; ерім сізді жақсыларыңызбен қонақ етуге ниет еткен соң, не тамақпен сыйласам болар деп уайымға қалдым; ақырын-да ойладым: дүниедегі тамақтың асылы — адамның сүті болса керек; не үшін десеңіз — бала бес-алты жасқа кел-генше жалғыз емшек сүтімен құн көреді. Соның үшін өз сүтімді сауып: осы қаймақты істедім, — деді.

Хан «ah» деп санын бір соғып, шыға жөнелді, — дейді. Ол заман да, бұл заман да белгілі — емшегінің сүтін ішкен әйел шеше есебіне кіріп, қатындыққа алуға болмайтындығы.

Мұнан соң бірнеше күннен соң, хан Жиреншени шақырып алып, қиянат істерімді кешіңіз деп өтініп, көп мал сыйлапты-мыс.

ҚАРАҒЫЛЫШ

Ертеде бір бес ағайынды жігіт бар екен. Бесеуі бір бәйтеректің қасына жарты жер салған екен. Егіні піскен соң, түнде келіп біреу жеп кетеді екен. Сонан соң олар егінін күзетіпті. Әуелі үлкен ағасы күзетіпті, бірақ

ешкімді көрмепті. Солайша тәрт ағасы тәрт күн қүзеттіпті. Бесінші күні ең кішісі қүзеттіпті, аты Қарагылыш екен, Қарагылыш қүзеткен күні көктен бір қара бие келіпті; егінді жеп жатқанда Қарагылыш оны ұстап алыпты. Сонда әлгі қара бие айтыпты:

— Ей, бала, мені жібер деді; менің бес құлышым бар, бесеуін бесеуіңе берейін, — деді.

Қарагылыш оны қоя берді. Сонан соң қара бие құлышдарын алып келіп, ең кішісін Қарагылышқа берді, бөтен төртеуін тәрт ағасына берді. Сонда бәрі жарысқанда Қарагылыш озады екен.

Бір күні Қарагылыш жұлышнадай жерден тұтін көріпти; көрген соң соған барыпты, барса — бір жалмауыз кемпірдің үйі екен. Ол кемпірдің бес қызы бар екен; қыздарының ойнайтын, жататын, тамақ ішетін үйлері бөлек-бөлек екен. Сонда Қарагылыш қыздардың ойнайтын үйіне барып, кілемнің астына жатыпты. Қыздар келе бергенде, кілемді көтеріп қалыпты. Сонда қыздар ойбайлап, шешесіне барыпты, Шешесі ұрысып жіберіпті. Сонан соң қыздар келіп ойнап отырғанда, Қарагылыш қыздарды ұстап алып, төртеуін екі қолтығына тығып, біреуін иініне тығып, атына мініп қашыпты; қашқанда кемпір Қарагылышқа жылап айтыпты:

— Қыздарымды ертең ұзатайын, бүгін өзің қон! — деді.

Сонан соң Қарагылыш қыздарын өзіне беріп, өзі қоныпты.

Кеш болған соң, Қарагылышқа ұйықта деп, төсек салып беріпті. Қарагылыш тысқа шықса, аты бір көзінен қан, бір көзінен жас ағып тұр екен. Сонда аты айтыпты:

— Сен бүгін ұйықтама, ұйықтасаң, сені өлтіреді, жалмауыз кемпір темір тіс соқтырып жатыр, — деді.

Қарагылыш үйге келіп ұйықтамай жатыпты. Сонда кемпір келіп, есікті қарап айтыпты:

— Ұйықта шырағым! — депті де, кетіп қалыпты.

Біраздан соң тағы келіпті. Сөйтіп жүргенде таң атып қалыпты. Сонан соң кемпір қыздарын ыргап-жырғап ұзатыпты, сонда айтыпты:

— Осы жерде үш бел бар, екеуіне қонбаңдар, ең шеткісіне коныңдар депті.

Күн кеш болған соң төрт ағасы ең ортадағысына қоныпты. Қарағылыш жалғыз өзі ең шеткісіне барын қоныпты. Қарағылыш ертең тұрган соң, төрт ағасы жылап жатыр екен, есітіпті, оларға бір кісі айтады екен:

— Қарағылышты әкеп берсеңдер, жіберейін, — деп. Соны Қарағылыш есітіпті де, соган келіпті; келсе — бір айдаһар екен. Ол айдаһар бөтен ағаларын қоя беріп, Қарағылышты алып қалыпты. Сонан соң Қарағылышқа айтыпты:

— Бермес ханның өлмес қызын әкеп бер! — депті. Қарағылыш жарайды деп кетіпти.

Келе жатса бір тауды бір тауға қосып жатқан кісіге жолығады. Сонда Қарағылыш сұрапты:

— Не ғылыш жүрсің? — деп. Ол кісі айтыпты:

— Қарағылышқа жолдас болайын деп жүрмін, — депті.

Сонымен жүргенде Қарағылыш тағы бір көлді көлге қосып жатқан кісіні жолдас қылыш алышты және бір мергенді және бір шапшаңды; шапшаң сонша асқан екен: екі отырған сауысқанның бірінің құйрығын біріне кесіп алыш жалғайды екен. Солармен бір атқа мінісіп келіпті. Келсе бір екі тау көріпті: сол таудың бүйірінен ірің ағып жатыр екен. Мұның астында ханның ауылы бар екен. Қарағылыш ханға барып айтыпты:

— Сенің қызыңды алайын деп келдім, — депті. Сонан соң хан айтыпты:

— Бес айла қыламын, бесеуін де тапсаң қызыымды беремін, таба алмасаң өлтіремін! — деді.

Өүелі ат жарыстырамыз деп, ат жарыстырыпты. Сонда Қарағылыштың аты алдымен келіпті. Сонан соң хан жаяу

кісі жарыстырамын депті. Сонда Қарағылыш манағы жүйрікті шығарыпты; хан бір кемпірді шығарыпты. Ол кемпір бір шелек бол алышты. Жарысадың алдында ол кемпір жүйрігіне балды беріп-беріп мас қылышты, ұйықтатып тастап өзі кетіп қалышты. Сонда жер тындаушы да айтыпты.

— Сол бір адам келеді, — депті. Сонда Қарағылыш мергенге:

— Ат! — депті.

Мерген басындағы шелекті атыпты; шелектің дыңғылаған дауысымен жүйрік оянып тұра салып, орнынан бір уыс топырақ ала салып жүтіріпті. Кемпірге жеткен соң ол:

— Шеше! — депті.

Сонда кемпір артқа қарағанда, көзіне топырақ шашып қалғанда, кемпір ойбайлап қалышты. Сөйтіп жүйрік алдымен келіпті.

Сонан соң хан барлығын бір темір үйге қамапты да, жан-жағынан көрік басыпты. Сонда манағы көл ұрттағыш екі ұртына екі көлдің суын ұрттап әкеліп, үйге шашыпты. Сонан соң хан қызын ұзатыпты. Манағы Қарағылыштың жолдастары орнында қалышты, оларға Қарағылыш киім берген екен, олар алмапты. Сонан соң Қарағылыш қызды айдаһарға әкеліп беріпті де, өзі кетіп, келе-кеle жатып, өзінің ағаларын тауып алышты.

ТАЗША БАЛА

Ertегі

Ертеде бір шал мен кемпір болышты. Олардың үш баласы, бес ешкісі бар екен. Бір күні ұлken баласы басқа жерден пайда кәсіп қылуға талап етіп, өзіне тиген енші ешкісін сойып алыш, етінен кемпір мен шалға бір түйір

де бермestен, арқалап кетіпті. Келе жатса бір өнерші байдікіне келеді. Бұл байға өнер үйренуге ол жігіт жалданыпты. Өнерші бай бек қатты жауыз адам еken, ол жалданған жігітті бір сандыққа салып қойып, аштан өлтіріпті. Үйінде қалған ортанышы баласы, бұл да өнер үйренбекке талап етіп, о да ағасының кеткен жолымен кетіп, о да өнерші байға келіп жалданыпты. Өнерші бай оны да ағасынша аштан өлтіріпті. Үшінші ұлы Тазша бала, о да ағаларында өзіне тиғен енші ешкісін сойып алып, жарты етін әке-шешесіне беріп, олардан рұқсат алып, арқалап кетіпти.

Келе жатса бір қора қойға ұшырапты. Бұл қора қойдың қойшысына жолығып сұраса, бұл қойлар өнерші байдікі еken. Ол Тазшадан сұрайды:

— Балам, қайда барасың? — деп.

Тазша бала жауап береді:

— Өнер үйренуге барамын, — деп.

Сонда шал тұрып айтады:

— Балам, бұл сезінді бөтен ешкімге айтпа, — деп, — өзіңе өтірік айтпа, жатқа (бөтендерге) шыныңды айтпа деген, — деп.

Сонан соң бұл бала шалдың бұл айтқаны рас еken деп ойлад, өнерші байға барыпты. Байдың үйіне қонып, erteң жүрейін деп жатқанда, өнерші бай Тазшадан сұрайды:

— Балам, қайда барасың, жолың болсын? — деп.

Тазша бала жауап береді:

— Мен өзіндей ер баласы жоққа еншілес бала боламын, — деп.

Сонда өнерші бай айтады:

— Балам, сен біздікінде қал, маган бала бол, біздің бір ақ құнан қойды сойып, той қылып, асық жілігін етімен өзің жеп той, мен өзім жолаушы барамын, — дейді де, өзи жолына кете береді. Тазша бала:

— Қош әке, жақсы бол! — деп, үйінде қала беріпті.

Бұл өнерші байдың үйінде бір қызы бар екен. Бұл Тазша балаға айтады:

— Аға, сен асық жіліктен өзің жемей, керегенің басына іліп қой, сонда бір ақ тазы келіп, жілікке ұмтылар, сонда сен балтамен ол тазыны лақтырып өлтір, — деп.

Мұнан соң Тазша бала ақ құнан қойды сойып, той қылып, көршілерін шақырып, асық жілігін өзі жемей, қыздың айтқанын қылып, керегенің басына іліп қойғанда, айтқаныңдай ақ тазы келіп етті жілікке ұмтылғанда, Тазша балтамен жіберіп қалыпты; бірақ балтасы тазыға тимей, ит қашып құтылып кетіпти.

Өнерші бай үйіне келген соң, Тазша баланың мұндай істерді істегенін біліп, қатты ашу етіп, бұл итті аштан өлтірейін деп сандықта салып қойыпты. Бұл байдың бағанағы қызы, әкесі жоқта, сандығының түбін тесіп тاماқ беріп, Тазшаны тойдырып тұрыпты.

Бірнеше күндер өткен соң, Тазшаның өз әкесі балаларын іздең шығып, өнерші байдікіне келіп сұрады:

— Бір Тазша деген балам бар еді, соны көрдіңіз бе? — деп.

Өнерші бай:

— Көргенім жоқ, — деп жауап берді.

Бұлардың сөйлесіп тұрган сөздерін Тазша үйде сандықта жатып есітіп жатыр еді. Бай өлгідей дегенде, Тазша:

— Эке, мен мұндамын! — деп, сандық ішінен айқайлашты.

Даусымен баласын танып, байдың сандығынан шығарып алып, Тазша мен әкесі үйіне қайтыпты. Тазша жолай әкесіне айтады:

— Эке, мен бір қара құнан қой болайын, мойныма жіп тағып, жетектеп барып базарға жақсы бағаға сат, бірақ жібінді алып қал, — дейді.

Баласы сол жерде айтқанынша қара құнан қой болады, әкесі мойнына жіп тағып базарға апарып сатып, ақшасын алып, үйіне қайтады.

Ертеңіне баласы өз қалпына түсіп, әкесіне айтады:

— Әке, мен бір қара жорға ат болайын, мені базарға апарып сат, пұлымды ал, бірақ шылбырымды алып қал, — депті.

Баласы айтқанынша ат болып, әкесі базарға апарып сатып, шылбырын алып, үйіне қайтты.

Ертеңіне баласы Тазша тағы өз қалпына түсіп, үйіне келіп айтады:

— Әке, мен бір жез бүйдалы нар-тайлақ болайын, сен мені базарға апарып сат та, бұлымды алып, бірақ бүйдамды алып қалып, үйге қайта бер, — деді.

Тазша айтқанынша тайлақ болып, әкесі базарға сатайын деп жетектеп келе жатса, алдынан баяғы өнерші бай шығыпты. Ол айтады:

— Маган мынау тайлағыңды сат, — деп. Тазшаның әкесі айтыпты:

— Тайлағым басы жұз тілла, — деп.

Сонда өнерші бай бұлардың айласын біліп, жаман оймен, тайлақты жұз тіллаға сатып алышты да, үйіне жетектеп келіп, баяғы қызын шақырып алып, мынау тайлақты ұстай тұр депті де, өзі үйден пышақ алып, тайлақты бауыздайын деп, үйіне жүгіріп кетіпті. Қыз әкесінің жаман ниетін біліп, үйден бұз да пышақ ала шыққан екен, әкесі үйге кірген кезінде, тайлақтың бүйдасын пышақпен қызып жіберіп, босатып қоя беріпті.

Өнерші бай тұра салып үйінен шығып, қашып бара жатқан тайлақты көріп қуыпты. Тазша сонда тұлкі болып қашыпты, өнерші бай тазы болып қуыпты, өнерші бай жете берген кезде, Тазша тұлкіден үйрек болып ұшыпты, бай онда қаршыға болып қуыпты. Біраздан соң, Тазша бала торғай болып қашыпты, онда бай қырғи

болып соңына түсіпті. Онан соң Тазша торғай қалпында шаңыраққа ұшып келіп қонып отырғанда, бай – қырги келіп таяна бергенде, Тазша қорқып, шүберек болып жерге түсіпті. Өнерші бай онда кісі болып, шүберекті қолына алайын дегенде, Тазша тары болып домалапты, Онда өнерші бай тауық болып шүқізын дегенде, Тазша мысық болыпты да, өнерші байдың желкесіне мініп алып тістеп, тырнап, зорлықпен өнерші байды өлтіріпти. Сөйтіп, оның қызын өзі алып, барша мұратына жетіп, зор бай болып дәурен етіпти.

АЛТЫН АЙДАР

Бір хан болған екен, оның екі қатыны болыпты, олар бала таппапты. Сол уақытта бұл бай сапарға шығуға ойланып, қатындарына айтыпты:

— Мен келгенше не істеп, не тауып қоясындар? — депті.

Сонда үлкем қатыны айтыпты:

— Мен сен келгенше алтыннан әдемілеп үй салдырамын, — депті.

Кіші қатыны айтты:

— Мен алтын айдарлы бір ұл, бір қыз табамын, — депті, — ол баланың аты Алтын Айдар болады, — депті.

Сонан соң бұл хан сапар шығып кетті.

Хан бір-екі-үш жыл жүріп қайтып келіпти. Сонда, манағы үлкен қатыны үй салдырып қойыпты, кіші қатыны Алтын Айдар баланы тапқан екен, бірақ оны үлкен қатыны күндеп, бір сиқыршы қатынға айтып, баласын үрлап алып, құдыққа тастапты. Ол кіші қатынға сен қүшік таптың деп, қүшік беріп, бәле қылыпты, Сонда бишара тоқал жылапты да, шарасыз көніпти. Манағы хан келіп, қүшікті көріп, тоқал қатынды қуып жіберіпти. Енді баланы әлгі кемпір құдыққа салып жіберіпти. Сон-

да Құдайдың құдіретімен Жабрайыл періште құс болып келіп, аяғымен көтеріп алып кетіпті де, қаланың шетіндегі бір кемпірге әкеліп беріпті, Ол кемпірдің ұлы, қызы жоқ екен. Соңда ол екі бала үш-төрт жыл тұрыпты. Сол уақытта әлгі кемпір өліпті. Сонан соң бала оқ мылтық атып, құлан-бұлан аулап, етін тамақ қылып, терісін киім қылып жүріпті. Сейтіп бір таудың шұқырына келіп, соны үй қылып, соңда тұрыпты.

Ол баланың тірі екенін біліп, бұрынғы қас қылған шешесі баяғы сиқыршы кемпірді жіберіпті: Алтын Айдарлы баланы өлтіріп кел деп. Сонан соң ол сиқыршы кемпір баланы іздең шығып келсе, бала аңға шығып кетіпті. Қарындасты үйде отыр екен, оған айтыпты:

— Ағаңа айт, мына жақта Құлмесхан дегеннің бір биесі бар; күнде құлындаиды, құлындары арғымак, тұллар болады, — деді де, кетіп қалды.

Ол кемпір қастықпен өлтіруге ойлапты. Ол жолға барған кісі жолда адасып кетіп өлеңді екен. Кешке ағасы келіпті. Соңда қарындасты кемпірдің айтқанының бәрін де тамам айтыпты. Мұны есітіп, ағасы құлынды іздең, сапар шығып кетіпти.

Жолда келе жатқанда бір дарияға келіпті. Ол дариядан жүрген, өткен кісі өлек болады екен. Бұл Алтын Айдар өтіп келе жатса, дарияны бір перінің қызы толқын қылып, кемені аударуга келе жатыр екен. Ол аудара бергенде, Алтын Айдарлы бала қолынан ұстап алыш, қолындағы сақинасын, білезігін тартып алыш, жолына жүре беріпті. Жүріп келе жатқан Құлмесханга келіпті. Ол Құлмесханың биесі құлындараЯ жатыр екен. Құлмесханға айтыпты:

— Ай, тақсыр, құлыныңызды ұлықсат болса алайын, — деді.

Соңда хан:

— Ала гой — депті.

Олар өздері де құлындарын ала алмайды екен. Ол құлынды туысымен бір перінің қызы алып кетеді екен, Сол уақытта бала мұны қүзетіп тұрғанда, бір перінің бұл болып келіп, құлынды алып бара жатқанда, Алтын Айдар қылышпен бұлтты салып қалыпты. Соңда перінің кебісі мен құлынды алып қалыпты. Соңан соң ханга келіп, кебіс пен құлынды көрсетіпті. Соңда хан бұған бата беріпті, бұл алып қарындастына келіп, құлынды, сақинаны беріпті де, және аңға кетіпти.

Сиқыршы кемпір тағы келіп, құлын мен сақинаны көріп, қарындастына айттыпты:

— Мінекей, мен сендерге жақсылық ойлаймын, — депті, — ағаң саған сақина алып келді, — депті; тағы енді бір жаққа жібер, онан барып, алтын сандық алып келсін, — депті де, кетіп қалыпты.

Ағасы келген соң, қарындасты:

— Тағы бір жерде бір жақсы сандық бар деді, соны маған алып келіп бер, — деді.

Соңан соң ағасы тұлпар құлынына мініп кетіпти. Жолда бір кемпірді көріпті, ол кемпір жердің жарығын жамап отыр екен; бұған келіп:

— Шеше, не қылып отырсың? — депті. Ол кемпір айттыпты:

— Мен осы жердің жарығын тігіп отырмын, — депті. — Не үшін десен, осы жерге өзіндей батырлар келіп кіріп, бір сандық үшін өлді, — деді.

Соңда бала:

— Маған да сандық керек, — деп, келіп кіріп кетіпти.

Жердің астынан бір пері шығып айқайлапты:

— Тапал-тас, үйде болсаң, хабарлас, — деп айқайлағанда, Алтын Айдарлы бала тас болып қалыпты.

Тұлпары бір-екі күн келмеген соң, үйіне қайтып, жылап тұрыпты. Соңда қыз ағасының өлгенін біліп, тұлпарға мініп, кемпірге келіп, манағы жер жамап отырған кемпірді көріп, ағасын сұрапты. Кемпір айттыпты:

— Ағаң өлген, барма, барсаң, сен де өлерсің, — депті Сонда қыз айтыпты:
— Мен ағамды көріп өлемін, — деп, — көріп кетейін деп!

Кемпір айтыпты:

— Сен жылай бар: «жер үстінде мен мұндық, жер астында сен мұндық», — деп.

Сонда ол қыз осылайша жылап кіріп бара жатқанда, алдынан бір пері қызы шығып, мұнын сұрап, мұны аяп ағасын тірілтіп беріпті.

Сонан соң бұлар бір үлкен көп ағаш көріп, соған келіп кіріпті де, қарындасын тұлпарымен ағаштың шетіне қойып кетіпті де, өзі аралап ағаштың ішіне жүре беріпті. Сөйтіп жүріп бір ақ отау көріпті де, оған келіп кіріпті. Көріп біраз отырған соң, екі пері қызы ұшып келіп, сол үйдің төбесіне қонып отырып, екеуі бірінебірі айтыпты:

— Ай, мен бір қорықтым, — депті, — неге десен, мені бір бала суда жүріп кемені аударып жүргенімде қолымдағы сақинамды тартып алды, — депті. — Мен ол баланы көрсем, оған қатын болар едім, — депті.

Сонда кішісі айтты:

— Мен де бір қорықтым — деді. — Неге десен, мен де бір ханның құлынын күнде алып кетуші едім, бір күні алайын деп келгенімде, бір бала күзетіп тұр екен. Мен ала бергенімде; менен құлынды тартып алып қалды. Ол табылса мен де оған қатын болар едім дегенде:

— Міне, қатын болсандар, оларды тартып алған бала мен, — деп турегелді. Сонан соң екі қыз да бұған некесін қиып тиді. Бұл бала қыздарды отаумен көшіріп, манағы қарындасы мен тұлпарына алып келді. Сонан соң бәрі жиылыш бұрынғы орнына келді.

Сол жерде тәрт-бес жыл өмір етіп тұрды. Неше күндер өтіпті, бала әр күнде аңға шығып жүреді екен.

Бір күні аңға шығып жүрсе, бір адамды көріпті. Екеуі келе жатса, алдынан бір аң шықты да, көлбектеп жүре берді. Сол уақытта бала да, қасындары кісі де атайын деп ұмтылғанда, әлгі аң кісі болды да, атайын деген кісіге айтты:

- Сенің мынау балан, – деді. Балаға айтты:
- Сенің мынау әкен, – деді, – сендерді Мысттан кемпір деген сиқыршы кемпір айырған, – деді, өзі жоқ болды.

Сонан соң әкесі мен баласы бірін бірі біліп жылап көрісіпті де, әкесі баласын үйіне әкеліп қонақ қылып, үлкен қатыны мен мысттан кемпірді шақырып алдырып өлтіртіпті. Мұның шешесін бала таппадың деп қайыршы қылып қаңғыртып жіберген екен. Соны алдырып, өзіне бұрынғыдан қатын қылыпты. Алтын Айдар бала патша болыпты. Бұл баланың қарындасын, қатындарын алдырыпты, бәрін жинап алып той қылдырыпты, ат шаптырыпты, барша мұраты басына жетіпті.

МАҚТА ҚЫЗ БЕН МЫСЫҚ

Бұл екеуі дос болып жүреді. Мақта қыз үйін жинап жүріп, бір мейіз тауып алады. Мақта қыз мысықты шақырады. Мысық келмейді. Шақырады, келмейді. Сонсоң «келмесең қой» деп өзі жеп қояды. Жеп болған соң мысық келіп:

- Неге шақырдың? – деп сұрайды. Мақта қыз айтпайды, сонсоң мысық:
- Ендеше қатығынды төгем, – дейді. Мақта:
- Мен құйрығынды кесіп аламын, – дейді. Мысық қатықты төгеді. Мақта қыз мысықтың құйрығын кесіп алады. Мысық:
- «Апа, апа, құйрығымды берші», – дейді. Мақта қыз:
- Мениң қатығымды төле, – дейді. Мысық сиырга барады:

— Сиыр, сиыр, маған қатық берші, — дейді. Сиыр айтады:
Менің қарным ашып тұр, маған жапырақ әкеліп
берші, — дейді.

Мысық ағашқа барып:

— Ағаш, ағаш, жапырағынды берші, — дейді. Ағаш
айтады:

— Мен шөлдеп тұрмын, су әкелсөң, жапырақ бе-
ремін, — дейді.

Суға бара жатса, су әкеле жатқан қыздарды көріп:

— Қыздар, қыздар, маған су беріндерші, — дейді.

Қыздар:

— Бізге сағыз әкеліп берсөң, біз саған су береміз, — дейді.

Мысық дүкенге барады:

— Эй, дүкенші, маған сағыз берші, — дейді. Дүкенші:

— Маған тұқым бер, — дейді. Мысық тауыққа барады:

— Тауық, тауық, маған тұқым берші, — дейді. Та-
уықтар айтады:

— Бізге дән әкеліп берсөң, біз саған тұқым бере-
міз, — дейді.

Мысық «енди не қыламын» деп бара жатса, бір ін
қазып жатқан тышқанды көреді. Мысық тышқанды
қорқытып:

— Жаныңың барында айт, үйінде не бар? — дейді.

Тышқан қорыққанынан:

— Үйімде бір батпан тарым бар, — дейді. Мысық ай-
тады:

— Маған бір уыс тары бер, — дейді.

Тышқан үйіне барып бір уыс тары береді. Тарыны
апарып тауыққа береді. Тауық тұқым береді, тұқымды
апарып дүкеншіге береді, дүкенші сағыз береді. Сағызды
апарып қыздарға береді, қыздар су береді. Суды апарып
ағашқа береді, ағаш жапырағын береді, жапырақты апа-
рып, сиырга береді, сиыр қатық береді. Қатықты апарып
Мақта қызыға береді, Мақта қызы мысықтың құйрығын
береді. Сөйтіп мысық мұратына жетеді.

ДҮНИЕДЕ ЖАМАНДЫҚ НЕДЕН?

Дүниеден безіп, тасқа шығып кеткен, бір ақ жүрек шал қалың ну орманда мекендейді. Ормандағы аң мұнан қорықпайды. Аңмен сөйлесіп ұғысатын болады.

Бір ағаштың түбінде ақ жүрек жатыр еді. Сол жерге түнемек болып қарға, кептер, бұғы, жылан жиылды. Олар «Дүниеде жамандық неден болады?» — деп, кеңес күрді.

— Дүниеде жамандық түбі — аштық, тамаққа әбден тойсаң, бір бұтақтан бір бұтаққа қонасың.

«Қарқ-қарқ!» — деп, өлеңді соғасың, тұла бойың лықылдан толған қызық, қуаныш, не көрсөң, соған қуанасың, — ал енді, бірер күн аш болсаң, көзіңе көрінгеннің бәрін иттің етінен жек көресің, Құдайдың күніне де қарағың келмейді, қайда барапыңды білмейсің, бір жаққа жоғалып кеткің келеді де тұрады. Бірден ұшып бір жерге қонасың, сенде дамыл жоқ. Ұшып көрсөң, есің шығып, бұрынғыдан да жаман боласың. Не екенін аңдамай киіп кеп кетесің, сені таспен, таяқпен жіберіп ұрады. Ит, қасқыр сүйрелеп жүрген жемтіктен айрмайсың, тамақ үшін аштан қанша қарға өледі. Жамандықтың бәрі аштықтан, — деп шешен қарға соқты.

— Дүниеде жамандық аштықтан емес, жамандық түбі — махаббат. Біз жалғыз-жалғыз өмір сүрсек, уайым-қайғы жоқ болар еді. Жалғыз басқа кедейлік, кемшілік жоқ. Біз жұптал жүреміз, жұптал өмір сүреміз. Жарыңды өзіңнен артық көресің, жарыңды ойлап сенде тыныштық жоқ.

Тоқ па, аш па, сұыққа тоңды ма? — деп, сорлайсың да жүресің. Бір жаққа бөлек ұшып жырақ кетсе, не болды деп, ойлап өуре-сарсаң боласың; қаршыға көзін шұқып жатыр ма, балалар ұстап алды ма деп, іздеп өзің ұша жөнелесің, сөйтіп қаңғып жүріп, не қаршығаға, не тұзаққа өзің кез келесің. Жарың жоғалса, жарың өлсе,

дүние түкке тұрмай кетеді. Енді дүниеде сүйікті ешнәрсе болмайды. Түк жемей, түк ішпей іздейсің де, жылайсың. Қанша көк кептер осыдан өледі, жамандықтың бәрі аштықтан емес, махаббаттан, — деп көк кептер сөйледі.

— Жоқ, жамандық аштықтан да, махаббаттан да емес. Жамандық түбі — жаман мінез.

Біз тату жүрсек, қастық ойламасақ, кекшіл болмасақ, жақсы болар еді. Бір нәрсе өзің ойлағандай болмаса ашуланасың, дүние көзіне түк құрлы көрінбейді. Көзіңе не түссе, бәрін жек көресің. Ойлағаның біреуден кек алмақ. Біреуді шақпақ болып ысқырып, іздең, иірілп жүргенде, ашуланып өзіңді-өзің ұмытып кетесің, ешкімді аямайсың: әке-шешең тұрса, шағасың, өзіңді-өзің жегің келіп тұрады. Өлгенге кейін ашуланасың. Дүниеде жамандықтың бәрі — қара жүректікten деп, — жамандықтың иесі жылан соқты.

— Жоқ, дүниеде жамандық аштықтан да емес, махаббаттан да емес, жаман мінезден де емес, — қорқақтықтан. Қорықпайтын болса, дүниеде жақсылық жауғандай болар еді. Аяғымыз жүргенде желмен таласады. Қуат көп, мықты жаудан қашып құтыласың. Бірақ қорықпасқа болмайды. Сырт етіп бір бұтақ сыннып кетсе, бір жапырақ сылдырласа, қорқып селкілдеп кетесің. Жүрегің тас төбеңе шығады, қаша жөнелесің. Қоян жүгіріп келе жатса, құс талпынса, бұтақ сынса, жау келіп қалды ғой деп, тұра жөнелесін, дәл жаудың өзіне жүгіріп кез келесің...

О болмаса иттен қашып жүгіріп, аңшыға соқтығасың, Қорқып жүгіріп жөнелесің. Қайда қашып бара жатқаныңды білмейсің, құзға шығып кетіп, құлап өлесің... Ұйықтағанда да бір көзіңмен ғана ұйықтайсың, тыңдал жатасың. Бәрі қорыққаның азабы... тыныштық бізде жоқ. Жамандық қорқақтықтан, — деп, момын бұғы сөйлейді.

— Жок, жамандық аштықтан да емес, махаббаттан да емес, біздің көріп жүрген азабымыздың бәрі жамандықтың бәрі — біздің тәнімізден: аштық, махаббат, жаман мінез, қорқақтық бәрі тәнге байлаулы. Аштық, махаббат, жаман мінез, қорқақтық бәрі — тәннен өсіп-өнеді, олар тәннің асырап өсірген балапаны.

Сондықтан тәнді таза ұстай керек, — деп ақ жүрек ақсақал әңгімені байлады.

ХАЛЫҚ АГАРТУ МӘСЕЛЕЛЕРИ ЖӨНІНДЕГІ ЕСКЕРТПЕЛЕР

ҚАЗАҚТЫҢ БОЛЫСТЫҚ МЕКТЕПТЕРИ ТУРАЛЫ ЗАПИСКА

1876 жылы, бұрынғы халық агарту министрі граф Толстой Орынбор оқу округінің оқу орындарын тексеру үшін Орынбор қаласына келген кезде... Орынбор өлкесінің қазақтарын оқыту мәселесі де талқыланған еді. Онда ең алдымен талқыға салынған мәселе – қазақ арасына орысша хат таныту жолдары және бұл үшін қазақ тіліне орыс алфавитін қолдануға болатын-болмайтыны туралы мәселе қойылған еді. Бұл мәслихаттарға Орынбор өлкесінің бұрынғы генерал-губернаторы генерал адъютант Крыжановский, Орынбор оқу округінің попечителі Лавровский, Қазандағы оқытушылар семинариясының директоры Ильминский және Торғай, Орал облыстарының губернаторлары қатынасты; бұлардың бәрі де орыс алфавитін қазақ тіліне қолдануға әбден болады деген қорытындыға келген еді; бірақ ол кезде қыргыз даласында ашылмақ болған орыс-қазақ болыстық мектептерінің оқу жұмысын жүргізетін, – қазақ тілін білетін, – оқытушылар жоқ, оларсыз, мектепке келгенде бір ауыз орысша білмейтін қазақ балаларына орыс тілін үйрету жалпы мүмкін емес, делінген еді. Сондықтан Торғай, Орал облыстарына жақын қалалардың бірінде қазақтар үшін оқытушылар мектебі ашылсын деп қаулы алынған болатын. Осыдан кейін 1879 жылы Торғай облысы мектептерінің ерекше инспекторы деген қызмет тағайындалған еді. Бұл қызметке сол

облыс қазақтарының бірі — Алтынсарин шақырылып алынды. 1881 жылы Орскі қаласында (Орынбор губерниясы) қазақтың оқытушылар мектебі ашылды.

Осы айтылып отырған Алтынсарин мектеп инспекторы қызметіне кірісуімен-ақ Орынбор оқу округтің попечителі мырзаға өзінің осы жөндегі мынадай пікірлерін білдірген болатын: 1) Орынбор өлкесінің генерал-губернаторы мырзаның, сол кезде мектеп ашу үшін қазақтарға тіпті тұтін салығын да тағайындал, болыстық мектептер ашу мәселесін көтеруі өзір тым ертерек; өйткені ол мектептерде оқу жұмысын жүргізу үшін орыс, казак тілдерін білетін оқытушылар жоқ, ал оқытушылық қызметіне Орынбор атты-қазақ әскерінен қазақ тілін білетіндерді немесе солар сияқты басқа сауатты адамдарды шақырганмен, олар Алтынсаринның пікірінше, ойдағыдай нәтиже бермейді, өйткені солардың бұл жұмысты атқаруға арнаулы өзіrlігі жок; 2) сондықтан болыстық мектептерді ашу жұмысын қазақтар үшін оқытушылар мектебі ашылғанға дейін қейінге қалдыра тұру пайдалырақ болар еді және де, екінші жағынан, ол кезде округтік оқу басқармасы тарапынан осы мектептер жайында ұсыныс та жасалған болатын. Болыстық мектептердің орнына Алтынсарин, әуелі, қазақ арасындағы қалалар мен бекіністерде уезд басына бір-бірден орталық мектептер ашылып, оның әрқайсысында 50 қазақ баласы жатып оқитын интернат болсын және ол мектептерге сол жерлерге келіп қоныстанған орыстардың балалары да үйлерінен қатынап оқитын болсын, ал бұл мектептердің оқытушылық қызметіне, қазақ тілін білмегенмен де, қазақ тіліне ұқсас татар тілін білетін, Қазан оқытушылар семинариясын бітірген шоқынған татарлар шақырылсын деген еді; және 3) бұл орталық мектептер сыртқы түрі жағынан да, ішкі оқу жұмысы жағынан да, барлық жағынан бірдей үлгілі түрде қойылғаны жөн болар еді, егер осылай етіліп жөн-

ге қойылса, онда империяның отырықшы аудандарының бәрінен шалғай жатқан қазақ даласынан ашылмақшы болып отырган қазақ бастауыш мектептері олардан ең жақсы оқу әдістері жөнінен де, мектеп тәртібі және шаруашылық жөнінен де жақсы үлгі алған болар еді; соңдықтан Алтынсарин мынадай ұсыныс жасады: сол кезде болыстық мектептерге жиналған және жиналышп жатқан ақша жоғарыда айтылған орталық мектептер үшін берік, мүмкін болса, тас үйлер салуға жұмысалсын және тазалық сақтауға, ұқыптылық, тәртіп орнатуға жағдай туғызатындағы етіп ол мектептерді жақсы жабдықтауға жұмысалсын, егер осылай істелсе, бұл айтылғандарды барлық оқу орындарында іске асырудың жалпы пайдалы екенін былай қойғанда, қазақ сияқты оқу жұмысын жаңадан ғана бастап отырган халықтың балаларына отырықшылық тұрмыс дәстүрлерін үрету, тазалыққа, ұқыптылыққа, әдепке және тәртіпке үрету жөнінде мұның зор маңызы болған болар еді.

Бұл пікірді ұлы мәртебелі округ попечителі Лавровский мырза мен бұратаналар мектебінің округтік инспекторы Катаринский де, сол кезде соғыс губернаторы болған генерал-майор Константинович те мақұлдаپ, Алтынсаринге жоғарыдағы өзінің ұсынысы бойынша істей беруге ерік берген еді. Осы рұқсат бойынша, соңғы бес жыл ішінде, оқу басқармасының ыждағаты және бұрынғы облыс начальниктерінің көмегі бойынша, уездік қалалардың бәрінде де бір-бір екі кластиқ мектеп ашылып, оларға 20 мың сомнан 40 мың сомға дейін тұратын тас үйлер салынды; тек Ыргыз уезінде ғана мектепке арналып 4 мың сомға өзір үй сатылып алынды. Қауым қаржысынан немесе қазақтардың жеke берген қаражатымен, Алтынсаринның ізденіп алған немесе өзі елден жинаған ақшасымен бұл мектептер тым жақсы жабдықталды және әртүрлі оқу құралдары алынды. Бұл мектептердегі оқытушылардың көвшілігі

Қазан оқытушылар семинариясын бітіргендер, олар өз жұмыстарын, тексерушілердің айтуына қараганда, барынша адал, ойдағыдан жүргізіп жатыр. Ал оның үстіне, округтік оқу басқармасының сұрануымен Орск қаласында, жоғарыда ескертіліп өткен, қазақ оқытушылар мектебі де ашылды. Бұған соңғы үш жыл ішінде жоғарыда айтылған орталық мектептерден 30-дан аса оқушылар келіп кірді. Биылғы жылы бұдан бірінші рет қазақ оқытушылары оқуларын бітіріп шықты, олардың оны Торғай облысының қазақтары да, екеуді Орал облысының қазақтары.

Сонымен, қазақ облыстарында ашылуға жобаланған мектептерден ашылмай қалғаны тек болыстық мектептер ғана болып отыр. Осы жағдайды еске ала келіп, Алтынсарин мырза, өткен 1883 жылы жоғарыдағы, өзінің айтқан, бастықтар мақұлдаған пікіріне сүйене отырып, онымен қабат, біріншіден, үш жұз мың халқы бар Торғай облысына, сол кезде 120 ғана оқушысы бар, төрт екі класты мектептің өте жеткіліксіз болатындығына, екіншіден, үкімет жыл сайын 30 мың сомдай қаражат жұмсап, қазақтардан оқытушылар даярлап отырған да, жас оқытушыларды әдейі арналған жұмысына пайдаланбай қалдыру өте орынсыз болатыннына сүйене отырып, Торғай облысының соғыс губернаторы мырзага болыстық мектептер салуға қаржы әзірлеу керектігі жайында баяндама хат жазып жіберген еді. Осы баяндамада қажетті қаржылардың табылу жолы да, қазақ арасына қолайлы келетін мектептердің түрі де көрсетілді: ол мектептер, ең алдымен, қазақтың тұрмыс жағдайларына сай келуі үшін, олар қыстаған кезде қыстап, кешкен кезде бірге көшіп жүретін болсын делінди. Бұл ұсынысты облыс губернаторының орнында отырған действительный статский советник Ильин мақұл көріп, сол кезде-ақ жүзеге асыру жөнінде батыл бүйрек берді. Ал Алтынсарин осыдан кейін облысты аралап, облыстың ықпалды адамда-

рын, қазақтың жалпы халық ағарту жұмысына халықтың ауқатты бөлігінен 1 сомнан, кедей бөлігінен 30-40 тыннан алым жинауга көндірді. Бұл талап ойдағыдай орындалды. Торғай облысының болыстық қауымдарының бәрі де ұсынылған алымды жинауга приговор тапсырды, оны сол кезде-ақ губернатор өз пұрсатымен бекітті. Сонымен, болыста мектеп салу жұмыстарда мектеп үйлерін алғаш салу жұмыстарына, мектептің жаз көшіп жүрулеріне керекті киіз үйлер алуға, оқу, шаруашылық құралдарын алуға, одан кейін бұл мектептерге үнемі қаржы беріп тұруға небәрі, жалпы алғанда, жылына 35-40 мың сомдай тұтін алымы жиналатын болып белгіленді.

Енді барлық болыстарда бірдей болмаса да, өзірге, ең болмағанда, 3-4 болысқа бір мектеп салу жұмысына кірісу ісі ғана қалды. Бірақ биылғы жылы, не себептен екені белгісіз, — мүмкін қандай да болса бір әкімшілік жұмыс жөніндегі пікірден тұған болу керек, — Торғай облысының соғыс губернаторы генерал-майор Проценко мырза уезд начальниктеріне: 1-шіден, жоғарыда көрсетілген алым мөлшерін едәуір азайту керек депті; бұл шара, осы айтылып отырған жұмыстар, яғни мектеп үйлерін салу сияқты жұмыстар, көп қаражат тілейтін болғандықтан, қазақтарды оқыту жөнінде жоғарыда баяндалған жоспарымыздың бәрін бұзумен тең болып отыр; 2-шіден, қазір қолдағы бар және өткен жылдардағы алымдардағы жинаған ақшаны барлық болыстардан жинап алып, Ыргыз уезіндегі бір ғана орталық мектеп үйін салу жұмысына жұмсалсын депті; Ыргызыда, жоғарыда айтқанымыздай, 4 мың сомға сатылып алынған үй, шынында да, жарамсыз болып шыққан еді. Ыргыз мектебіне үй салу қажет бола тұрғанымен де, қазіргі кезде бұған асығу, сірә, қажет бола қояр ма екен; өйткені оған керекті жарамды үй қазірдің өзінде-ақ жалданылып алынды және екі-үш жылдан кейін оған Ыргыз уезінің өзінен осы 2—3 жылдың ішінде ақшалай жиналатын

алымдардан түсken қаржымен де дербес мектеп салуға болады; ал оның бержагында, Ырғыз уезіндегі мектеп қорында қазір 10 мыңдай сом ақша бар сияқты. Қалай болған күнде де, басқа уездердің, атап айтқанда, Торғай, Николаевскі және Елек уездерінің өз жандарынан беріп отырған қаржысын олармен ешбір материалдық байланысы жоқ уездегі мектепті салу жұмысына алып қою және жалғыз Ырғыз мектебіне бола бірнеше болыстық мектептер ашу жұмысын тоқтата тұруға ешқандай негіз жоқ сияқты. Әйткені, қазақ болыстарының мектепке деп түтін алымын белгілеу туралы қаулы шығарғанда көздегені тап осы болыстық мектептерді салу және салғанда басқа уездің балалары үшін емес, тек өз балалары үшін салу болған еді.

Сонымен, ашамыздепәзірленген болыстық мектептер енді ашылмай қалып отыр және облыс губернаторының жоғарыда айтылған бүйрігіна қарағанда, олардың келешекте ашылуы да екіталай. Әйткені, орталық мектептерді ұстау, олардың үйін ондау жөніндегі шығындардың бір бөлігі, Красноуфимскі реальное училищесіндегі 4 стипендиаттың стипендиясы және басқа да шығындар қазақтардың осы болыстық мектептерге арнап белгілеген алымынан жұмсалмақ. Соңдықтан, осы шығындарға керек ақша шығарылғаннан кейін және жаңа бүйрік бойынша алым мөлшерінің кемітілуінен кейін қалатын қаражаттың осы болыстық мектептерді ашуга және ұстауға жетуі де екіталай болып отыр¹. Оның бержагында, жоғарыда айтқанымыздай, биылғы жылы 12 қазақ оқытушылары оқуын бітіріп, болыстық мектептердің салынбағандығынан қызметсіз қалуға тиіс бо-

¹ Ырғызда мектеп үйін салудан ақша артылып қалатын болса, онда облыстық бастықтар екі ғана болыстық мектеп салуға, оның бірін Елек уезінде, екіншісін Николаевский уезінде салуға рұқсат етіп отыр. Ал Торғай облысында 40 шамалы болыс бар: соңдықтан, егер 4 болысқа бір ғана мектептен ашқанның өзінде де енді 10 мектеп ашыуымыз керек болады. (Ы. А.)

лып отыр, бұдан былай қазақ оқытушылары жыл сайын оқуларын бітіріп шығып отырады, ал олар әзірленген істеріне пайдаланылмағандықтан, бір-екі жылдан кейін өздерінің өткен арнаулы пәндерін ұмытып та кетеді; сонымен оқытушылар мектебінің өзі үкіметтің де, облыс халқының да одан күткен ұлы пайдасын ақтай алмайтын болады. Реті келгесін ескерте кетейік, оқу жұмысының бастықтары тұңғыш қазақ оқытушыларының жұмыссыз қалып жүрмеуі үшін бірқатар шаралар қолданады. Олардың төртеуіне Орал облысынан оқытушылық орын тауып берілді, төртеуіне Красноуфимскідегі реальное училищеге жіберіліп, онда қазақ тұрмысына ыңғайлырақ келетін, былғары өндірісі сияқты бірқатар техникалық білім үйреніп жатыр, ал қалған төртеуін Торғай облысы мектептерінің инспекторы олар өздерінің мамандығын ұмытпай, оны тәжірибе жүзінде үйрене білу үшін, мұғалім көмекшісі етіп, орталық, мектептерге жібермек болып отыр. Алайда, оларды бұлайша орналастыру тек осы жолы ғана мүмкін болып отыр; бірақ биылғы жылы да оқу бітіріп келген оқытушылардың бәрі тиянақты түрде тағайындалды деуге болмайды. Олардың қазір оқытушының көмекшісі етіліп алынып отырған төртеуінің жұмысы уақытша жұмыс деп танылуға тиіс. Екі жылдан кейін қазір реальное училищеге жіберіліп отырған төртеуі де оқуын бітіріп келеді. Келесі жылдары тағы да оқытушылар келе бастайды. Егер жобаланған болыстық мектептеріміз келешекте де болмайтын болса, сонда бұл оқытушыларды қайда жібермекпіз? Қазіргі орталық мектептерді салудан қалатын қаржыға салынатын екі-үш мектеп үш жүз мың халықтың талабын қанагаттандыра алар ма?..

Жоғарыда баяндағаным тағы да қосуды қажет деп табатыным — халқы бірыңғай қазақ дерлік, Торғай облысының халқы үш жүз мыңға жуық деп есептеледі;

осынша халықтың арасында қазір 5-ақ мектеп бар, оның төртеуі екі класты мектептер де, біреуі – тек 10 бала-ныға оқыта алатын қолөнер мектебі, осы айтылған мектептердің оқушыларының жалпы саны 200-ден аспайды. Ал оның бережагында, отырықшы халықтармен сыйбайлас болып отырган қазақ халқының арасында өзінің көрші халықтарының тілін білуге, олардың жа-зуын үйренуге ұмтылуышылық күшейіп келеді, өйткені, 1-шіден, олардың қазіргі экономикалық және саяси жағдайының өзі аяқтарын аттап басқан сайын дерлік, мысалы орыс тілін, орыс жазуын білуді қажет деп отыр; екіншіден, бұл халық өзінің табиғи жаратылы-сында әр нәрсені білуге құмар және ұғымпаз зирек халық. Қазақтың осы қасиетін татар, өзбек, башқұрт сияқты көрші ұлттар қазірдің өзінде едәуір пайдала-нып отыр. Ал егер осы бұзылмаған, іскер, дарынды халық, орыс арасында үш жұз жыл тұрса да, фанатизм бойына сіңгендіктен, азғана бөлегі болмаса, әлі күнге надандықтан шыға алмай отырган татарлардың ықпалы-на біржолата түсіп кетсе, онда бұл өте өкінішті болған бо-лар еді. Осы жағынан да, онымен қатар, өз қоластындағы халықтарын ой-пікір жағынан және экономика жағынан дамыту жөніндегі үкіметтің жалпы мұddeлери жағынан қараганда да қазақ даласына орыс-қазақ мектептерін тез тарату қажет-ақ болар еді. Бұл мектептер татар-ша оқуды толық ығыстырып шығармаса да онымен тең түсетін бір күш болар еді, халықтың ілгері дамуына зия-нын тигізіп отырган соқыр сезімдердің бетін қайтаратын дұрыс көзқарас таратушы орын болар еді. Бұл қазақтың әзірге жойылмай келген, ешқандай да ықпалына түспей тәжірибелік негіздерге сүйенген дәстүрлерімен бірге халықтың адамгершілік жағынан азуына жол бермеген болар еді. Қазақ, арасында орыс-қазақ мектептерін салу-ды тілейтін тағы бір себебіміз – бұған керекті қаржыны

қазақ қауымдарының өздері беріп отыр, бұл қаржы ешкімге ешқандай ауыртпалық келтіріп отырган жоқ; бастықтардан сұралатыны осы қаржы туралы приговорды бекіту, мектеп ашу және сол мектептердің жұмысын басқару.

Қорытындымда кейбір мырзалардың: қазақтар үшін қазіргі уақытта техникалық, ауыл шаруашылық және әйелдер мектептерін ашу пайдалырақ деген пікірі туралы бірнеше сөздер айтқым келеді. Бұл мектептердің бәрін ашу, бір жағынан, халықтың қолын байлайтын қымбаттығынан, екінші жағынан, оқудың пайдалылығын, мысалы, әйелдер оқуының пайдалылығын, жүрттың әлі түсініп болмағандығынан, оларды қазіргі кезде ашу мүмкін еместігін бұл арада тәптіштеп жатпай-ақ, тек мынаны ғана айтып өтейін: біріншіден, қазақ халқы тек жаңа ғана оқи бастаған халық, соңдықтан оның оқуы ең әуелі әліппеден басталуға тиіс, ал оның осы әліппесі бастауыш орыс-қазақ мектептері болу керек; екіншіден, қазақтың келешегін дұрыс жолға қою үшін, ал онымен қатар, империяның жеке бөлімдерін бір-бірімен жақындастыру туралы үкіметтің өзінің міндетін орындау үшін, біздің ойымызша, ең алдымен, қазақ даласына жалпы, отандық орыс тілін, орыс жазуын енгізуіндің қамын істеу керек; бұларды басқаның бәрінен қазақтың өз ортасынан ашылған халықтың орыс-қазақ мектептері ғана дұрыс таратады; өйткені, халықтың өз ортасынан ашылған оңай, қарапайым, жалпыға бірдей түсінікті негізделі мектептер ғана халықпен біте қайнаса байланысты болатыны, жалпы алғанда, талассыз болар деп ойлаймыз. Мұндай халық мектептерінің тағы бір артықшылығы – оларда оқыған адамдар өзінің туған жерінде қалады, сейтіп, алған білімі қаншалық аз болғанымен де, айналасындағы халықтың экономикалық тұрмысына және олардың ой-пікіріне қалай да пай-

далы ықпалын тигізіп отырады; және сенімсіз дүмшіе молдалардың өлшеусіз қанауларынан халықты барған сайын қорғап отырады, сөйтіп қазақтың жас үрпағы орыстың тілі мен жазуына мәдениет пен білімнің тілі деп қарайтын болады, оларға құмары артады және азды-көпті орыс рухында өседі; ал үшіншіден, бұдан былай жоғары білім алуына қазақтарға жол ашық; өйткені оларға барлық жоғары және орта дәрежелі оқу орындарына түсуге жалпы право берілгенінің үстіне, қазір Орынбор, Троицкі гимназияларында және тіпті Қазан университетінде қазақтар үшін ерекше стипендиялар да бар, егер бұлар жеткіліксіз болатын болса, қазақтар үшін тағы да стипендия тағайындауға болады. Бірақ олар үшін, қымбатқа түсетін және халыққа түсініксіз, дербес жоғары дәрежелі оқу орындарын ашудың бүтінгі танда қажеті бола қояр ма екен.

1886 жыл.

1881 ЖЫЛЫ 6 ОКТАБРЬДЕ ТОРҒАЙ ОБЛЫСЫНЫҢ СОҒЫС ГУБЕРНАТОРЫНА БЕРГЕН РАПОРТЫ

Николаевскі уезінде Троицкі қаласында уақытша тек қазақ мектебі ғана бары, ал бұл уезде жобаланған екі класты орыс-қазақ мектебін салу жұмысына әлі кірісілмегені, ұлы мәртебелі тақсыр, өзінізге мәлім. Ал облыстық басқармадағы мәліметке қарағанда, 1881 жылға дейінгі мектеп қорының сомасы 7418 сом 96 тиын екен, ал осы жылғы алым мен келесі, 1882 жылры алымды қосқанда ол 10 – 12 мың сомға дейін көбеймек. Сондықтан:

1) Басқа уездердің барлығында жобаланған екі класты мектептер салынып болғанын не салынып жатқанын, ал Николаевскі уезінде мектеп үйін салуға керекті матери-

ал жағы орманның және керекті заттың бәрін де табуга болатын Троицк қаласының жақындығынан басқа уездерден анағұрлым жақсы жағдайда екенін еске алып;

2) Троицкідегі уақытша мектеп қазір Троицкіге жақын болыстарды ғана қамтитынын, ал онда қазақ балаларына орыс тілін сейлесіп үйренетін орыс балалары жоқ екенін еске алып;

3) Мектеп Троицкіде уақытша тұргандақтан, оның шаруашылық жағын көріне жақсартуға мүмкіндік бермей отырғанын еске алып және;

4) Ново-Николаевск қаласының жанында, болыстық мектеп үшін дайындалған, енді екі класты мектеп салу жұмысына жұмсауға болатын 50 мың кірпіш бар екенін; оның үстіне Арақарагай болысының қазағы Әлім Қалықбаев жаңа мектеп үйі салынатын жерге өз күшімен 500 бөренені тегін жеткізіп беретін болғанын, ал жергілікті қауым мектепке керекті қалған ағашты да жеткізіп беруге ризалығын білдіріп отырғанын еске алып, мен Николаевск уезінде екі класты мектеп үйін салу жұмысына келесі 1882 жылдың кектемінен кірісе беруге мүмкін болар, ал оған керекті материал дайындау жұмыстарына, мысалы, ағаш жеткізу, кірпіш сатып алу, жұмысшылар, шеберлер жалдау сияқты жұмыстарға осы қыстап бастап кірісе беруге болар деп білемін; ал онсоң, 10 – 12 мың сом ақша, материалдың басқа жерлерден арзандығына, ағаш, кірпіш тасып әкелу тегінге жуық түсетіндігіне қарағанда, ең кемі, мектеп үйінің негізгі жұмыстарына жетер, ал ішкі бөлек-салақ жұмыстар қажет болса, 1883 жылдың кектеміне дейін немесе осы жылғы жаңа алымды жинағанға дейін қалдырыла тұrap деп білемін.

Осыларды баяндай келіп, сіздің ұлы мәртебенізге, Николаевск уезінде екі класты орталық орыс-қазақ мектебін тез бітіру үшін Николаевск қаласында мектеп

үйін салуға керекті материалды осы қыста дайындау және оны салу жұмысына келесі жылғы көктемнен бастап кірісу жайында бұйрық беруінзіді мүмкін және қажетті деп таппас па екенсіз деген өтініш етемін. Ал онсоң, бұл мектепті, уезд начальнигі мен менің бақылауым арқылы, Халық ағарту министрлігінің екі класты мектептер жөніндегі ережесінің 14-бабына сүйене отырып, шаруашылық әдіспен салу пайдалырақ болар еді деген пікірміді білдіремін.

Осылар жайындағы бұйрығыныңды күтемін.

Торғай облысы мектептерінің

инспекторы Ы. Алтынсарин.

Орынбор қаласы.

ТОРҒАЙ ОБЛЫСЫНЫҢ СОФЫС ГУБЕРНАТОРЫНА РАПОРТ

Сіздің ұлы мәртебеңізге мағлұм болсын, уақытша Ақтөбе мектебін мен осы айдың 23 күні аштым. Мектептің ашылуына қазақтар көп жиылды. Мектепті ашарда әуелі молда дүға оқыды, одан кейін мен қазақтар арасына орыс білімін таратудың тұрмыстары және рухани пайдасын түсіндіріп, сөз сөйлемдім, ақырында мәжілісті шамалы қонақасымен аяқтадық. Мектеп ашқанымыз жиналған жұртқа өте жақсы әсер еткен сияқты көрінді. Мектепке баласын бергісі келетіндер өте көп болып шықты, өйткені, белгіленген комплектінің, яғни уезд бастығы болыс басына үш баладан бөліп, қазына есебіне алынбақ 25 шәкірттің санын үш, төрт (және одан да көп) есе көбейтуге болатын болып шықты. Сондықтан мен жиналған қазақтарға: белгіленген комплектіден тыс тағы да 10 шәкірт алуға болады бірақ олар өз есебінен оқитын болсын дедім, бұған сол мектепте болған жи-

налыста 8 адам ризалығын білдірді. Сонымен, осы айдың 23 күні Бөрте болысының ауылдарынан қазына есебіне 6 бала, өз есебінен оқитын 8 бала алышып, мектеп сабагы басталып та кетті. Қалған шәкірттер ауылдарының алыстырынан мектепке өлі келе алмай жатыр; келгендерін мектеп менгерушісі ала береді.

Бұған қоса айтарым, мен арнаулы тапсырма чиновнигі Кейкин мырзаның көмегімен мектептің шаруашылық жұмыстарын жайғастырып, оқытушыларға қазақ балаларына орыс тілін оқытудың әдістері және мектептің есеп жұмыстарын жүргізу тәртібі жайында, мектеп пен мұғалімдердің айналадағы халықпен және мұсылман медресесімен қатынасы қандай болуы керектігі жайында нұсқау беріп болғаннан кейін, осы айдың 26-нда Ақтөбе мектебінен жүріп кетемін.

*Торғай облысы мектептерінің
инспекторы ІІ. Алтынсарин.*

1881 жыл, 24 октябрь.
Бөрте болысындағы мешіт.

ТОРҒАЙ ОБЛЫСЫНЫҢ СОФЫС ГУБЕРНАТОРЫНА РАПОРТ

Откен октябрь айының 24 күні жіберген №88-ші рапортиммен Сіздің ұлы мәртебеңізге Елек уезінде уақытша Ақтөбе мектебінің ашылған күні оған Бөрте болысынан қазына есебінен және өз есебінен кірген қазақ балаларының санын хабарлаған едім. Сонымен қатар, бұл туралы Електің уезд начальнигіне де хабарлап, онан алыстағы болыстардың балалары мектепке алдымыздарғы 1882 жылдың 1 январына дейін жеткізілуін болыстардан талап етуді өтінген едім, сонымен қатар, егер бұлай болмаған күнде мектеп алатын балаларының бәрін тек жақындағы болыстардан ғана алуға мәжбүр

болады деп ескерткен едім. Қазірде уақытша Ақтөбе мектебінің менгерушісі маған, мен кеткен күннен бастап 9 декабрыге дейін мектепке тек Қараторғай болысынан 2 балағана жеткізілді деп хабарлап отыр. Сонымен, қазына есебінен Бөрте болысынан келген оқушыларды қосқанда, небәрі 16 бала болып отыр.

Ақтөбе мектебінің ашылғандығы және бұл мектепте оқитын балаларды жеткізу қажеттігі туралы болыстарға күн ілгері хабар берілді, ал мектеп ашылысымен, бала жеткізуге 22 октябрьден 1882 жылдың 1 январына дейін, яғни 2,5 ай шамасында мерзім берілді; соңдықтан ендігі жерде алыстағы болыстардан оқушылар келуін күте беру қолайсыз. Неге десеңіз, біріншіден, болыстарға жарияланғаннан кейін үш айдан астам уақыт ішінде оқушыларды жеткізбекенінің өзі бұл болыстардың уақытша Ақтөбе мектебіне бергісі келмейтіндігін дәлелдейді; екіншіден, мектеп ашылған кезде кірген оқушылар үш ай ішінде едәүір оқып, ілгері кеткендіктен, жаңадан кіретіндерге қалай дегенмен, класта дербес бөлімше ашу керек болады, өйткені бұларға бұрынғылармен бірдей сабақ беруге болмайды; ал егер оқушылар алуды 1 январьдан да әрі соза беретін болсақ және оларды әр мезгілде алатын болсақ, онда мектепте жаңадан, бірнеше бөлімдер ашу керек болады; мектепте тек жалғыз оқытушы болып отыргандақтан, бұлай ету мүлде мүмкін емес.

Соңдықтан, Сіздің ұлы мәртебенізден: Ақтөбе мектебіне жақындағы болыстардан алдымыздағы 1882 жылдың 1 январынан бастап бала алуға рұқсат етуіңізді өтінемін. Ал егер менің бұл ұсынысым мақұлданатын болса, ол туралы маған және уақыт үтү үшін мектеп менгерушісіне хабар етуіңізді өтінемін.

Торғай облысы мектептерінің
инспекторы Ы. Алтынсарин.
19 декабрь, 1881 жыл.
Торғай каласы.

1882 ЖЫЛЫ ТОРГАЙ ОБЛЫСЫНДАҒЫ ОҚУ ЖҰМЫСЫНЫҢ ЖАЙЫ ТУРАЛЫ ЕСЕП

Облыстағы оқу жұмысының жалпы жайы

Торғай облысының төрт уезінде, атап айтқанда, Торғай, Ыргыз, Елек және Николаевск уездерінің әрқайсысында бір-бірден мектеп бар. Торғай уезінің мектебі – Торғай қаласында, Ыргыз уезінің мектебі – Ыргыз қаласында, Николаевск уезінің мектебі – Троицк қаласында және Елек уезінің мектебі қырдағы Бөрте болысында; бұл мектеп уақытша Ақтөбе мектебі деп аталады, өйткені ол Ақтөбе бекінісіне көшірілмек, онда мектеп үйі салынып жатыр. Бұл мектептердің алдыңғы екеуі екі класты мектептер; олар орыс-қазақ мектептері деп аталады, өйткені оларда қазақ балалары және көшіп келіп қоныстанған орыс балалары оқыды; үшінші – Троицкегі екі класты мектеп, ал төртінші – Ақтөбе немесе Бөрте мектебі, – бір класты мектеп. Соңғы екі мектепте өндікей қазақ балаларыға оқыды; Осы есепті жылдың аяғындаға Ақтөбе мектебіне Гирьял станци-ясынан өз бетімен қатынап оқытын үш қазақ-орыс балалары алынды; алған себебіміз, бір жағынан, олардың ата-аналарының соңымыздан қалмай сұрауы болды да, екінші жағынан, бұл балалар қазақ балаларының орыс тілін сөйлесіп үйренуі үшін керек болды. Ілкі кезде әрбір мектепте оқушылардың толық саны 50 баладан болсын делінгенмен, қазір әрбір мектепте тек 25 қазақ баласынаға арнаулы қаражат беріліп отыр. Оқушылардың мұндағы толық алынбау себебі қазіргі кезде қоғамдық қаражаттың жеткіліксіздігінен болып отыр; бұл қаражат әзірге түгелімен мектеп үйін салуға жұмсалып жатыр; мұны төменде түсіндіреміз. Бірақ қазақ балалары шын саны әрбір мектепте 25 баладан емес. Торғай мектебінде – 29, Троицк мектебінде – 33, Ақтөбе мектебінде – 36, тек Ыргыз мектебіндеға 24. Олардың ішіндегі

комплектіден тыс окушылардың бірқатары 25 оқушыға беріліп отырған қарожаттың есебіне, ал қалғандары ата-аналарының қаржысымен оқып жатыр. Өз жағынан оқып жатқан қазақ оқытушыларының саны Ақтөбе мектебінде – 11, Троицк мектебінде – 3 және Торғай мектебінде – 2. Сонымен, Торғай облысындағы қазақ оқушыларының жалпы саны – 122, Үйлерінен қатынап оқитын қазақ оқушылары Ыргыз мектебінде – 26, Торғай мектебінде – 13 және Ақтөбе мектебінде – 3, барлығы – 42.

Басқа мектептерден Елек уезінде жеті медресе бар, бұларда тек Мұхамбет діні ғана оқытылады, орысша оқытатын кластары жоқ, ондай кластарды ашууды қазіргі кезде қолайсыз деп жүрміз, өйткені онда қазақтар арасында орынсыз әңгіме туып кетуі мүмкін және медреседе немесе қазақтың діни оқу орындарында сабак беретін қазақ оқытушылары да жоқ, ал мұндаиді оқу орындарында тек қана қазақ оқытушыларына жол берілуі мүмкін. Мұның үстіне, Торғайда бастауыш қолөнері мектебі ашылмақ, бұл мектепте, қазақ балаларына, көшпелі тұрмыстан отырықшылыққа ауysу кезеңінде тұрган жергілікті халықтың мұқтажына сәйкес ағаш ұсталық өнері оқытылмақ және мектепке қазақ қыздарын тарта алсақ, қол ісі де оқытылмақ. Бұл қыздар осы мектептің жобасын жасаушылардың ойынша, ілкі кезде үйлерінен қатынап оқиды, оларға қарапайым халықтың тұрмысына керекті, мысалы, киім тігу, киім пішу, шәлі тоқу, түбіт шарқат тоқу, жіл шалу және қазақтардың қолында көп болатын жүн, қыл секілді материалдардан өрмек тоқу, киіз басу, бау және тақыр кілемдер тоқу сияқты әйелдер істейтін жұмыстар үйретіледі. Онсоң бұл мектеп өзінің қолөнерлік оқу орны ретіндегі тікелей міндеттінің үстіне, қол істерін үйреніп жүрген қыздарды орысша оқуға да қызықтырып тар-

татын орын болуға тиіс; осы жолмен қазақ қыздарына да бастауыш білім беруге негіз саламыз ба деген үмітіміз бар. Бірақ бұл жұмыстың ойдағыдай болуы күмәнді сияқты, өйткені, менің сұрастырып көруіме қарағанда, қыздарын колөнер мектебіне жібергісі келетін бірде-бір адам табылмай отыр. Попечительдік совет пен Орынбор оқу округінің попечителі мырза бұл қолөнер мектебін ашуға рұқсат етсе де мен әлі оны ашуға кіріскең жоқпын; себебі, бұл мектептің «Яковлев мектебі» деп аталуына рұқсат күтіп отырмын, өйткені, жергілікті қауым өздерінің осы мектепке қаржы берген қаулыларында мектептің осылай аталуын сұраган еді. Қазақ даласында, шағын ғана негізде, бірінші рет ашылайын деп отырған колөнер мектебінің жұмысы ойдағыдай басталып кетуіне және оның жақсара беруіне әлгі айтылған өтініштің қабыл алынуы көп көмек болған болар еді, ал бұған қарамастан, бұл жаңа мектепке үй табу жұмысына, қолөнерлік аспаптар және басқа заттар алу жұмысына қазірден бастап кірісіледі.

Осы жоғарыда айтқанымыздан халық ағарту жұмысының Торғай облысында тек жаңа ғана басталып келе жатқандығы көрінеді, бірақ бұл қазіргі кезде халықтың орыс мектептеріне ынтасының аздығынан емес және халық ағарту жұмысына облыс әкімдерінің салақ қарап отырғандығынан да емес, мұның себебі бұл іске тек соңғы кездерде ғана (атап айтқанда: оқу округінің құпия кенесшісі Лавровский бүратаналар мектебін Катаринский мырза басқарып отырған мерзімінің соңғы жылдарында ғана, Торғай облысының губернаторы қызметін генерал-майор Константинович атқарған соңғы – 1878 – 1882 жылдардың ішінде ғана) шындалап көңіл бөліне бастады және ілкі кезде мектептің санын көбейтуге онша қызыға бермей, ең алдымен әрбір уезде азды-көпті орнықты мектеп салу керек деп

табылды, ол үшін қолдағы бар қаржының бәрі әрбір уезде мектеп үйін салуға жұмсалсын делинді. Ал оның үстіне, сол кездің өзінде-ақ қазақтың оқытушылар мектебін ашу туралы өтініш жасалған еді. Мұндай корытындыға келудің басты себебінің бірі – қазақ балаларын оқытуға бейімделген, қазақ даласының түкпіріне келіп, шамалығана жалақыға оқытушы болып тұруға риза болатын оқытушылардың жоқтығы және оларды тауып алуудың мүмкін еместігі еді. Соңдықтан, жоғарыда көрсетілген төрт мектептегі қазақ балалары оқуларын бітіргеннен кейін, олардың ішінен бала оқытуға қабілеттілерін оқытушы етіп алуымызға және басқа қоғамдық қызыметтерге пайдалануымызға болатын кездеғана, егер қаржы жағы көтеретін болса, жергілікті, мысалы, болыстық мектептерді ашуға кірісү қажет делінген еді. Бұдан біраз кейінрек, оқытушылар мектебі ашылған соң және бұл мектеп оқытушыларды дайындал шығара бастаған соң қазақтың өзінен шыққан оқытушылар да жеткілікті болады ғой деп жорамалдаған едік.

Осы тұрғыдан қарай келіп, жыл сайын үй басы 20 тиыннан, ал кей жерлерде 10 тиыннан жиналған алымнан құралған небәрі – 1881 жылғы мәлімет бойынша, Торғай уезінде – 4 556 сом 88 тиын, Елек уезінде – 23 236 сом 50 тиын, Ырғыз уезінде – 4 208 сом 68 тиын және Николаевскі уезінде – 16 171 сом 36 тиын, – қолда бар қоғамдық қаржыға барлық жерде, яғни әрбір уезде мектеп салу жұмысына кірісілді. Қазіргі күнде Торғайда мектеп үйі салынып болды, Ырғызда дайын үй сатылып алынды, Ақтөбеде салынып болуға жуықтады және Николаевск уезінің уездік қаласы болмақ Ново-Николаевскіде алдағы 1883 жылдың көктемінен бастап мектеп салу үшін материалдар дайындалып жатыр. Сонымен, қырдары уездік қалаларда (Торғайда,

Ырғызда, Ақтөбе және Ново-Николаевскіде) орталық мектептердің тұрақты үйлері Ырғыз бен Торғай қалаларында салынып болды, ал Ақтөбе мен Ново-Николаевскі қалаларында салынып жатыр. Алғашқы екі мектептің оқушылары мектептің өз үйлерінде орналастырылды; ал соңғы екі мектептің оқушылары, біріншісі Берте болысында, екіншісі Троицкі қаласында уақытша пәтерлерде жатады.

Осыларды айта келіп, округ бастықтарының қарауына мына пікірді мәлімдей кетуді қажет деп табамын: егерде жоғарыда айтылған мектептердің әрқайсысы бүкіл бір уезге арнаап ашылып, қырдағы уездік қалада салынатын болса, соның өзі-ақ бұлардың уездік мектеп сияқты сипат алатындығын және олардың жоғарыда көрсетілген арнаулы міндеттерінің өзі де бұлардың ауылдық мектептерге қарағанда жоғары түрдегі мектеп болып табылатындығын көрсетеді. Сондықтан, бұл мектептерге қазіргісінен гөрі неғіздірек мән беріп, оларды нығайту үшін бұл Торғай, Ақтөбе, Ырғыз және Троицкі (Николаевск) мектептерін уездік немесе қалалық мектептерге айналдырып, оларға уездік, қалалық мектептердің праволарын беруді лайық деп табуға болмас па еken. Бұған қоса айтатыным, қазірде орталық мектептерге арнаап салынып жатқан үйлер, менің ойымша, қалалық немесе уездік мектептерге де жарамды болады, мүмкін, тек болмашы түрде ғана икемдеу керек болар. Қалай болған күнде де қазіргі орталық мектептерді осылайша қайтадан құру оқытушыларды да, оқушыларды да бір көтеріп тастар еді, оларға бірқатар праволар мен артықшылықтардан қазақтар орысша білімнің мәнін де, қазақ арасына білім таратудың негізгі мәнін де түсіне алмайды.

Мектептердегі оқу және тәрбие жұмыстары

Торғай облысының мектептерінде оқу жұмысының Қазанның оқытушылар семинариясын бітіріп шыққан жас оқытушылар жүргізіп жатыр, бұлардан басқа, қазақтардан шыққан жұзбасы сұлтан Бабин, бұл, Неплюев атындағы кадет корпусын бітірген және Троицкідегі қазақ мектебін бітірген Байжинов бар. Бұлардың алдыңғысы – Торғай мектебінің бірінші класының оқытушысы, екіншісі – Троицкі мектебінің бірінші класының оқытушысы. Мектептердің бәрі де қажетті оқу құралдарымен толық жеткілікті түрде жабдықталды және жабдықталып жатыр. Бірақ бұл оқу құралдарының бәрі де өзінің ана тілін білетін орыс балаларына ғана арнап құрастырылған, ал қазірде, мектепке кірген кезінде бір ауыз орынша білмейтін, бұратаналардың балаларын оқытуға ыңғайланған іске татырылқ бірде-бір оқу құралы жоқ. Міне, бұл жағдайларда қазақ балаларына орыс тілін оқытудың ойдағыдай жүруі, басқа жерлердегіден гөрі, оқытушылардың жеке бастарының қабілеттілігіне ғана байланысты. Соңдықтан, қазір қазақтарға білім енді беріле бастаған кезде, ең әуелі қабілетті оқытушылар болуы керек екенін еске алып, мен Торғай облысының мектептеріне педагогикалық қызмет жөнінде қабілеті бар және тәжірибесі мол адамдарды тартуға талай әрекет жасаған едім. Бірақ менің бұл әрекеттерім әрдайым ойдағыдай орындала бермеді, өйткені алysta жатқан қазақ даласына қабілетті және тәжірибелі адамдардың ешбіреуінің келгісі келмедин, оған біріншіден, оқытушыларға белгілеген жалақының аздығы, ал екіншіден, екі класты мектеп оқытушылығына мемлекеттік қызмет правосы берілмейтіндігі себеп болды. Бірақ мектеп жұмысын бірден жақсы жүргізіп кете алатын ондай тәжірибелі оқытушылар болмағанымен,

менің қарамағындағы мектептер, көбінесе, арнаулы мектептерді бітірген, адамгершілік жағынан бұзылмаған, жұмыстарына ыждағатпен кірісетін жас оқытушылармен қамтамасыз етіліп отыр. Осы есеп жылының ішіндегі жүргізілген тексерудің қорытындылары мектеп жұмыстарының әбден қанағаттанарлық түрде екенин көрсетті; оқушылардың көпшілігі өткен жылдардың ішіндегі қазақ балаларына бейімделіп алғаны және тәжірибе жүзінде қазақ балаларын оқыту әдісін меңгеріп алғаны байқалды. Соңдықтан оқушылар да оқыған пәндердің бәрінен де тым тәуір білім алғандарын көрсетті. Торғай, Троицк және Ырғыз мектептерінің жоғары кластарының оқушыларына қазір география, сыйзу, тарих, бөлшекті ішіне ала есеп және жаратылыс тану пәндері оқытылады. Орыс тілінің грамматикасы мен қазақ оқушылары мектепке кірген жылынан бастап, орыс сөздерін үйрене бастағанда-ақ, таныса бастайды; орыс тілі оларға өуелі мен құрастырган «Оқу құралым» бойынша, кейін Ушинскийдің немесе Кирпичниковтың грамматикалары бойынша үйретіледі. Бұл арада тағы бір айта кететінім; бұратана елдердің балаларына тарих, география, жаратылыс тану сияқты пәндерді оқытатын оқу құралдар таңdap алу, менің ойымша, бұратаналар оқуымен шүгілданатын адамдардың қай-қайсысына да қыыншылық келтіретін мәселе. Соңдықтан, көбінесе, қай пәнді болса да оқытуға керекті оқу құралын таңdap алу оқытушылардың өздеріне жүктеліп отыр. Бірақ, менің ойымша, оқу құралдарын мұғалімдермен және басқа білетін адамдармен күн ілгері сейлесіп, таңdap алу керек сияқты; өйтпейінше оқыту және жалпы оқу жұмысы белгілі бір жүйеге салынбаса, онда ісіміз ойдағыдай болып шықпайды. Өйткені бұратана елдердің балаларын белгілі бір бағыт-нұсқау алмай-ақ, өз беттерімен оқыта беру оқытушылардың бәрінің бірдей қолынан келе

бермейді. Осыны ескере келіп, мен осы есеп жылының ішінде бұл мәселені мектеп оқытушыларымен бірге әбден талқыладым; олармен бірге отырып Паульсон-ның, Ушинскийдің, Водовозовтың және Бунаковтың оқу құралдарын қарастыра келіп, екі класты мектептердің бірінші кластарында оқу жұмысы Н. Бунаковтың әліппесі және Оқу құралы (бұл мектепте және үйде оқуга арналған, 1882 жылы басылып шыққан кітап) бойынша жүргізілуі керек, ал екінші кластарда, яғни жоғары кластарда жеке пәндер, мысалы: тарих, география, жаратылыш тану және грамматика сықылды пәндер осы пәндердің әрқайсысына жасалған оқу құралдары бойынша жүргізілуі қолайлы болады деген қорытындыға келдік. Осындай жалпы пікірімізге сүйене отырып, мен биылғы жылы қажетті мөлшерде Бунаков мырзаның кітабын жаздырып алғалы отырмын.

Басқа пәндерден, Ырғыз мектебінде орыс оқушыларына ән сабағы оқытылады; мұны ән-күйге әуес казначей Бажанов дейтін кісі үйретіп жүр; бұл өнерде де Ырғыз оқушылары зор табыстарға жетіп отыр. Торғай мектебінде дәрігер Орлов оқушыларға шешек егу және оны іс жүзінде қолдану жайын оқытып жатыр. Егер бұл іс ойдағыдай жүріп кетсе, шешектен жүздеген, мындаған адам қырылатын қазақ даласында мұның баға жетпес пайдасы болған болар еди.

Жалпы айтқанда, біздің негізгі сеніміміз бойынша, қазақ балаларына, басқа білімнің барлығынан да гөрі, мүмкін болғанынша орыстың тілі мен жазуын жіті білу керек. Сондықтан менің қарамағымдағы мектептердің басты міндеті қазақ балаларына орыс тілі және орысша дұрыс жазуды үйрету болып отыр. Осы себептен, мысалы, тарих, география сияқты пәндердің бәрін оқыту жұмысы осы жоғарыда айтылып отырған басты міндетке байланыстыра қойылып отыр; бұл пәндер

түсініп оқуды, оқығандарын ауызекі айтып шығуды, ал одан кейін (кейде) жазба түрде баяндауды талап етеді, соңдықтан, оқушылардың осы пәндер жөніндегі білімдерін көбейтүмен қатар, олардың орысша түсінісе білуіне және өздерінің сөзбелен түсіндіргендерін, ойла-рын жазып бере білуіне айтартықтай көмектеседі. Мектептеріміздің орыс тілін және дұрыс жазу сабагын оқыту жөніндегі осы жылғы өзім көрген табыстары-на қарағанда, оқып жатқан қазақ балалары, оқуын бітіргеннен кейін, істі орыс тілінде өз бетімен жүргізе алады деген үмітім бар. Бірақ бұл арада мектептер өз бетімен жене алмайтын бір жаман жағдай бар. Көптеген қазақ балалары сүйектеріне біткен тиянақсыздық се-бепті, оқуларын бітірмей, мектепте бір немесе екі жыл оқығаннан кейін аулында қалып қояды, бұған кейде оқушылардың өздері, кейде ата-аналары себепші бола-ды; мысалы, осы есеп беріліп отырған жылдар ішінде 19 бала, 1881 жылы 18 бала, 1880 жылы 21 бала оқудан шы-ғып кетті. Сонымен, кейбір реттерде оқытушылардың да және оқушылардың да еңбектері ешкімге елеулі пай-да келтірмей, босқа кетеді. Мұндай жағдайдан құтылу үшін мен, кейбір оқытушылар мектебінің үлгісі бойын-ша, балаларын орысша оқытқысы келетін қазақтарды балаларын мектепке алмастан бұрын олардан балалары оқуын толық бітіргенге дейін мектептен шығарып алма-улатын болсаң деген ұсыныс енгізіп едім. Бірақ облыс бастықтары менің бұл пікірімді мақұлдамады, олар мұндай шарамен қазақтардың орыс мектептеріне ба-лаларын оқытудан көңілдерін суытып алармыз деп қауіптенеді-ау деймін; сөйтсে де, меніңше, мұндай жағдайларда халық мәселені теріс түсінуге үйренбесі

үшін әрқашан істің пайдалы болатын жағын қарастыру тәуір ғой деп ойлаймын. Әйткені мектеп оқуын бітірмей кеткен балаларының шала сауаттылығына олар өзін кінәламай, балаларға хат таныта алмайды, білім бере алмайды деп мектепті кінәлайтыны даусыз. Мәселеге мұндай қезқарас, мектептің қойған шарттарына көнбекен балалардың мектепке алудан тікелей бастартудан гөрі көбірек зиян келтіреді. Оның үстіне мен өзімнің мынадай ойымды да білдірейін: мектепті бітіріп шыгарышықпасына сенімі жоқ жүз балаға шығынданғаннан гөрі азды-көпті сауатты болып шығатынына сенімді аз бала үшін, тіпті он бала үшін мектеп ашқан артық.

Бұл арада жұмысын 1881 жылғы ноябрь айында ғана бастаған Ақтөбе мектебінің оқу жұмысы айтылмай қалып отыр; бұл мектеп қазақ медресесінің үйінде, қазақ молдаларының және жалаң дін сабағын оқып жатқан ересек шәкірттердің арасында. Бірақ бұл мектептің оқытушысы Мозохиннің аса зор қабілеттілігінің, жақсы мінезділігінің және ыждағаттылығының арқасында, бұл орыс мектептері үшін қолайсыз жағдайлар мектептің оқу жұмысын ойдағыдай жүргізуге ешбір кедергі жасау жоқ. Молдалар және шәкірттер тарарапынан бәсеке, күндеушілік болады ғой деп ойлап едік, бірақ оның орнына медресе шәкірттерінің өздері орыс-қазақ мектебіне кіре бастады. Бұл мектепке кіріп оқуға талаптанушылар көп болғандықтан, Торғай облысының соғыс губернаторы осы есепті жыл ішінде Ақтөбе мектебіне келіп кеткен сапарында Ақтөбе мектебіне штат бойынша белгіленген 25 баланың үстіне тағы да 10 оқушыға қоғамдық қаражат босатуға бүйрүқ берді. Бұл мектептің бірінші бөлімінде қазір орыс тілі, орысша жазу және есеп сабактары басталып жүріп жатыр; екінші бөлімнің оқушылары диктовкамен әжептәуір дұрыс жазады, оқығандарын түсінікті

түрде айтып береді, орыс тілінің негізгі грамматикалық ережелерімен қазірдің өзінде-ақ танысып қалды. Бұл мектепте мен байқаған бір ғана кемшілік – жергілікті қазақ қарттарының тілегі бойынша тағайындалған дін оқытушысы молда Құбынияз болып отыр. Бұл бір ете сыңарезу, топас және өзіне берілген қеңесті де түсіне алмайтын адам. Соңдықтан оны дін оқытушылық қызметінен мұлде босатып жіберген мақұл болар еді, бірақ олай етіп мектеп төңірегіндегі қазақтарды және олардың қарттарын ренжітіп алмайын дедім де, молданың өзінің ризалығымен, сол Ақтөбе мектебінің өзінде өз жанынан келіп оқып жатқан, Мұхамбеттің діни жақсы окуына таныс бір қазақты оның көмекшісі етіп тағайындағым. Ақтөбе мектебінде дін сабағын қазірде осы қазақ жігіті оқытып жүр.

Оқу құралдарының жайы

Жоғарыда айтқанымыздай, мектептердің бәрінде де оқушыларға да, оқытушыларға да қажетті кітаптар мен оқу құралдары бар. Ал енді, өз бетімен оқып, білімдерін арттырысы келген қазақтардың кітаппен және басқа да оқу құралдарымен пайдалана алатын орын – қазірде де және алдағы жерде де бірталайға дейін осы қырда төрт уездегі қазіргі орталық мектептер ғана болатынын еске ала отырып, жоғарыда айтылған мектептердің жанынан (оқушыларға және оқытушыларға арналған) кітапханалар ашуға үйғарылды. Осыған арнап, төрт құрметті қамқоршы: Троицк қазақ мектебінің құрметті қамқоршысы Қарпықов 260 сом, Ақтөбе мектебінің құрметті қамқоршысы Беркінбаев 109 сом, Торғай мектебінің құрметті қамқоршысы Бірімжанов 200 сом және Үргыз мектебінің құрметті қамқоршысы Құлышбеков 100 сом қаржы беріп отыр. Бұл ақшалар қазір алынды; оның бірқатары Торғай облыстық

басқармасының сақтауында, ал бірқатары менің қолымда. Осы 1883 жылы бұл туралы бұратана халықтар арасындағы оқу жайын біletін адамдармен құн ілгері кеңесіп алып, кітап жаздырығалы отырмын. Осыны баяндай келіп, беделді қазақтарды халық ағарту ісіне бұдан былай да көмектесуге көнілдендіру үшін, ал онымен қатар, Торғай облысының орталық мектептерінің осы құрметті қамқоршыларының үкіметтің игілікті істерінің қандайын болса да орындауға әзір тұрулары жалғыз бұл емес екенін еске ала келіп, мен осы баяндаманың сонын ала бұл, қай жағынан қарағанда да құрметті қазақтарды және менің қарамағымдағы мектептерімнің қамқоршыларын наградтау туралы ерекше ұсыныс енгізгелі отырмын...

Мектептің шаруашылық жағы

Осы есепті жылдың ішінде аралап көргенімізде Троицк және Ақтөбе мектептерінің үйлері өте тар екені байқалды. Бірақ бұл қолайсыздық жуық ара-да жойылуға тиіс, өйткені бұл мектептерге арнаулы үйлер (Николаевскіде және Ақтөбеде) салынып жатыр; ал егер іс осылай болып шығатын болса, онда айтылып отырған екі мектеп өз орындарында қалады, оларды көшіреміз деп отырған Николаевскіде және Ақтөбеде жаңа оқушылар алуымызға мүмкін болады (басында да бір жағынан осы көзделіп еді); ал олай болған күнде де Троицкі мектебі мен уақытша Ақтөбе мектебіндегі жоғарыда айтылған қолайсыздықтар шамалы ғана қосымша үйлер салу және жағдай жасау арқылы жойылатын болады. Оның үстіне, Ақтөбе мектебінің жанында монша жоқ еді және бұл мектеп монша деген мұлде болмайтын қазақ болыстарының ішінде тұргандықтан, жақын жерде басқа монша да жоқ еді. Соңдықтан мен Елек уезд начальнигі мырзадан мектеп жанында шым-

нан монша салуға қоғамдық қаржыдан 50 сом ақша сұрап алып, оны қазір салдырып та қойдым. Бұл Ақтөбе мектебінің қазақ болыстарының ішінде болуының тағы бір қолайсыз жері – жақын жерде дәрігер де, аурухана да болмагандықтан, ауырган оқушыларды емдеуге ешбір мүмкіндік болмады. Соңдықтан, менің ұсынысым бойынша, Торғай облысының соғыс губернаторы мырза, Ақтөбе мектебі менгерушісінің көмекшісі, фельдшер атағы бар, Кейкинге ауырган балаларды емдеу үшін қажетті дәрі-дәрмек жіберілсін, ал ауруы қатты болған жағдайда, ондай оқушылар жақын жердегі ауруханага жіберілсін; ал ауруханага жіберу мүмкін болмаган жағдайда, бұл туралы Орынбор қаласында тұрған Елек уезінің дәрігеріне хабар берілсін деген бүйірек берді. Осы жоғарыда айтылған кемшіліктерден басқа қарамағындағы мектептерде ешбір кемшілік жоқ: барлық мектептерде де балалардың тамағы тоқ, және сапасы жақсы (салма немесе сорпа, бесбармақ беріледі, шекер мен шай және нан беріледі); мектеп үйлері таза, ұқыпты ұсталады; оқушылар айына екі рет моншага барап тұрады және үстіне киіп жүрген киімдері майлық-саулықтары, төсек-орындары барлық мектептерде де тиісті дәрежеде таза.

*Торғай облысы мектептерінің
инспекторы Ы. Алтынсарин.
Торғай қаласы.*

ЕКІ КЛАСТЫҚ МЕКТЕБІНІҢ МЕНГЕРУШІСІНЕ НҰСҚАУ ХАТ

Оқытушыларға және оқушыларға арналған оқу құралдарын сізге жібере отырып, сізден және сіздің қарамағындағы мектептің басқа оқытушыларынан,

өзім қарап шығып, орыс-қазақ мектептерінде қолдануға ете пайдалы деп тапқан мына кітаптарға назар аудару-ларынызды көп-көп өтінемін.

1) бірінші кластар үшін мен және менің қарамағымдағы мектептердің барлық оқытушылары дерлік, басқа оқу құралдардың бәрінен де гөрі Н. Бунаковтың әліппесі мен оқу кітабын, Тихомировтың элементарлық грамматика курсын (бұл — қыын түсіндірулерден, грамматикалық терминдерден қаша жазылған, орыс тілін әртүрлі ұлгілер бойынша, жетекші сұрақтар бойынша үйрететін грамматика, әсіресе, біздің мектептерімізге қолайлы) және мысалдар жинағын (жаттап алу үшін жазылған), көбінесе Крыловтың мысалдарын қолайлы деп тауып отырмыз.

2) екінші кластар үшін: Сент-Илердің зоологиясы, Гердтің минералогия қысқаша курсы, Оливердің ботаникасы (ал енді бұл ботаника маған онша ұнамайды, сондықтан қарап шығу үшін басқаларын да жаздырып отырмын), жаратылыс тарихының оқу атласы, Крюгердің элементарлық физикасы, Пуцыковичтің географиясы – оқушылар үшін, Пуликошскийдің географиясы – оқытушылар үшін, Островскийдің немесе уақыт жететін болса, Фармаковскийдің Россия тарихы, ал оқытушылар үшін Беллярминовтың Россия тарихы мен Гуревичтің тарихи хрестоматиясы, Тихомировтың таза жазу ережесі;

3) оқушылармен кешке ауызша әңгімелесу үшін Зобовтың табиғат жайындағы әңгімелерін, Константиновичтің химия жөніндегі әңгімелерін және Фигъенің маңызды жаңалықтары мен өнертабыстарын ұсынамын және

4) бұлардан басқа, оқытушылардың оқуына және өнеге алуарына пайдалы деп ұсынатындарым: Бобровскийдің педагогикасы халық оқу әдебиетінің жүйе-

лі шолуы, Каменскінің «Ұлы дидактикасы», Бунаковтың «Ана тілі», Корфтің «Біздің досы», Реклюдің «Жер, құрылыш және мұхит» деген кітабы, Советовтің «Егіншілік пен мал шаруашылығы» және басқалары. Ескерте кететінім халық мектептерінде оқытылатын сабактардан ең ыңғайлы, ең түсінікті болатын оқу құралдарын келешекте де қарастырып отырамын, ал ондайлар табыла қойса жаздырып алып, қарамағымдағы мектептерге жіберіп отырамын. Ал, онсоң, орыс тілі, оның грамматикасы, география, сызу, тарих, жаратылыс тану сияқты пәндердің дербес оқытылуына қарамастан, мысалы Зобовтың табиғат жайындағы (бұл кітапты мен өте-мөте ұсынамын), Фигъенің маңызды жаңалықтар және өнертабыстар жайындағы, сонымен қатар, Константиновичтің химия жөніндегі әңгімелер сияқты кітаптарды (кештіғүрим және басқа орайы келген жағдайлардың бәрінде) оқушылармен бірге қайта-қайта оқып, ауызша әңгімелер еткізіп отыруды, әңгімені орыс тілінде, әрине, түсіндіре отырып, айқын өткізуді өте пайдалы деп білетінімді айта кету борышым деп білемін; бұл әңгімелердің аяғында оқушылардан оқығандарын қайталап сұрап отыру қажет. Мұндай әңгімелерді оқушылардың қызығып тыңдайтынын және жеңіл үғып алатынын мен өз тәжірибемде көргенмін. Химия мен физиканы оқығанда, түсіндіргенде керек болатын аспаптарды қаржы табылған бойдан жаздырып алуға тырысамын. Әрбір оқу құралының алдына қойған мақсатын және оның мазмұнын айқын түсініп алу үшін оқытушылардың өздері жоғарыда аталған кітаптардың бәрін қалай да басынан аяғына дейін әбден мұқият оқып шығулары керек, ал сонан кейін оларды оқыту жұмысына пайдалану қажет дегенді айта кетуді артықшылығы болмас деп ойлаймын. Орыс тілін, жаратылыс тану ғылымын, географияны және

тариҳты оқыту жұмысы әрбір мектепте күн ілгери белгіленген бір жүйемен, оқу құралымен жүргізілуі көрек; өйткені, тәжірибеге қарағанда, оқыту, тәрбиелу жұмысына дәйекті көзқарасы бекіп болмаған кейбір жас оқытушылар оқу құралдарын беталды және халық мектептерінде өтілетін пәндердің, оқыту әдістері мен тәртіпперінің езін де өзгерте береді, сейтіп оқушыларды біресе бір түрлі әдіспен не бір оқу құралы бойынша, біресе екінші түрлі әдіспен не екінші бір оқу құралы бойынша оқуға зорлайды, немесе дұрысын айтқанда, бастаған ешбір пәнін ешуақыт түгел, тәртіппен өтпейді. Ондай оқытушылар оқушыларды адастырады, соңан кейін қойылған сұраққа оқушылардың жауап берे білмегеніне ренжіп, өздері де ашулана бастайды, тіпті оқушыларға өшігүте дейін барады. Осыдан келіп оқушыларды бұрынғыдан да адастырып, мұлде шатастырып, оларды, тіпті, ешбір жауап берे алмайтын халге жеткізеді. Әрине, оқыту жұмысын бұлайша жүргізуден ешбір жақсылық күтүге болмайтынын күн ілгери-ақ айтуға болады; оқушылардың түсінбеушілігін оқытушылардың өз кінәсі деп білмей, оқушылардың оқуға зер салмайтындығынан немесе топастығынан деп білетін мұндай оқытушылардың қатты адастарыны айтпай-ақ, түсінікті. Мениң тәжірибемде мұндай оқытушылар педагогтер ұсынып отырған оқу құралдарымен ешуақытта дұрыс танысып алмайды, олардың ешбіреуін аяғына дейін оқып шықпайды, оқушылардың жалпы мінез-құлқына, ақыл-парасатына, онымен қатар, орыс балаларына қарағанда қазақ балаларының ана тілінде өзгешеліктер болатынына, ана тілінің басқалығына зер салмайды, осылардың бәрін еске ала отырып, шыңдап еңбек сіңірмейді. Мұның аяғы балаларды басы да жоқ, аяғы да жоқ бірдемеге, ешбір тәртіпсіз оқытуға әкеліп соғады. Осы

аитып отырғанымның көбінесе соған қатысы бар бір оқытушыға, ол кіммен істес болып отырғанын ешuaқытта да ұмытпауы керек екенін осы арада ескертпей кете алмай отырмын. Ол балалармен істес болып отыр, егер балалар бірдемені түсінбейтін болса, онда оқытушы оларды кінәлауга тиіс емес, оларға түсіндіре алмай отырған өзін кінәлауга тиіс. Ол балалармен сөйлескенде ашуланбай, жұмсақ сөйлесуі, шыдамдылық етуі керек, әрбір нәрсені де ықыласпен, түсінікті етіп түсіндіру керек; мәнерлі сөз, орынсыз терминдерді қолданбау керек; мұндай сөздер оқушыларға ғана түсініксіз болып қоймайды, басқа тыңдалған адамдардың құлағына да жақпайды; ондай шет тыңдаушылар бұл оқытушының терең білімі не ойы жоқ екенін, ол тек ғылыми терминдермен, сөздермен ғана мақтанғысы келетінін, ал педагогтік және оқытушылық әдістер жөнінде оның өте тапшы, үстірт қана түсінігі бар екенін, немесе жалпы көрнекті оқытуудың бәрі де оқыту әдістерінің түсініктілігіне, оқытушылардың түсіндірулерінің ұғымдылығына негізделуі керек екенін ұмытып, педагогтік, оқытушылық әдістерге екінші қатардағы бір нәрсе деп қарайтынын көреді. Алайда, өзінің табиги қабілеттілігіне қарағанда, бұл жас оқытушы өз пәніне енді терендеу зер салар, өзінің қателерін түзетер, сөйтіп ол, айта кетпей амалым жоқ, өзінен көп ілгері кеткен, өнерлес жолдастарынан қалмас деп сенемін. Оқытушыларды бағалағанда олардың іске мәнді қатысы жоқ сөздеріне қарап емес, олардың егістерінің бетіне шыққан жемістеріне, яғни оқушыларына қарай бағалайтынын мойындаса; оның бұған өзінің де көзі жетеді.

*Торғай облысы мектептерінің
инспекторы ІІ. Алтынсарин.
12 февраль, 1883 жыл.*

ОРЫНБОР ОҚУ ОКРУГІ ПОПЕЧИТЕЛІНЕ БАЯНДАМА ХАТ

Қазіргі кезде Торғай облысының қырдағы қала-ларында – Үіргезда, Торғайда, Ақтөбеде және Николаевскіде бір-бір екі класты мектептен ашылып отырғаны Сіздің ұлы мәртебенізге мәлім. Бұл мектептер уездік қалалардың өзінде және уезд басында бір-бірден ашылған соң, өз-өзінен-ак, ҳалық алдындаған емес, сонымен қатар, қазақтың әкімшілік орындарының алдында да уездік мектеп деген маңыз алғып, қазақ ҳалық оларды бітірген адамдарды қалған сауатсыз ҳалықта қарағанда белгілі бір право және артықшылық алатын болар деп күтіп отыр. Бұл жөнінде қазақтар маған да келіп мән-жайын сұрастырып көріп еді, бірақ мен, әрине, қазақтардың ойынша, оларға қанағаттанарлық жауап қайыра алмадым.

Сондықтан, біріншіден, қазақ арасында ҳалық ағарту жұмысы жаңа басталып отырған кезде олардың қазіргі орыс-қазақ мектептерінен, әсіресе, жогарыда айтқанымыздай, қазақтар уездік мектеп деп танып отырған мектептерден күтетін дәмесінен туңілдіру қолайсыз болатынын, ондай жағдайларда ҳалық мектептеріне бала оқыту пайдасыз деген сөз шығып кетуі мүмкін екенін еске ала отырып; ал екіншіден, осы қырдағы мектептерді бітіріп, мемлекет қызметіне право алған қазақ балалары қазақ елін басқарып отырған, орыс пен қазақ тілдерін, жазуларын бірдей білетін адамдарға мұқтаж мекемелерге де, мысалы, уездің басқармаларға да пайдасыз болмайтынын еске ала отырып, — мен Сіздің ұлы мәртебенізден осы аталаңп отырған мектептерді, — не олардың қазіргі оқытушыларын ең болмағанда, бірінші кластардың оқытушысы етіп қалдырып (оның қазіргі оқытушыларын бірінші класс оқытушысы етіп қалдыру қажет болатын себебі — оқытушылар ин-

ституттарын және басқа жоғары дәрежелі оқу орындарын бітіргендердің ішінен орыс тілін бірдей билетін оқытушылар табылмас еді, ал онсыз қазақ балаларына орыс тілін, орысша жазу-сызуды үйрету мүмкін емес), уездік мектептерге айналдыру туралы, немесе бұл мектептердің білім беру көлемін қазіргі күйінде қалдырып, оған, бәлкім, кейбір қосымшалар ғана енгізіп, қазіргі, екі кластық мектептерге уездік мектеп правосы берілу туралы сұранбас па екенсіз деген өтініш жасауга батылым барып отыр. Бұлай етсек, менің ойымша, қазақ даласындағы мектеп жұмысы едөүір нығайып, келешекте де тоқтаусыз дами берген болар еді.

*Осы айтылғандар жөнінде
бұйрық күтемін. ІІ. Алтынсарин.
5 октябрь, 1883 жыл.*

ТОРГАЙ ОБЛЫСЫНЫҢ СОФЫС ГУБЕРНАТОРЫ ИЛЬИНГЕ БАЯНДАМА ХАТ

Өзінізге белгілі, ұлы мәртебелі тақсыр. Сіздің қоластыңыздағы облыста қазақ қауымдарының шығарған қаулылары бойынша болыстық мектеп салуға деп үй басына салық салып, жиналған ақшаны тап осы кезде, қырдағы уездік қалаларда – Ыңғызда, Торгайдада, Ақтөбеде және Николаевскіде – қалалық екі кластық мектеп салу жұмысына пайдалану қолайлы деп табылған еді; мұның себебі – арнаулы қазақ оқытушылар мектебінен және жоғарыда айтылған екі кластық мектептерден оқытушылар даярланып шыққанға дейін болыстық мектептерге қолайлы оқытушылар табылмайды делінген еді. Ал онымен қатар, облыс бастығы мен оқу округінің басқарушысы қазақтан оқытушы табыла қойған күнде болыстық мектептерді де аша беру керек деген пікір айтылған еді. Қазір өзінізге мәлім, қырдағы

уездік қалаларда екі кластық мектептер де ашылып отыр, онымен қатар, қазақ оқытушылар мектебі де ашылып отыр, мұнда Сіздің қоластыңыздағы облыстан, жергілікті екі кластық қазақ мектептерінен келген 20-дан аса оқушы оқып та жатыр. Бұған оқушылар, шамасына қарай, келешекте де жыл сайын алына бермек.

Сондықтан:

1. Жоғарыда аталған екі кластық мектептердің әрқайсысы да 50 қазақ баласына арналып ашылып, мектеп үйлері де соған мөлшерленіп салынғанын, қазір бұл мектептердің әрқайсысында 25–30 шамалығана балалар оқып жатқанын, өйткені, мемлекеттік казначействосының беріп отырған қаржысы бұдан артық оқушы алуға жетпей отырғанын, ал онан соң, Ырғыз уезінен басқа қазақ қауымдарының бірде-бірі көмек көрсетпей отырғанын еске алып;

2. Екі жұз мындаған халқы бар облысқа 120 шамалығана қазақ балалары оқып жатқан қазіргі төрт бастауыш мектептің өте жеткілікіз екендігін еске алып;

3 Үкіметтің қазақтар жөніндегі игілікті ойы қандай болса да, — қазақтарды орыстармен рухани жағынан біріктіру ме, қазақ халқын рухани және экономикалық жағынан дамыту ма, немесе, ақырында, қазақтарды көршілес Азия халықтарының рухани әсерімен әртурлі соқыр сезім бұғауында қалдырмауы ма, — осының бәріне де, менің терең сенімім бойынша, жол көрсете алатын, қажетті жағдайларда қарсы тұра алатын бірден-бір құрал — орыс-қазақ мектептері арқылы қазақтарға, олардың қоныстарына апарып таратып, орысша білім беру екенін еске алып;

4. Уш жылдан не тіпті екі жарым жылдан кейін қазақтың өзінен оқытушылар шығатынын, бұл оқытушыларды, облыс бастығының жоғарыда айттылған ниетіне қарамастан, даярланып шыққан істеріне пайдаланбау

өте қолайсыз болатынын, өйткені бұдан кейін қазақтар да өздерінің балаларын оқытушылар мектебінде немесе басқа халық мектептерінде оқытудың пайдасы баржоғына күмән келтіре бастаулары мүмкін екенін еске алып;

5. Қалалық мектептерде оқитын оқушыларды көбейту үшін және кейін болыстық мектептерді ашу үшін көп ақша керек екенін, ондай ақшаны аз уақыттың ішінде тауып алу мүмкін емес екендігін еске алып мен, осы айтылғандарды күн ілгері Сіздің ұлы мәртебенізге хабарлап қоюды өзімнің борышым деп санадым; осы себептен халық мектептеріне қор жасауға керек алымды көбейту туралы қазақ қауымдарына күн ілгері ұсыныс енгізуі қажет деп таппас па екенсіз, өйткені қазір бұған алынып отырған алым өте аз (үй басына 10 – 20 тыын ғана).

Бұл арада, тағы да Сіздің ұлы мәртебенізге айтуға тиісті борышым – қазақ халқы орыс тілін білудің, орысша сауатты болудың керектігін қазір айқын түсініп отырғанымен де, олардың бұл санасы әлі де уездік өкімет орындарының көмегісіз және олардың түсіндіруісіз мектепке жиналатын ақша алымын өз бетімен көбейтуге барғандай дәрежеге жете қойған жоқ; ал бұл алым үй басына, тіпті, бір сомнан алынатын болған күнде де қазақтың қазіргі материалдық жағдайында оларға оншама салмақ болып түспейді. Қазақтарға осы дарынды, ақыл-есі мол халықта қазір, кешікпей тұрып рухани және қоғамдық даму жолына түсетін дұрыс бағыт беру – қалай дегенмен – аса қажет болып отыр.

Осы айтқандарым жайында хабар күтемін.

Сіздің ұлы мәртебенізді аса қадірлейтін, Сізге шын берілген бағынышты пендөңіз.

Ы. Алтынсарин
20 октябрь, 1883 жыл.

ТОРГАЙ ОБЛЫСЫ СОФЫС
ГУБЕРНАТОРЫНЫҢ ҚЫЗМЕТІН АТҚАРУШЫ
ИЛЬИНГЕ БАЯНДАМА

Менің 2 октябрьде жіберген хатыма қосымша, Сіздің ұлы мөртебеңізге хабарлайын дегенім – Ыңғыз уезінде халық мектептеріне қаржы жинауға шек қойылып отырған жағдайда, жергілікті екі кластық мектепке үстап отырған қаржымыздан артылып қалып отырған ақша бар. Бұл ақша бәлкім, аз ғана қосымша қосылса, тағы бір бастауыш мектепті, мысалы Қарабұтақ фортында мектеп ашуға жетіп қалар еді-ау деп ойлаймын. Қарабұтақ пункті, менің ойымша, оның төңірегіндегі қазақ облыстарының балаларын мектепке тартып, оларды көшіп келген орыс балаларымен бірге оқытуға қолайлы жер.

Торгай облысы мектептерінің
инспекторы Ы. Алтынсарин.
30 октябрь, 1883 жыл.

ТОРГАЙ ОБЛЫСЫНЫҢ СОФЫС
ГУБЕРНАТОРЫНЫҢ ҚЫЗМЕТІН АТҚАРУШЫ
ИЛЬИНГЕ БАЯНДАМА ХАТ

Сіз қырдағы уездерде болыстық мектептерді ашу түрі мен тәртібінің қандай болатыны жайында менің ойымды білгініз келгендіктен, бұл жөнінде Сізге мына пікірімді білдіремін: менің ойымша, таза қазақ арасында болатын бұл мектептердің құрылышы осы халықтың тұрмыс жағдайларына ыңғайлануы керек; сондықтан бұл мектептер қазақтар қыстаған кезде де, көшкен кезде де бірге көшіп жүрулері керек. Оның үшін, мысалы, облыс көлемінде орталық болатын және шаруашылық жағынан қолайлы келетін бір орынды таңдап алып, менің ойымша жергілікті мате-

риалдардан (шикі кірпіштен, т. с.), мүмкін болғанынша берік, бір кластық бөлмесі бар, оқытушы жататын, ас пісіретін бөлмесі, ауыз үйі, шоланы бар мектеп үйін салу керек. Мұнда қазақ балалары жеті жарым ай, яғни 15 сентябрьден 1 майға дейін, қазақтар дағды бойынша, жазғы жайлауларына көшкенше, оқи алады; ал 1 майдан бастап мектеп басқа қазақтарша, киіз үйге шығып көшкен кезде мектепке көлік бере алатын не- месе әр ауылдың мектепке кезекпен көлік беруі жай- ында ресми бүйрық бере алатын бір беделді, қызмет адамы да бірге көшіп отыруы мектептің осы айтылған түрде көшіп жүруі қазақтарға ауыр бола қоймайды; себебі қазақтардың көшуі жылдан-жылға сиреп және алысқа ұзамайтын болып келеді; ал мектептің көшуіне 4-5-тен артық көлік керек болмайды. Мектепке киіз үй, оқытушыға жолым үй алуға 300 сомдай ғана ақша керек, ал оның қыстығуні болатын жерінде үй салуга 1000 – 1500 сом ақша керек.

Бұл мәселе жөнінде толығырақ пікірімді, егер қажет болатын болса, қырдағы уездерге барып қайтқаннан кейін тапсыра аламын.

Бұл арада тағы бір айта кететінім, болыстық мектептерде оқу ісін жүргізуіндің жоғарыда айтылған тәртібі ең алғаш рет қарағанда өте қызын сияқты болып көрінуі мүмкін, бірақ ондаған жылдардан бері қазақ балаларын осы тәртіппен оқытуып келе жатқан молда- лар іс жүзінде мұндаі ешбір қыншылық көрмей-ақ келеді.

Торғай облысы мектептерінің
инспекторы Б. Алтынсарин.
30 октябрь, 1883 жыл.

ТОРҒАЙ ОБЛЫСЫНДАҒЫ ХАЛЫҚ
МЕКТЕПТЕРИНІҢ
1883 ЖЫЛҒЫ ЖАЙЫ ТУРАЛЫ ЕСЕП

1

Облыстағы оқу жұмысының жалпы жайы

1882 жылғы берген есебімде мен облыстағы жалпы оқу жұмысының жайы туралы да және қазақ даласына орыс-қазақ мектептерін тарату сияқты алдымызға қойып отырған мақсатымызға бірте-бірте осы жолдан аумай отырып жетуіміз үшін қазіргі кезде қолданылып отырған жобаларымыз бен пікірлеріміз туралы да толық айтқан болатынмын. Осы есепті жылдың ішінде бұрынғы 3 екі кластық және бір кластық мектептерге Торғай қаласында тағы бір қолөнерлік мектеп қосылды; бұл мектеп жоғары ұлықтардың рұқсатымен Яковлев мектебі деп аталды. Мениң өткен жылдардағы есептерімнен, уездік қалалардан ашылған осы жоғарыдағы мектептерді негұрлым берік негізге қоюды ойладап, оларға лайықты үйлер салудың амалын қарастырғанымыз, ондай үйдің Торғайдың салынып болғаны, Ырғызыда сатылып алынғаны, Николаевскі мен Елек уездерінде салынып жатқаны да мәлім болатын. Осы есепті жылдың ішінде Елек уезіндегі Ақтөбе бекінісінде мектеп үйі салынып болды, ал Николаевскі уезінің Қостанай деген жердегі уездік қаласында салынып болуға жуықтады, оның қазір тек ішкі жұмыстары мен оған ағаш жұмыстары ғана қалып отыр. Бұл үйлер қауым қаражатына, осымен қоса жіберіліп отырған жоспар бойынша, шаруашылық әдіспен, күйдірген кірпіштен салынды, төбелері қаңылтырмен жабылды. Ақтөбе мектебі мен Троицкі мектебін уақытша отырған үйлерінен жаңадан салынып жатқан үйлеріне көшіруді осы жылғы күзге дейін кідірттік; өйткені, қазір Елек уезінің Бөрте болысында тұрған Ақтөбе мектебі

жайында Торғай облысы соғыс губернаторының ісін уақытша атқарушы мырза оның осы күнгі уақытша орнын тұрақты орынға айналдыру, оның осы күнге дейін орналасып отырған қауым үйін оған біржолата беру туралы қауым алдына мәселе қойды; өйтпейінше Ақтөбе бекінісінде салынып отырған өте үлкен үйді ұстауга қаржы да жетіспейтін еді. Троицкі мектебі де әзірге Троицкіде қала тұрады; себебі — оның үйі, жоғарыда айтқанымыздай, әлі әбден салынып болған жоқ.

Бұрынғы 4 мектептегі оқушылардың жалпы саны мынадай: Торғай мектебінде 32 қазақ баласы, қатынап оқитын 9 орыс баласы бар; Ірғыз мектебінде 26 қазақ баласы, 23 орыс баласы; Троицкі мектебінде 33 қазақ баласы, ал Ақтөбе мектебінде 27 қазақ баласы, 3 орыс баласы бар. Осы жылғы ноябрь айының 15-де ғана ашылған, жаңа Яковлев қолөнері мектебінде пансионда — 7 бала, қатынап оқитын — 3 бала бар. Сонымен, бүкіл облыстағы орыс-қазақ халық мектептеріндеғі оқушылардың жалпы саны — 168. Оқытушылар саны: Торғай мен Ірғыз мектептерінде — төрт-төрттен, олардың екеуі православие христиан дінінің және Мұхамбет дінінің оқытушылары; Троицкі мен Ақтөбе мектептерінде — үш-үштен, олардың біреуі Мұхамбет дінінің оқытушысы, Яковлев мектебінде — екеу, олардың біреуі ағаш ұсталиқ-токарлық өнер үйрететін (онымен қабат, хат тану үйрететін) оқытушы, екіншісі киім тігу өнерін үйрететін оқытушы. Мұхамбет діні бұл мектепте әзір оқытылмайды; оны оқытуға жергілікті екі кластық мектептің дін оқытушысын шақырмақпyz.

Жоғарыда айтылған мектептерден басқа, осы есеп жылдының ішінде, осы кезге дейін үй басына 10—15 тиыннан алынып келген алым мөлшерін қөбейту туралы мәселе көтерілді; өйткені, жуырда Орск оқытушылар мектебін бітірген қазақ оқытушылар келеді; ол

мектептің оқушыларының бәрі дерлік бұрын менің қарамағымдағы мектептерден тәрбиеленіп шыққандар және Торғай облысының қазақтары; сондықтан, өткен 1879 – 1880 жылдары ашуға үйғарылған болыстық мектептер үшін қаржы өзірлейтін мезгіл жетіп отыр. Осы жөнінде Торғай облысы губернаторының ісін уақытша атқарушы действительный статский советник Ильин мырзаның үй басынан жылма-жыл алынатын алымның мөлшері Елең пен Николаевск уездерінде үй басына 1 сомнан, ал Торғай мен Ырғыз уездерінде 50 тыыннан болсын деп қазақ қауымдарына берген ұсынысы қазір жүзеге де асырыла бастады, кейбір болыстық қауымдар, менің алып отырған хабарыма қарағанда, осындай алым белгілеу туралы қаулы да шығарып қойды. Сонымен, көп ұзамай бастауыш болыстық мектептер ашылатының еске алып және қазақ уездеріндегі оқу орындарының бәрі бірдей правосыз болмауын көздеп, бұлай болған күнде орыс-қазақ мектептері қазақтардың алдында беделін түсіріп алатынын ескеріп, мен уездік қалаларда ашылып отырған қазіргі төрт мектебіміз уездік немесе тиісті қалалық мектептерге айналдырылысын, оларды бітіріп, білім алғандардың мемлекеттік қызметке правосы болсын деген өтініш енгізіп отырмын; бұлай болмаған күнде қазақтардың басқа губернияларға барып қызмет істеуі былай тұрсын, тіпті, өздері азды-көпті білімі бар қазақтарға мұқтаж болып отырған дала облыстарының өзінде қызмет етулеріне де жол жоқ болып отыр.

2

Мектептердегі оқу жайы

Торғай облысының мектептерінде оқу жұмысын жүргізіп жатқандар, көбінесе, Қазанның оқытушылар семинариясын бітірген жастар; тек үш қазақ оқытушысы – гана семинария бітірмегендер; бұлардың біреуі Торғай

мектебінде, біреуі Троицкі мектебінде, енді біреуі оқытушының көмекшісі есебінде Ақтөбе мектебінде істейді. Қолөнері мектебінде ағаш ұсталық-токарь өнерін және хат танытуды Симбирскідегі граф Орлов-Давыдов қолөнері мектебінен тәрбиеленіп шыққан оқытушы жүргізеді, ал киім тігү өнерін жергілікті татар тігіншісі үйретеді.

Есепті жылдың ішінде мен оку жұмысын жалпы алғанда қанағаттанарлық деп, ал оқытушыларды қазақтарға орыс тілін оқытудың әдісін меңгеріп алған деп тауып отырмын. Оқушылардың оқитын оку құралдары: 1-ші класс үшін – Бунаковтың әліппесі, мен бастырып шығарған «Қазақтарға орыс тілін оқытуға арналған оку құрал» мен Қазақ хрестоматиясының» 1-бөлімі, Бунаковтың оқу құралы, ал орыс тілін тәуірлек білетіндері үшін – Тихомировтың элементарлық грамматикасы, Лубенец пен Евтушевскийдің есеп кітабы; оқушылар, қабілеттілігіне және орыс тілін білулеріне қарай, өз беттерімен қазақ тілінен орыс тіліне, орыс тілінен қазақ тіліне, жазба турде, ал кейде ауызша, сез аударады; 2-ші класс үшін – Бунаковтың оку кітабы, Пуцековичтің географиясы, Острогорскийдің қысқаша орыс тарихы; мұнда кейде жеке уақығалар Беллярминовтың жалпы тарихы бойынша түсіндіріледі; Тихомировтың грамматикасы, ал кластиң жоғарғы бөлімі үшін – Кирпичников-Гильровтың грамматикасы.

Бұлардың үстінен, оқушылармен кешкісін әңгімелесу үшін және оқып түсіндіріп беру үшін мен мұғалімдерге мына кітаптарды ұсындым: Зобовтың табиғат тура-лы әңгімелері, Константиновичтің химия жөніндегі әңгімелері, Фигъенің маңызды жаңалықтары мен өнер-тобыстыры, Сент-Илердің зоологиясы, Гердтің қысқаша минерология курсы, Крюгердің физиканың элементарлық курсы және Реклюдің физикалық географиясы.

Оқу құралдарының жайы

Халық мектептерінде оқытылатын ғылымдарды өтүте қажет кітаптардың, оқу құралдарының және картаса, глобус, счет сияқты көмекші құралдарының бәрі де мектептерде жеткілікті, сондай-ақ, оқытушыларға қажет оқу құралдары жағынан да әзір кемшілік сезілмейді. Оқтын-оқтын шығып тұратын баспалардан әрбір мектеп: «Семья мен мектеп» немесе «Халық мектебі» журналын жаздырып алады. Әрбір орталық мектеп жанынан кітапхана ашу үшін (мұны мен 1882 жылғы есебімде баяндағанмын) қазақтардың жинап берген 600 сомнан аса ақшасына қазір әртүрлі көмекші көрнекті құралдар алдырғалы жатырмын; бұлар, мысалы, Гестерманның техникалық коллекциясы (зығыр, мақта, жұн, жібек, былгары, қағаз, әйнек сияқты заттарды өндіру және оларды пайдалану үлгілері, бал арасын ұстау жайы т. б.), ұзындық, химиялық кабинеттер, барометр, микроскоп, компастар, электромагнит, істейтін телеграф, сиқырлы фонарылар, т. б. Қаражатымызға қарай бұл құралдардың, әрине, арзандау, түсініктілеу болатындары алдырылады. Менің бұларды керек деп тапқан себебім, біріншіден, мысалы, электр сияқты заттарды жалаң кітаптан түсіндіру оқушыларға олар жайында толық түсінік бермейді, ал екіншіден, қазақтар мектептен тек өздеріне түсініксіз кітаптарды ғана қөрмей, мүмкін болғанынша, ғылым мен өнердің үлгілерін де қөрсін деген ой еді. Орталық мектептер жанындағы кітапханаларды байытудың амалын қарастыра бермекшімін, сөйті келіп ерте ме, кеш пе, оларды қазақ халқының кітап оқып, өз бетімен білімін көтерумен шұғылданатын сауатты адамдарының талабын азды-көпті қанагаттандыра алатын дәрежеге жеткіземін деп сенемін. Бұған сенетін себебім – қазақтар мұндай пайдалы іске келгенде тартынбайды,

ал екінші жағынан, Торғай облысының халықта өкімі жүретін және ықпалы күшті кейбір өкімдері қазақтарға білім беруге ерекше тілекtes.

4

Оқу орындарына жұмсалатын қаржының шығаратын жері

Торғай облысының халық ағарту жұмысына мемлекет казначействосынан барлығы – 8710 сом беріледі; бұдан: Торғай мектебіне – 2 943 сом 50 тиын, Троицкі мектебіне – 2731 сом 40 тиын, Ақтөбе, мектебіне 2 390 сом және Ыргыз мектебіне – 645 сом беріледі, онан соң Ыргыз мектебіне Ыргыздың қалалық қаржысынан 800 сом, қазақ қауымдарынан – 1 400 сом беріледі, Яковлев қолөнері мектебі түгелімен қазақтардың есебінен ұсталады; оған осы жылы 1697 сом берілмек. Сонымен, Торғай облысының халық мектептеріне жұмсалатын жалпы шығын – 12607 сом болып отыр.

5

Мектептің шаруашылық жайы

Осы есепті жыл ішінде жүргізген тексеруім бойынша мен мектептердің шаруашылық жағын, жалпы алғанда, қанағаттанарлық деп тауып отырмын. Тек Троицкі мектебінің үйі ғана тарлау, бірақ ол да оқушылардың деңсаулығына зиян келтіреліктей тар емес сияқты, ондай қорытындыға келетін себебім, онда айта қалғандай бірде-бір ауру-сырқау болған емес. Бұл үйдің қолайсыздығы туралы мен бұрынғы есептерімде талай рет айтқан едім; бірақ Троицкіде 600 – 800 сомнан арзан қолайлы пәтер табуға мүмкін емес екенін және Қостанайда мектепке дербес үй салынып жатқанын еске алып, мен бұл мектепті басқа бір үйге көшіруге әзір шара қолданған жоқпын. Оған тағы бір себеп

болған нәрсе – мектептің қазіргі үйіне шығын да болса 8 бөлмесі, бөлек ас үйі, моншасы, сарайы тағы сондай қосалқы жайлары бар үйге, меніңше, шамалы ғана ақы, атап айтқанда 300 сом төленіп отыр. Оқушылардың тамағы азиялықтардың қалауынша дайындалады, мысалы, таңертең нағмен, шекермен, әркімнің тілегенінше, шай беріледі, сағат екіде, ішінде ұлken бір кесек еті бар қою кеспе беріледі, ал, кешке, сағат 6 – 7 шамасында, нағмен, шекермен шай беріледі, ал кейбір мектептерде май салған ботқа және наң беріледі. Парта, тақта, үстел сияқты оқу мұліктері және ас пісіретін үйге, асханаға керекті аяқ-табақтардың және басқа да ыдыстардың бәрі де барлық мектептерде молынан жеткілікті.

*Торғай облысы мектептерінің
инспекторы ғұл Алтынсарин.
Қостанай қаласы.*

ЭТНОГРАФИЯЛЫҚ ОЧЕРКТЕР

ОРЫНБОР ВЕДОМСТВОСЫ ҚАЗАҚТАРЫНЫң ӨЛГЕН АДАМДЫ ЖЕРЛЕУ ЖӘНЕ ОҒАН АС БЕРУ ДӘСТҮРІНІҢ ОЧЕРКІ¹

Өлген адамды қазақтар әдетте үш-төрт сағаттан артық, ал көп дегенде жарты тәуліктен артық сақтамайды; сол сағатта өлген адамның үйіне төніректегі ауылдың молдалары шақырылады; олар шақырысымен тез келіп жетеді. Шаригат бойынша өлікті арулап жуып, жаназасын оқып көмгеннен кейін, оның көйлек-көншектері және де басқа киім-кешектері кедейлерге беріледі, содан кейін молдаларға садақа үлестіріледі, бұл садақа — ысқат деп аталады. Ысқат, қазақтардың түсінігі бойынша, молдаларға шаригат заңы арқылы белгіленген төлеммен, өлген адамның күнәсін сату деген сөз. Мұхамбеттің шаригаты бойынша ысқат — өлген адамның тірі күнінде, балиғыға жеткен кезінен бастап, күніне бес рет оқылатын намаздың оқылмай қалған қазалары үшін және рамазан айын (мұсылмандардың ораза ұстайтын айының аты) оразасыз өткізгені үшін Құдай жолы (садақа) түрінде кедейлерге берілуге тиіс. Бірақ осы шаригат бойынша: «Өлген адамның күнәсін көтеру», яғни өлік басында — «көтердің бе?» — «көтердім» деп уәде беру міндеті молдаларға жүктелмеген; мұндай сездерді молдаларға қазақтардың өздері айтқызады. Шаригат бойынша өлген адамның

¹ Осы еңбек 1870 жылы шыққан Россияның географиялық когамының Орынбор бөлімінің I-санды запискасында басылған. — Ред.

тірі кезіндегі әрбір күніне 30 қадақ бидайдан, ал рама-
зан айының әрбір күніне 35 қадақ бидайдан — сонда 365
күнге — 277 пүт 20 қадақ бидай ысқат берілуі керек. Бұл
бидай жергілікті баға бойынша ақшага шағылады. Ақша
малға аударылады, мал келіп молдаларға үлестіріледі. Ал
енде, бұл есеп бойынша өлген адамның үйінен өте көп
мал немесе ақша шығару керек болатын, оны төлеуге
кей адамның бүкіл мал-мұлкі жетпейтін болғандықтан,
әдетте, молдалар, әйтеуір, қайткен күнде де шаригат
талабын сақтау үшін ысқатқа шығарылған малды аса
қымбат бағалайды, мысалы, 20 сомның жылқысын 100
сомға не онан да жоғары бағалайды, осы баға бойын-
ша ысқат малын алады. Бұл дәстүрді қазақтар былай-
ша орындаиды: өліктің бір жағында, басына таман,
оның баласы не туысқаны отырады, ал екінші жағында,
қолына құран алып молда отырады. Сонан өлген адам,
жоғарыда айтқанымыздай, балиғыға жеткеннен бері
(күйлі адамның балаларын 13 жастан, кедей балаларын
15 жастан бастап есептегендеге) неше жас жасаған болса,
өлген адамның туысқаны молдага құранды өлік үстінен
сонша рет беріп: — «Әкемнің, ағамның не сондай бір
туысқанымның күнәсін қабыл етесің бе?» — деген сұрақ
қойып отырады. Молда, құранды ала беріп, — «қабыл
еттім»¹ деп жауап қайырып отырады. Сүйекті үйден
шығарарда өлген адамның әйелдері ойбай салып дауыс
шығарады, оған ауылдағы басқа әйелдер де косылады;
беттерін тырнап, қан қылады; бастарына түскен қайғы-
қасіретін жұрт алдында қаншалық күштірек көрсеткісі
келсе, беттеріне де жара соншалық көп түседі. Сонан

¹ Шаригат бойынша өлік үстінен құран емес, өлген адамның
бір қымбатты заты берілуі керек. Бұл ретте молдага: «осы мар-
құмның оқи алмай кеткен намазы, ұстай алмай кеткен ораза-
сы үшін кешірім жасауға оның осы затын аласың ба?» — деген
сұрақ қойылады. Молда: «аламын» деп жауап беруі керек.
Қазіргі кезде қазақтарда ысқаттың осы занды тәртібі көбінесе
сақталып отырады (Б. А.).

кейін Мұхамбет заңы бойынша, молдалар өлік басына келіп, жаназа оқиды. Жаназадан кейін өлік бейітке апарылады.

Бейіт ауыл төңірегіндегі ең биік жердің үстінен қазылады, ал оның үстіне салынатын ескерткіш алыстан көрінетін болуы үшін, мүмкін қатары биік етіліп жасалынады; еркектердің ескерткішінің тәбесіне – найза, әйелдердің бейітінің үстіне – бақан немесе піскек, ал балалардікіне – бесік қойылады. Бұл бейіттерді жергілікті қазақтардың бәрі де жақсы біледі; елсіз, жолсыз ен далада келе жатқан жолаушыға ол бейіттер жөн сілтейтін белгі болып табылады; өйткені қазақтар бейітке қарап бара жатқан бағытын түзейді де, даңғыл жолдың үстіндегі жолаушылар сықылды жүре береді. Өлген кісіні жерлейтін орынды қарастырганда, оның бейітінің суға жақын болу жағы еске алынады, өйткені жүргіншілердің сол бейітті бағдарлап су тауып ішу мақсаты көздестіріледі.

Өлген кісінің әйелі ерінің қайтыс болған құнінен бастап, басына қара жамылады. Өлген кісінің әйелі, оның қызы, апа-қарындастары және ауыл әйелдері құн сайын (ас бергенше, таңертең тұрады да, керегенің көзіне беттерін беріп отырады, содан кейін үш-төртсағат уақыт болы өлеңге қосып дауыс шығарады, – бұл «жоқтау» деп аталады. Бұл жоқтау өлеңде марқұмның өзі, оның тірі кезіндегі істеген істері мақталады, оның қайтыс болғандығы, үй ішінің және туған-туысқандарының бақытсыздыққа ұшырағаны еске түсіріледі. Бата оқи келген қонақтардың алдында өлген адамның өмірі туралы жоқтау айту – оның қызына немесе, егер жас болса, оның әйеліне тапсырылады. Ал егер бұлар өз жанынан жоқтау өлеңін шығарып айта алмайтын болса, онда өлең шығара білетін басқа біреуден үйреніп, жаттап алады.

Бата оқу үшін өлген адамның алыста тұратын ағайынтуғандары, дос-жарлары, тамыр-тәнисстары келеді. Келген адамдар, өздерінің дәулетіне қарай, өлген адаммен көңілдестігіне қарай ысқатқа, жерлеуге шығарылған шығынның орнын толтыру үшін екі, үш, жеті не он шақты жылқы немесе түйе жетектеп келеді, бұл «аза» деп аталады. Келушілерді өлген адамның туысқандары зор құрметпен қарсы алады, ал әйелдер жоқтау айтып қарсы алады; жоқтау, қонақтар біраз уақыт тыңдап, құран оқуға кіріскенге дейін созыла береді, құран оқылған кезде басылады.

Өлген адамның ер-тұрмандаres, киімдері, қару-жараптары және басқа жақсы заттарының бәрі үй ішінде ілулі тұрады; үйдің сол жағына ұшының сиртқа шығарылған ұзын наиза қойылады. Найзаның ұшына ұлken орамал байланады. Егер өлген адам жас болса – қызыл, орта жастағы адам болса – қара, қарт болса – ақ орамал байланады. Мұның мәнісі – бұл үйде қандай жастағы адамның өлгенін осы белгі бойынша жүргіншілерге білдіру. Бұл заттардың бәрі кейде бүкіл жыл бойы сол қалпында тұра береді. Қырық күн өткен соң – қырқы, жыл толғаннан кейін – асы беріледі.

Бір ай бұрын төңіректегі және алыстағы ауылдарға ас берілетін күн туралы (астың сауыны айттылып) хабар беріледі. Асқа қатысқысы келетіндер бәйгеге қосу үшін аттарын жаратуға тиіс болады. Тағайындалған мерзімде ауылдың қасына толып жатқан қаз-қатар киіз үйлер тігіледі, содан кейін келушілерді қонақ ету үшін астың малы сойыла бастайды.

Бай қазақтардың асы ас берушіні көп шығынға ұшыратады; мысалы, менің өзім білетін бір байдың асында 100-ге жуық жылқы, одан әлдеқайда көп қой сойылды, 30 пүт күріш асылып, оның үстіне 10 пүт мейіз салынды, келген қонақтардың көптігі сонша, олар 200 киіз үйге

орналастырылды, асқа қосылған аттардың бас бәйгесіне 40 жылқы, 4 түйе тігілді¹.

Қонақтарға тігілген үйлерге кілемдер төселіп, көрпелер жайылады; шақырылған адамдардың бәрі осы үйлерге келіп орналасады. Асқа келген әрбір құрметті қазақ саба-саба қымыз әкелуге тиіс; жасы үлкен адамның әкелген сабасы сондай жасы үлкен қарт адамдардың алдына қойылады. Қонақасы берген кезде әрбір қазаққа, оның құрметтілігіне қарай еттің тиісті сыбағалы мүшесі тартылады, атап айтқанда; қарттар мен молдаларға – бас тартылады, оның бір құлагы балаға беріледі; сұлтандар мен жалпы құрметті адамдарға – жая, қабырга, бір кесек бауыр және құйрық тартылады. Ішек-қарын ауыл әйелдеріне беріледі. Мойын малшыға беріледі. Сирақтары мен бүйректері балаларға беріледі. Бұл дәстүрлер сақталынбаса, қонақтар қатты зәбіrlenіп қалады.

Ет, палау жеп, қымыз ішіп болғаннан кейін жиналған жұрттың бәрі ат шабысты қарада үшін қырға шығады. Бұл арада, ат бәйгіден келгенше, қүрес басталады; қуресте жыққан адам азын-аулақ бәйге алады. Бәйгеде аты озып келген адам мен қуресте жығып шыққан адам бәйгелерін түгел ала алмайды; бәйгені олардың туысқандары, таныстары үлесіп әкетеді. Сондықтан, кейде аты озып келген адам мен қүресіп жыққан адам, тек жеңістің даңқына риза болып қала береді.

Бәйгеден кейін қонақтар тарайды, өлген адамның үйіне ілініп қойылған заттардың бәрі жиналышп алынады, ұшына белгі тағылған наиза сындырылады; өлген адамға молда құран оқығаннан кейін, өлген адамның әйелінің басындағы қара орамал алынады, сөйтіп бәрі де дағдылы қалпына келтіріледі.

Ас тек ер адамдарға ғана беріледі; ал егер әйелдерге беріле қалса, қонақасыдан басқа жоғарыда

¹ Кейде бұдан да көп бәйті тігіледі, ал бұрынғы заманда бәйгіге, басқа мал-мұлікпен қатар, күндеге де берілген (БІ. А.).

айтқанымыздай, бәйге күрес және де басқа қызығылдықты сән-салтанаттар көрсетілмейді және үйге әйелдің қайтыс болғандығы жөнінде белгілер де қойылмайды. Балиғыға толмай өлген балаға, жоғарыда айттылғандай, жаназа оқып жерлеуден басқа, ешқандай ас беру деген болмайды.

Ы. Алтынсарин.

1870 жыл.

ОРЫНБОР ВЕДОМСТВОСЫ ҚАЗАҚТАРЫНЫҢ ҚҰДА ТҮСУ, ҚЫЗ ҰЗАТУ ЖӘНЕ ТОЙ ЖАСАУ ДӘСТҮРЛЕРІНІҢ ОЧЕРКІ¹

Қазақтардың өзара қоғамдық қатынастары тек қана ескілікті әдет-ғұрыптар бойынша реттеліп отырған кезде, өздерінің достарын жегжат болып нығайтқысы келген адамдар, бірінің әйелі ұл, екіншісінің әйелі қыз тапса, оларды некелеп бір-біріне қосатын болып уәделесе беруші еді. Бұл әдет қазіргі уақытта қалып барады, мұны көршілес халықтардың бірқатар ықпалының нөтижесінен (олардың ықпалы бұл жағынан өте аз) деуге болар еді. Бірақ солай бола тұрса да, бұл әдет көп реттерде әлі күнге дейін бар. Екі-үш жасар ұлы бар дәулетті қазақтың қай-қайсысы болса да, баласына өзі сықылды дәулетті және беделді біреудің қызын айттыруға тырысады. Баласы 10—11 жасқа толысымен-ақ, оның ата-анасы тиісті кәдесін беріп, қалыңдығына ұрын жібереді. Баласын өзінің күйіне және жалпы жағдайына қарай жасы толмай тұрып та, жасы толғаннан кейін де үйлендіре алады, бірақ көбінесе, балиғыға жеткенше үйлендіріп қояды. Ауқатты қазақтар баласын 11—12 жасында-ақ үйлендіре береді; ал енді мынадай реттер-

¹ Осы еңбек 1879 жылы шыққан Россияның географиялық қоғамының Орынбор бөлімінің I-санда запискасында басылған. — Ред.

де, мысалы, біреудің жалғыз баласы болса, сондықтан ол қазақтарша айтқанда, «баласына келін әперіп, қызығын көргісі келсе» онда баласын 8—9 жасында үйлендіре салады. Сол сияқты, осындай реттерде он жастағы не одан да жас қызды да күйеуге бере береді. Онан соң, кейде он жасар бала, алды 7—8 жасқа келген балалары бар әйелге де үйленіп қалады. Бұл әдетте, баланың ағасы өліп, оның артында әйел қалған жағдайда кездеседі. Мұндай жағдайда әйел әмеңгерлік дәстүр бойынша, өлген күйеуінің туған інісіне тиеді, ал егер оның туған аға-інісі болмаса, онда оның туысқандарының біріне күйеуге тиуге тиіс. Ал егер өлген кісінің жесірді алатын жас туысқандары болмаса, онда ол әйел (жас та болса) кейде алпыс немесе жетпіске келген шалға тиуге тиіс. Қазақтардың жалпы неке шарты бойынша жесір әйелдің екінші ерімен жас айырмашылығы да, оның тілегі де, сол сияқты басқа дәлелдері де есепке алынбайды. Әмеңгерлердің мұндай правосына басқа рудың адамдарының қандай да болса қол сұғуы бітіспес дау туғызады, мұндай араздықтың түбі, кейде кісі өліміне апарып соқтырады¹.

Әйелінен айырылып қалған қазақ екінші әйел ала алады, алғанда екінші қайын атасына айып төлеп алады, бұл айыптың белгілі мөлшері жоқ, бірақ солай бола тұрса да, көбінесе қымбатқа түседі. Қазақ қызы әйелі өлген адамның айттыруын өзіне кемшілік деп санайды. Ондай күйеу — «үйі сынық» деп аталады, бұл оның күйзелгенін көрсетеді. Мұндай жағдайларға қарамастан қазақ байларының көбі бірнеше қатын алады. Бұл көп

¹ Жесір дауы деген зор дау: ол дауға правосына қол сұғылған қазақтың момындығы да, іс қозғауға оның ойының жоқтығы да бөгет бола алмайды. Шет адамның мұндай ретте қол сұғуы жәбірленген адамның бүкіл руына қорлық болып есептеледі, сондықтан бұл іске оның барлық руы жұмылады. Сонымен, қарсы жақтың мұндай зәбір беруден бастартпауы екі жақтың ру араздығын туғызады. Оның соны барынтаға не тіпті ашықтанашық үрысқа апарып соқтырады (Б. А.).

қатын алудың себебі, діннің жол беруін былай қойғанда, мынадай себептерден де болады: әйелін өзі сүйіп алмай, ата-аналарының қосуы бойынша алған қазақтар, мұндай әйелінен өзі сүйетін қасиетті әрқашан таба бермейді, осының салдарынан ондай ерлі-зайыпты адамдардың арасы сүиды, шығысады, соナン кейін қүйі көтерсе ол екінші әйел алады, бұрынғы әйелін де өзіне қалдырады¹.

Егер екінші әйел жөнінде де қателескен болса, онда ол өзінің мұнысына ыза болып, кейде, үшінші әйел алады. Онан соң, көп қатын алуға тағы басқа да қазақтардың ойынша, өте маңызды, мысалы, әйелінің мұрагер болатын ұл таппауы сияқты, себептер де болады, Қазақтарда өздерінің көп қатын алуларының мақсатын айтпай-ақ түсіндіретін бір мақал бар. Оны орысшаға аудармай-ақ қазақ тілінде жазайын: «Байтал көп болса, құлын да көп болады»² дейді қазақтар.

Даңқты қазақтар әрқашан өзінің баласына басқа бір рудан, тайпадан барып, өзіндей даңқты адамдардың қызын айттыруға тырысады, қазір де солай. Қазақ арасындағы аңызға қарағанда, қызы айттырудың мұндай тәртібі Есім деген ханның бүйрығы бойынша орнаған көрінеді.

Қазақ қарттары мұндай тәртіпке алысты болжағандық бар екенін өйткені, қазақ арасы тыныш болмаған кездерде оның халықта пайда келтіргенін айтады. Шынында да, қазақтарға кейбір билердің ықпалының өте күштілігіне қарағанда (би деген атақ қазірде де бар), жауласып отырған рулардың басты адамдарының бірбірімен құда болуы жеке рулардың өзара татуласуына себеп болды деуге болады. Қазақ арасында қазір берік орын теуіп отырған әдет, атап айтқанда, өзінің сегіз ата-

¹ Әйелін өз еркімен қоя беру қазақта еркектер үшін лайықсыз іс деп саналады, жүрт ондай адамды күлкі етеді. (*Ы. А.*).

² Мұны В. Н. Плотников орысшаға: «Если много будет кобыл, то и жеребят будет много» деп аударған екен (*Ы. А.*).

дан жақын туысқандарының қызына үйленбей әдеті, мүмкін, осы себептен енгізілген болар.

Бұл арада бір айта кететін нәрсе, Мұхамбеттің заңы тіпті жақын қарындастарына да үйленуге рұқсат етеді. Бұл қазақтан басқа мұсылмандардың бәрінде де бар.

Екі-үш қатыны бар қазақтардың ең алғашқы үйленген әйелі бәйбіше деп аталады. Оны ері де, басқалар да сыйлауға тиіс. Барлық үй шаруашылығын басқару ісі соған жүктеледі. Қалған әйелдері тоқал деп аталады. Осы аттан қазақтардың оларды онша көп сыйламайтындығы көрінеді, солай бола тұрса да олардың көбі ерінің сүйікті жары болып табылады.

Дәулетті қазақтар әрбір әйелін жеке үйге, тіпті, бөлек ауылға қояды. Бірақ көвшілігі бір үйде-ақ тұра береді.

Баласына қалың бергісі келген ата-ана, құда болғысы келген адамның үйіне өзінің екі-үш жақын адамдарын жіберіп, құда болу жөнінде сез салғызады, Егер қыздың ата-анасы бұл ұсынысты қабыл алса, жіберілген адамдар сол арада қалың мал туралы сөйлесіп келіседі. Дәулетті адамдардың беретін қалың малы, басқаша айтқанда қарамалы, әдетте, келісуіне қарай, ірілі-уақты 47 жылқы болады. Қалың малдың мөлшері жөнінде мынадай бір өзгешеліктер бар: Кіші жүзде (бұрынғы Орынбор облысы қазақтарының батыс жағы мен орта жерінде) қалың малға 50 жылқы (бес жиyrма) беріледі. Орта дәулетті қазақтар уақ малдарын, мысалы, құлынын, бұзауын, тағы басқаларын қосқанда, 37 қара береді. Оның үстіне, қалың малмен қабат, бесжақсы туралы да келісіледі. Бесжақсыны қалындығының сөукелесіне арнап, күйеу беруге тиіс. Ең бай қазақ бесжақсыға 500 – 600 сом береді, орта дәулетті адам 200 – 300 сом береді, мұндай кәде, көбінесе, ақшалай төленеді.

Екі жақ сөз байласқаннан кейін, сөз салуға жіберілген адамдар ауылына қайтады. Осыдан кейін көп кешікпей,

күйеу баланың ата-анасы оның қайын атасының үйіне, жоғарыда айттылған шартты әбден бекіту үшін, 5 – 10 адамнан құралған құдашылар жібереді. Құдалардың келе жатқан хабарын есітіп қалындықтың ата-анасы аудыдан оқшаулау бір жерге үй тігеді де оның ішіне кілем жайып, көрпе төсеп, көпшіктер қояды; қонақтар сол үйде қабылданады, бірақ мұның өзгеше салты болмайды.

Ертеңіне құдалар айттырылып отырган қыздың әкесінің үйіне шақырылады. Бұл арада мынадай бір қызық әдет болады.

Қонақтар қалындықтың үйіне шақырылғанға дейін бір топ әйел жиналып, сұйық қамыр әзірлейді, балшық әкеледі, оның бәрін жеке табақтарға салып қояды, біrnеше жаулық, арқан дайындағанда қояды, үйдің жанында өгіздер байлаулы тұрады. Біrnеше әйел әлгі айттылған балшық, қамырларын қолдарына алғып, есіктің жанына көрінбей тұрып алады, содан кейін үйге құдалар шақырылады. Бұлар келіп табалдырықтан аттай бергенде, жасырынып тұрган әйелдер, қапылыста бас салып, біреулері құдалардың бетіне қамыр жағады, екіншілері балшық жағады, содан кейін күштеп баста-рына жаулық тартады, теріс қаратып егізге мінгізеді, сөйтіп таңып тастайды да, өгізді далага қарай қуып ала жөнеледі. Осыған әбден күлісіп алғаннан кейін екіншісіне кіріседі. Арқаның бір ұшын шаңырақтан өткізіп алады да, екінші ұшына, бет-аузы қамыр-қамыр, балшық-балшық болған құдалардың біреуін байласап, арқаның ана ұшынан тартып, байғұс құданы шаңыраққа салбыратып іліп қояды. Шаңырақтан түсіріп алғып балшыққа аунатады, апанға салады, тағы сондай әзілін істейді.

Құдалардың мұндай түріне қарағанда, мысалы, өгіздің үстіне таңылған құданы өгіз тулас жығып кеткенін көргенде, шынында да, ішек-сілең қатады, сақалы желпілдеген еркектің басына жаулық тартқан

кезде, тіпті күлкінді тыя алмайсың. Бірақ мұның бәрі бейшара құдаларға қандай болып тиетіндігін ешкім ойламайды.

Ақырында мұның бәрі аяқталып, құдалар қалыңдықтың үйіне шақырылады. Осы арада оларға кәде беріледі. Бірінші, ең бағалы кәде күйеудің әкесіне беріледі, екінші кәде сол ауылдың ұлкеніне беріледі, сонан кейінгісі келген қонақтарға ұlestірледі. Кәденің бағалы болуы берушінің көңіліне, мырзалығына байланысты; бірақ көбіне, оның бағасы бесжақсының сомасына тенелуі керек Кебінесе, бесжақсының өзі де кит кигізудің есебінен күйеудің ата-анасына қайтарылып беріледі.

Құдалар аулына қайтқаннан кейін күйеудің әкесінен кәде, қалың мал, бесжақсы алу үшін енді ол ауылға қалыңдықтың әкесінің өзі барады, немесе өзінің орнына баласын, не туысқанын жібереді.

Ауыл адамдары күйеудің аулына келген қонақтарды да қалыңдықтың аулында болған тәртіппен, сондагы әзілмен қарсы алады. Барған құдалар қалыңдықтың аулында қандай келемежге ұшыраса, күйеудің аулына келген құдалар да нақ сондай келемежге ұшырайды.

Келген қонақтар, қазақтардың дәстүрлі тойынан кейін, қалың мал алуға кіріседі, егер қалыңға арналған малдың ішінде ауру, не басқа бір кемшілігі бар мал болса, ондай мал қалың мал қатарынан шыгарылады, оның орнына басқа мал қосылады. Күйеудің әкесінің беретін кәделері, бұл сапар, қалыңдықтың әкесінен алынған кәделерден, бағасы жағынан алып қараганда кем болады, бірақ қалыңдықтың әкесінің шеккен мұндай зияны басқа бір реттермен өтеледі.

Алғашқы құда түскеннен кейін екі-үш жыл өткен соң күйеудің ата-аналары күйеуді қымбатты кәделермен қалыңдығына жібереді, — бұл кәде «ілу» деп аталады. Бай адамдардың беретін ілуі, орта есеппен, 40 — 50 жылқы болады.

лады. Ілүмен бірге және басқа да заттар – әртүрлі жібек, шұға, шыт сияқты (әйелдерге үлестіру үшін) жіберіледі; бұл кәделер «жыртыс» деп аталады. Жыртыстың бағасы 200 сомға дейін барады.

Күйеу қайнына барғанда мүмкін қатарынан жақсы киінуге, ер-тұрманы сай жақсы ат мінуге тиіс, атқа салынатын ер-тұрман таза күміспен не, ең болмағанда, күміс жалатқан заттармен әшекейленуге тиіс. Күйеу базына бөрік кимеу керек, өйткені бөрік оның бетін түгел жаба алмайды, ал қазақтың әдептілік тәртібі бойынша, ондай жағдайда, күйеудің беті түгел көрінбеуі керек, сондықтан ол бөріктің орнына, бұл жолы, оқалы¹ тымақ киүоге тиіс. Күйеудің жанында үш-төрт жолдасы болады, олардың жасы үлкені көде үлестіру сияқты шаруашылық жағын басқарады. Бай күйеудің жолдасының ішінде өнші, құлдіргіш, сықаққой адамдары да болады.

Күйеу қалындықтың аулына келген соң қайындары шығып, ілуте әкелген малын көреді, егер оны аз деп тапса, немесе мал басында кемістік бар деп тапса, күйеу байғұсты ауылға түсірмей, кейін қайтарып жібереді. Күйеу қайын атасына оның көніліндегідей ілу әкелуге тиіс, тек сондаған ол көнілді-құрметті түрде қарсы алынаады.

Ашық түрде рұқсат етілген тәртіп бойынша келіп, қалындығын ең алғашқы рет көруге келген күйеу, шаруашылық жағынан қаншама есебіне жетік болса дағы, қалындығын көруге өте ынталы болғандықтан, қайын атасының² арсыз-ұятсыз талаптарына, көбінесе, еріксіз

¹ Күйеу қайын атасына, қайын енесіне, қайын ағасына және қайын атасының жасы үлкен тұмаларына неке қияргадейін жүзін көрсетпеуге тиіс, сондықтан олармен әлдеқалай кездесіп қалған кезде жасырынып қалуы не қашып кетуі керек (*Б. А.*).

² Күйеудің алғашқы үрін келуден бұрын қалындығымен көрісуіне қатты тыйым салынады. Егер қайындары ондай көрісүді сезіп қалса, онда күйеу сау кете алмайды, – қайындары оған айып салады, немесе, қолға түсіп қалса, сабап жібереді. (*Б. А.*).

көнеді. Ақырында, аларын алып, көңілі тынған қайын атасы күйеудің ауылға келіп тұсуіне рұқсат етеді.

Ауылдан екі шақырымдай жерге шатыр тігіледі, оған төңіректегі ауылдан күйеуді қарсы алуға шақырылған әйелдер жиналады. Шатырга қарай келе жатқан күйеу мен оның жолдастары әйелдер шатырдан шыққан кезде тегіс аттарынан түседі. Әйелдер жақындаپ келген кезде, күйеу бас иіп тәжім етеді. Сонаң кейін қалыңдықтың жақын туысқандары оны қолтықтап, жолдас-жораларымен бірге күйеуге арнал тігілген кілем төселіп, жақсы төсек салынған шатырга әкеліп кіргізеді. Осы арада күйеу жолдастарының үлкені – отағасы әкелген кәделерінің бірқатарын әйелдерге үlestіреді: қалыңдықтың туысқандарына бүтін бір кесек матадан, басқаларына бір кезден, екі кезден әртүрлі мата береді, қалыңдықтың туысқандарының қыздарына көрімдік деп аталатын аса құнды кәделер беріледі. Екі тоғыз, яғни тоғыз-тоғыздан екі бөлек зат қайын атасына жіберіледі, онымен қатар, оған күйеудің әкелген аты ер-тұрманымен жіберіледі. Егер ол ат пен ер-тұрман ұнаса, қайын атасы алып қалады, ал ұнамаса, күйеуден ер-тұрманы сәнді жақсы ат талап етеді. Бұл осы жолы берілмесе де, қайын атасының көңілі толғандай етіліп, кейінірек беріледі.

Оған дейін қалыңдықтың ауылында мал сойылып той басталады. Ат шабыс, күрес, алтын қабақ ату сықылды қызығылды сауықтар жасалады, домбыра тартылып, өлең айтылады, күйеуді, қалыңдықты және олардың ата-аналарын мақтаған жырлар жырланады, осынысы үшін ақындар сыйлық алады.

Бұл кездерде күйеу басқа қыздармен, келіншектермен үнемі шатырда отырады, бірақ мұның ішінде қалыңдығы болмайды. Олардың қай-қайсысы болса да күйеуден тәжім етуді талап етуге праволы, рұқсат

етілмей тұрып күйеу орнына қайта отыра алмайды. Әдетте әйелдер күйеуді ұзақ уақыт түрегелгізіп қояды, тәжім етуін талап етеді, ал егер күйеу мұны орында маса, онда олардың кез келгені күйеуді шапалақпен тартып жіберуге не итеріп жіберуге толық праволы. Егер күйеуге бұл да әсер етпейтін болса, онда әйелдер ұрыс-керіс шығарып, тарап кетеді; мұның соңы жаманға айналады, мысалы, қайын атасы күйеуді қуып жіберуі мүмкін. Ал қазір осы дәстүр кейбір аңғарғыш қазақтардың арасында қалып барады. Күйеудің бұл арада көретін бар қызығы – қалындығының аулында болған осы құндерінің бәрін де ол күйеуге тілекtes қыздардың арасында болады.

Күн кешке айналып, түн болады, қалындықтың атанасы әдettегісінен ерте жатады; ал әйелдер қалындықты қасындағы басқа бір ауылға алып кетеді (бірақ күйеуге өзір жолатпайды).

Осы кеш сол ауылда бір үй әзірленеді. Оның қојасына күйеу ат мінгізуге, не шапан жабуға тиіс, бұл кәде «қызқашар» деп аталады. Осы үйде жұрт екі топқа бөлінеді. Оның бірі – кәдеге жалданылып алғанған, күйеу жағын жақтайтын топ та, екіншісі – қалындық жағын жақтайтын топ. Соңғы топ қалындықты жасырып қояды. Күйеу жағы оны іздел тауып алған кезде тартыс басталады. Бұл тартыстағы қалындық жағының мақсаты қалындықты қорғап, бермей қалу да, күйеу жақ топтың мақсаты қалындықты тартып алу болады. Ақырында біреулерінің қолы жараланып, біреулерінің бет-аузы даладай қан болып, киімдері жыртылғаннан кейін, әдетте, әрқашан күйеу жағы жеңеді, олар қызды тартып алып, оны жеңгелерінің қолына береді, қызды күйеуге алып барады.

Ауылда осы тартыс болып жатқан кезде, күйеу шатырдан қайын атасының үйіне апарылады. Қайын атасы

мен қайын енесі бұл кезде, жоғарыда айтқанымыздай,
ұйықтап қалулары керек

Үйдің сол жағына, есікке таман қүйеуге жақсы төсек
төселип, жібектен не басқа бір бағалы матадан жасалған
шымылдық құрылады. Қүйеу қеліп, табалдырықтан ат-
тай бергенде оған үш рет тәжім еткізеді де, үй ортасында
жанып тұрған отқа әкеліп қолына сұйық май құйылған
темір бақыраш береді. Қүйеу бұл майды отқа құяды.

Май жалындан жанған кезде, кемпірлер от басы-
на келіп, әуелі жалынға қолдарын тигізеді, соナン кейін
мандаларын, төстерін сыйпап тәубе етеді. Бұдан кейін
күйеуді төсегіне отыргызып, тамақ береді, ақырында
шет адамдардың бәрі кетіп қалады.

Қалыңдықты қүйеуге алып келген кезде, әйелдер мы-
надай ырымдар істейді. Есік алдына келіп, өтірік өліп
бір кемпір жатады. Қүйеу оған азғана кәде береді, бұл
кәде «кемпір өлді» деп аталады. Төсек жанында ит болып
қалыңдықты төсекке жібермей тағы бір кемпір жатады.
Оны қойғызу үшін және оны ол жерден кетіру үшін қүйеу
оған «ит ырылдар» деп аталатын кәде береді. Кемпір осы
кәдеге риза болады да, үйден шығып кетіп қалады. Одан
кейін женгелері қалыңдықты қүйеуге алып келіп, оны
күйеудің қасына отыргызады. Осы арада бір әйел олардың
көрпесінің шетін көтеріп, жабайын деп отырғансиды, ол
үшін ол «көрпе қимылдатар» деген кәде алады.

Осыдан кейін қүйеу мен қалыңдық бір төсекке
жатады¹.

Қүйеу қайын атасының аулында үш күндей болып,
өз аулына қайтады. Қайтарында қайындары оның
үстіндегі киімдерін сыптырып алып, оның орнына ша-
малы киімдер кигізеді.

¹ Бұл арада бір ескертте кететін нәрсе — Мұхамбет діні неке
кимай тұрып, қүйеу мен қалыңдықтың бірге жатуына қатаң
тыбым салады, Бірақ қазақтардың бұл жөнінде өз дәстүрі бар,
сондықтан күйеудің, жоғарыда айтқанымыздай, қалыңдығымен
бір жатуына ешбір кедергі жоқ (Ы. А.).

Сонымен, некелері киылып қосылғанша, күйеу, әйелдерге үlestіретін азды-көпті бағалы кәделер алып, қалыңдығына келіп-кетіп жүреді. Күйеу болып көрген қазақтардың бәрі дерлік неке қылғанша қалыңдығына осылайша келіп-кетіп (қалыңдық ойнап. — Ред.) жүрген уақытын өз өмірінің ең қызықты, ең жақсы дәүірі деп есептейді.

Күйеу қалыңдығына ұрын келіп кеткеннен кейін, қалыңдықтың ата-анасы көптеген кілем, шапан, ішік, сықылды жасау әзірлей бастайды, зергерлерге сәукеле жасатады. Мұны келіншек бір жылдай киіп жүреді. Экесі әзірлейтін басты-басты жасаулардан басқа, шешесі өзінің сүйікті қызына, әкесінен жасырып білеziк, сырға, көйлек сияқты заттар әзірлейді.

Барлық қыздардың да жасаулары бірдей бола бермейді. Мысал үшін бұл жерде өзім білетін бір байдың берген жасауын айтып өтейін. Ұл-қызының жасауына: үй және жасау артатын 25 түйе, кәнауыздан, жібектен, жай мatalардан тігілген 125 шапан, 50 кілем, оның 20-сы үлкен, қымбат кілемдер де, қалғандары орташа кілемдер; 25 ішік, оның біреуі жанат ішік, 10 тұлкі ішік, қалғандары қарсақ, қасқыр ішіктер, бәрі де мауытпен, жібекпен тысталған; 300 сомдық отау, 5 ат, оның екеудің қызы мінетін жорға, жұз сомдық ат-тұрман, төсек-орын, бірнеше көрпе, көйлектер берді, бұлардан басқа тағы да, бағасы ең кемі 400 сом тұратын, аяқ-табақ, киіз сияқты шаруашылық заттар берді.

Қалай болған күнде де ұтты бар, ауқатты қазақтардың жасауға беретіні оның алған қалың малынан және күйеудің берген кәделерінен¹ кем болмайды. Мұның

¹ Қалың малға және басқа кәделерге күйеудің барлық дерлік мал-мұлкін сыйрып алып, ақырында оған келіншегі мен жалаң отауын ғана беретін жағдайлар да болады. Кедей күйеулер бұған наразылық білдіріп, қазақ әкімдеріне шағынса да, ондай наразылықтар, қазақ дәстүрі бойынша, қабылданып, қанагаттандырыла бермейді (Ы. А.).

тек бір жаман жері: қызының келешек үй жұмысының керегі үшін емес, ата-аналарының өз даңқы үшін берілген бұл жасаулар, қалың малға төленген қолмақол ақшалар мен малға қарағанда, жас қосылған ерлізайыптарға оның оннан біріндей де пайда келтірмейді. Кейбір қазақтар малының көбін қалың малға, ілуге және басқа кәделерге беріп, ақырында өзі қатты жоқшылыққа ұшырайды. Қалыңдығымен келген жасау оның шаруасын көтере алмайды, ол жасаулардың да жартысына жуығы дерлік келіншек түсken күндери-ақ, әдет бойынша туған-туысқандарына үлестіріліп беріледі.

Әкесі баласын үйлендіруге бел байласа (атастырганнан кейін бір жыл өткен соң), онда оған «той малы» деп аталатын тағы да 30 – 40 – 50 жылқы айдатып, оның үстіне әйелдерге арналған, ілу ілгенде берілетіндей, басқа да заттай кәделер беріп, қасына жолдас ертіп күйеу баланы қалыңдығының аулына жөнелтеді. Келіншектің отауына керек киіздің жартысын күйеудің өзі береді. Той малы, кәделер тағы басқалардың үстіне күйеу қайын атасына «сүт ақы» деп бір жақсы түйе беруге тиіс, сонымен қатар, «жанымжа жақсы» дейтін тағы бір кәде беруге тиіс, бірақ бұл кәде ешкімге деп арналып берілмейді.

Күйеу қалыңдығын алайын деп келген кезде, қалыңдық әкесі, іле келгендеңгідей, айдал келген малын жаратпаса, құдасының өтінішін қабылдамауы мүмкін (мұндай жағдайлар да кездесе береді). Бірақ, әдгімені ұзарта бермеу үшін, күйеуді қабылдады делік.

Ұзақ уақыт әбігерленіп тойға дайындалғаннан кейін (бұл дайындық кейде екі-үш айға да созылады), ақырында, неке қиятын күн де келіп жетеді. Бұл күні той жасалып, ат шаптырылады, балуан қүрестіріледі жоне тағы да басқа сауықтар болады. Той өткен соң Ұзатылатын қыз, апа-сіңділерін, жеңгелерін және басқа қыздарды қасына ертіп алып, туысқандарын ара-

лап танысады. Әрбір туысқан және жақын-жоралары таныса келген қызға сыйлық беруге тиіс: біреулері кілем, біреулері шапан береді, ал кейбіреулері бірнеше кілем, шапан, ішік береді. Сол күні кешкісін төңіректегі ауылдың барлық жастары ұзатылатын қыздың үйіне жиналып — ойын-сауық жасайды, өлең айтады, домбыра тартады, ән салады, қыз бен жігіт айтисады — қыз жеңілсе жеңген жігітке орамал береді, жігіт жеңілсе қызға шапан кигізеді. Бұдан кейін барып неке қию¹ дәстүрі істеледі. Осы жерде ғана, жұрттың ұмытқан нәрсесі жаңа есіне түскендей, екі күә алдында қалындықтан оның осы ұзатылғалы отырган күйеуіне шығура ризашылығы сұралады. Некелесушілер көбінесе ұн демейді, олардың ұн демегені риза болғаны деп, молда неке қилюға кіріседі. Неке қылған күннің ертеңіне қыз жағы күйеудің жолдастарын шақырып, оларға жасауға берілетін бұйымдарды көрсетеді. Соңан кейін бұл бұйымдар түйеге артылып, келіншектің қайын атасының аулына қарай жөнелтіледі де, келіншекке ат ерттеледі. Қыздың әкесі, шешесі, ағаінілері және басқа туысқандарының бәрі ең соңғы рет құшақтасып қоштасады, сынсу басталады. Бұл күні туысқандарының шын көңілімен жылаған көз жасы көл болады, ал ұзатылған қыз бейшара бәрінен де көп жылайды; қыздың қасындағылар оған: тақиянды тастап, сәукеле ки деп көп жалынады, қыз бұған көпке дейін көнбейді, бірақ киер күні жеткен соң не шара, жеңгелері оны жас келіншекше киіндіріп, жөнелтеді.

Қызын күйеуінің аулына дейін, әдетте, шешесінің өзі шығарып салады, қыздың шешесі ол ауылда уш-төрт күн болып еліне қайтады. Қыздың шешесіне құдалары ат мінгізіп, түйе жетектетіп, оны шығарып салады.

1 Неке қиуды молда Мұхамбеттің діні жолымен өткізеді, сондықтан қазақ дәстүріне қатынасы жоқ нәрсе болған соң, оны бұл арада суреттеп жатуды артық деп санаймын (Bl. A.).

Келіншек түскен күні ауылға олардың тойын тойлауға, келіншекті және оның жасауын көруге жұрт жиналады. Келіншектің отау атасының үйінің оң жағынан тігіліп, отау ішіне жасаулары ілінеді. Келген жұрт оны көріп, біреулер мақтайды, біреулер сараң екен деп, келіншектің әкесін сөгіп кетеді. Жас жігіттер келіншек отырған шымылдықтың ішіне кіріп, келіншектің бетіне жапқан пердесін көтеріп қарайды, оның киімін¹ көреді.

Кешке келіншекті атасының үйіне әкеліп кіргізеді. Келіншек келерден бұрын ол үйге қонақтар, күйеудің барлық туысқандары, жыршылар жиналады. Келіншектің ең алғаш атасының үйіне келуі мынаңай түрде болады: екі әйел оны екі жағынан қолтықтап, бір топ әйел оған ере келіп үйге кіреді. Келіншек табалдырықтан аттаған бойдан, ошаққа жеткенше тізесін бүгіп үш рет сәлем етеді, содан кейін үй ортасында жанып тұрған отқа май құяды (бұл майды қатындардың бірі дайындал тұрып, сол жерде келіншекке бере қояды). Лапылдан жанған майдың жалынына кемпірлер қолдарын тосып: «от — әулие, май — әулие» деп беттерін сипайды. Осыдан кейін келіншекті үйдің сол жағына, есікке таман апарып отырғызады. Сол кезде жыршы беташар өлеңін айтады. Онда: «Атаңды сыйла — ол сенің әкен, енеңді сыйла — ол сенің шешең, күйеуінді сыйла — ол сенің қожаң, өсек айтпа» деген сияқты өситеттер айттылады. Жыршы оқтын-оқтын «қайын атаңа бір сәлем» не басқаларын айтып, соған «бір сәлем» деген кезде, — келіншектің қасында отырған әйел келіншектің бетіндегі бүркенішін бір көтеріп, қайта жабады, келіншек тұрып, сәлем етеді. Әрбір осындағы сәлемнен кейін, сәлем арналған адам, осы сәлем үшін беретін кәдесін жариялауы керек. Қайын атасы айғыр үйір жылқы, туысқандары ша-

¹ Келіншек түскен кезінде бетіне перде жамылып журеді. Бүркенішін тек бір ай, екі ай, не одан да көбірек уақыт өткеннен кейін ғана алады (В. А.).

пан атаулары мүмкін, т. с. с. Беташардан кейін әйелдер келіншекті өз отауына апарып енгізеді, тек содан кейін ғана ұзақ күнге шаршаған келіншек шамалы демалуга мүмкіншілік алады. Жасаудың ең жақсыларын, қайын атасы алады, қалғандарын, бір-бір шапаннан, ішіктен және басқа заттан, күйеудің өзге туысқандарына үлестіреді.

Қорыта келе бір айта кетерлік нәрсе: келіншек өзінің түскен күнінен бастап, екі-үш жыл бойы қайын атасына, күйеуінің және басқа да жасы үлкен туысқандарының бәріне көрінбейді. Олардың үйіне барса, оның төріне шықпайды, есік жақта болады. Қайын ағаларымен әлде-қалай кездесе қалса, жүзін тайдырады, сәлем етеді, сәлем еткені үшін қайын ағалары оған: «көп жаса» деп алғыс айтады. Ал онан соң, келіншек өзінің күйеуінің ер-әйел туысқандарын шын атымен атай алмайды, сондықтан олардың әрқайсысына өзінше ат қойып алады. Бұл дәстүрдің қандай екенін мына бір күлкі әңгімеден айқын түсіне аласыздар:

«Бір қазақтың бес ұлы болыпты. Олардың аты: Көл, Қамыс, Қасқыр, Қой және Пышақ екен. Бір күні келіні суға барса, көлдің ар жағында, қамыстың бер жағында қасқыр қойды жеп жатыр екен. Сонда келіні ауылға жүгіріп келіп, «Сарқыраманың ар жағында, сылдыраманың бер жағында маңыраманы ұлымға жеп жатыр, тезірек жанығыш пен кескішті жеткізіндер», — депті.

БІ. Алтынсарин.
1870 жыл.

СОҢҒЫ ХАТТАРЫ

1887

Ф. Д. СОКОЛОВҚА

Аса сүйкімді досым Федор Демьянович!

Сіздін, үй ішіңіздің бақытсыздыққа ұшырап қалғанына қабыргам қайысады бірақ Алланың ісіне не шара. Эйеліңіздің қиналмай тыныш өмір сүруіне барлық шараны қолданыңыз. Ойда жоқ жерден шығындаңып қалғандырыныңыдан, мен Сізге қолымнан келгенінше жәрдем етуге тырысармын.

Сұраған ашық хатыңызды жіберіп отырмын, ал егер атбасына $1\frac{1}{2}$ тиыннан артық ақша сұрайтын почта ұстаушысы тап келе қойса, Сіз олардың сұрауына көнбенеңіз, табанды болыңыз, ақырында келіп олардың өздері-ақ айтқаныңызға көнеді. Ашық хатта мен Сізді қызмет бабында шақырамын деп жаздым, шынында да біз мұнда қызмет жөнінде сөйлесерміз.

Эйеліңіздің тез жазылып, үй ішіңіздің қайтадан қалпына келуіне шын жүрегіммен тілектеспін.

Телеграммаңызға мен сол бойда-ақ рұқсатымды білдіріп жауап қайырганмын. Оны Сіздің алған-алмағаныңызды білмеймін.

*Сізге шын берілген
БІ. Алтынсарин.*

1887 жыл, 5 январь.
Костанай.

Н. И. ИЛЬМИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Николай Иванович!

...Менің мектеп жұмыстарым орталық мектептерде, Құдайға шүкір, жақсы жүріп жатыр. Әйтеуір, бізде болғандардың бәрі де және екі класты мектептерімізді бітіргеннен кейін оқушыларымыз барып түскен оқу орындарының бастықтары да осыны айтады. Жуырда бір қуаныш хабар алдым: қазір біздің төрт оқушымыз оқып жатқан Красноуфимскідегі реальное училищеннің директоры біздің оқушыларымыздың қабілеттілігін тамаша мақтап, мұны дәлелдеу үшін округтің попечителіне олардың істеген заттарының үлгісін – былғары мен сабын – жіберіпті. Қазақтарға мұндай өнер үйретуді Василий Владимирович екеуіміз қоймай жүріп енгізген едік. Ал попечитель өз таралынан әлгі заттарды министрге жіберіпті. Бұл қазақ балаларының реальное училищеде оқи бастағанына алты ай ғана болды. Біз, Василий Владимирович екеуіміз, қазақтардың арасынан бастауыш орыс мектептерінің ашылуын, бұларды жақсы бітіргендерінің бірқатарынан: 1) басқаларға орыстың тілі мен жазуын үйретуші етіп шығаратын оқуға; 2) тері илеу, сабын қайнату, майшам жасау және қазақтардың мал шаруашылығынан түсетін жұн-жүрқадан жай мата тоқу сияқты өнер үйрететін практикалық мектептерге жіберілуін сұрап келеміз. Ал қазақтардың тез қадаммен отырықшылық тұрмысқа көшіп жатқанын еске алып, халыққа осы жөнінде көмектесу мақсатымен ағаш үсталары үйретілетін ерекше, тек қана ерекше екі-үш қолөнері мектептерін ашуды ұсынып едік. Міне енді, біздің бақыттымызға, бұл алғашқы тәжірибеміз жақсы жеміс беріп отыр. Торғайда ашылған Яковлев атындағы қолөнері мектебінде ағаш үсталары және киім тігу (машинамен тігу) жұмыстары қазір өте жақсы жүріп жатыр. Бірақ біздің күнөміз бастаудан әрі аяғымызды бастыры-

май отыр¹! Болыстық мектептер туралы әзір ешбір реңсі хабар жоқ. Басқа жобаларымыз да тоқтап жатыр, бұл — қараңғы адамдардың айыбы емес, сауатты адамдардікі... Біздің ісіміздің жайы осында!

Бұл арада Сіздің алдыңызға бір тілек қойып мазаңызды алайын деп отырмын. Сіздің жас таныстарыңыздың ішінде арнаулы қолөнері мектебін бітірген ағаш үстасы немесе үста-токарь бір адам жоқ па? Бұл сабактарды оқытып жүрген оқытушымыз май айында бізден кеткелі жатыр. Егер қолайлы бір оқытушыға мензесеніз, ал ол бізге келуге қарсы болмаса маған арыз жаздырып жіберсеңіз, бұл бізге істеген үлкен қайырымыңыз болалар еді. Ана жолы Сіздің маған Қазаннан ұсынған екі оқытушыңыз жайында амалсыз сөзімнен шықпап едім, бірақ бұл жолы олай болмайды. Оның жайы басқаша еді. Мен онда бастықтарымыздың ауызша берген уәдесіне сеніп, Қостанайға келіп қоныстанған орыстардың балалары үшін жуырда басқа бір екі класты мектеп ашамын ғой деп ойлад едім. Бірақ бұл мәселе әкімдеріміздің әрқашан да істеп отыратын кесірінен әлі күнге дейін шешілген жоқ. Мұның себебінің не екенін де білмеймін, бірақ жұрт бұл мектеп ашу мәселесін әкімдер көтермей, оку бастықтары кетергендіктен ғана тоқтап жатыр деседі. Бұл оқытушылардың біреуі, қалай болған күнде де, май айында керек болады. Мен Сіздің қайырымдылығыңызға сенемін. Өзімнің алғашқы етінішімді еріксіз орындаі алмасам да, Сіз оны жіберерсіз деп ойлаймын. Қолөнері мектебіне татар тілін білетін оқытушы табылса жақсы болған болар еді, бірақ ондай оқытушы табылмайды ғой. Соңдықтан, қазақ не татар тілін білмейтін, орыс оқытушысымен де қанағаттана береміз. Қолөнері мектебінің оқытушысына 400 сом жалақы береміз, ал пәтер, отын, шам тегін беріледі.

¹ Бұл жерде автор орыстың «Рай бы рай, да грехи не пускают» («Пейішке барғым-ақ келеді, бірақ күнәм жібермейді») деген мақалын пайдаланып айттып отыр.— Ред.

Александр Павловичке көп-көп сәлем айтыңыз. Смоленский мырзалар мен Смоленская ханымдарға, Николай Алексеевичке сәлем айттыңыз. Мен олардың алдында кінәлімін, өйткені осы уақытқа дейін хаттарына жауап берген жоқпын. Әзірге үрса берсін, бірақ егер Сіздің билетін адамыңыз жоқ болса, қолөнері мектебіне оның да оқытушылар тауып беруін сұраймын.

Мен бұл мылжыңмен Сізді жалықтырып жіберген шығармын, соңдықтан жазуымды тоқтатып, Сізге және Екатерина Степановнаға мың сан құлдық айтумен хаттымды аяқтаймын.

*Сізге шын берілген
БІ. Алтынсарин.*

*1887 жыл, 19 март.
Костанай қаласы.*

B. B. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Менің процент (пенсия — *Ped.*) қағаздарым жөнінде сіңірген көп еңбегіңіз үшін Сізге қандай алғыс айтарымды біле алмай отырмын. Бірақ бұл істеген қайырыңыз Құдайдан қайтар, өйткені Сіздің бұл сіңірген көп еңбегіңіз менің сәби балаларымның напақасы. Олар ережетіп, адам болғанынша мен тірі боламын ба, болмаймын ба, — Құдай біледі гой. Ал, ез тарарапынан айттарым, Қайырымды Василий Владимирович, мен Сіздің мәңгі адал қызметшізбін. Егер керек бола қалса, мен де Сіздің қызметіңізге дайынмын.

Қазақтардан оқып жатқан жас оқытушылар ойымнан кетпейді. Бұл дүниенің күштілерімен күресуге өлім келмей, мен енді қарсыласуды қойдым, сөйтіп, болыстарға оларды песір етіп алындар деп қана отырмын. Сіздің егер қазақтар оқытушылардың пәтерін, отынын, жарығын, қызметшісін өз міндеттеріне алатын болса, онда жалақы табуға болар еді деп үміт берген сөзіңіз бойынша мен бай қазақтарға

осы шығынды өздерің көтеріндегенде дегенді айтып көрсем қайтеді деген ойға келіп отырмын. Бірақ мұның өзіне де жылына 400 сомға жуық ақша керек болғандықтан, мұндаидар үнемі беріп тұратын шығынды мойнына алатын кісіні табу қиын. Қазақтардың арасында қапиталисттері жоқ, соңдықтан оларда мұндаидар игілікті жұмыстың бәрі үй басына ақша салу арқылы ғана істелуі мүмкін, мұндаидар істі олар істеп те отыр. Онсыз да болыстық мектептерге деп жиналып жатқан алым аз емес, мысалы: Николаевск уезіне жылма-жыл 20 мың сомдай ақша жиналады. Соңдықтан, тағы бір алым аламын деу – қолайсыз да және оны губернатордың ғана рұқсатымен жүргізуге болады. Ал губернатордың бұған рұқсатын бермейтіндігіне күмән жоқ. Сөйтсе де, Василий Владимирович, қазына тараپынан қандай жәрдем болатынын және әрбір оқытушыға қандай жалақы берілуі мүмкін екенін хабарланыз. Мүмкін, бір-екі немесе үш, оқушылар қатынал оқитын мектеп ашып қалармыз. Олардың біреуін анық ашамыз, ол менің үйімнің жанында болар. Оған мен Красноуфимскідегі реальное училищенні бітіретіндегі біреуін шақырғалы отырмын.

Осы күзде, сентябрьдің 2-сі шамасында, мен өуелі Орынборға, соナン Ақтөбеге және одан да әрі бармақшы едім. Ал егер ол жаққа тап сол кезде Сіз де баратын болсаңыз, онда менің баруым керек болар ма екен? Соңдықтан Сізді Қостанайдан күтіп алсам деймін; өйткені, мен ол жақтан, емтихан жұмысына қатынасып, жуырда ғана келдім. Мен бара қойсам, қызмет жөнінен де және өз басыма тиісті бір жұмыс жөнінен де попечительмен сөйлесейін деп едім. Ол сөйлесейін дегенім – менің оқытушы болған және тілмәш болған уақыттарым мемлекеттік қызмет есебіне кіре ме екен, соны білейін деп едім, ал егер кірмейтін болса жұмыстарда болған уақытымды мемлекет қызметі есебіне кіргізу жөнінде

өтініш жасауын сұранайын деп едім, өйткені, мұндай іс басқа мекеме салаларында аз емес. Менің қазіргі жұмыс жағдайымда әртүрлі киыншылықта дайын болу үшін, өзім туралы осындағы ізденуді өте керек деп білемін... Бұл жөнінде Сіз маган бірер ақыл бермес пе екенсіз?

Әртүрлі өтініш айтып Сіздің басыңызды да қатырып болдым-ау. Кешіре көріңіз. Өзіңіздің жұбайыңызға менин жалынды сәлем айтыңыз.

Сізге шын берілген қызметшііз.
БІ. Алтынсарин.

Осы хатынмен бірге доверенность жіберіп отырмын.

Я, ұмытып бара жатыр екенмін фой. Ырғызыда қыздар мектебін ашу үшін августың аяғында соңда боламын. Оның үстіне, Берте болысында болыстық мектептің ашылуын тездету үшін Елек уезінде де болуым керек. Бұл мектепті ашуға рұқсат алынды. Бұл мәселелер осында губернатор келгеннен кейін әбден анықталмақ. Губернатордың Қостанайға келуін июньнің онына күтіп тұрмыз. Көшіп келген орыстардың балалары үшін мектеп ашу жөнінде губернатормен Караполов та, мен де сойлесетін болдық. Губернатор кеткеннен кейін, істің ыңғайына қарай, біз қалай көрісетінімізді, менің Сізді Қостанайда қалай кездестіретінімді Сізге хабарлармын. Қостанайға келуіңізді қатты тілек етемін.

1887 жыл, 28 май.

Костанай.

А. А. МОЗОХИНГЕ

Сізге, сүйікті досым Арсений Андреевич, көп-көп сәлем. Сіздің сауда өндірісі жөніндегі ісіңіз попечительдің бекітуіне жіберілді. Одан хабар алысымен Сізге дереу жеткіземін. Бұл істі мен өзімде қалдырып, попечительге мұлде жібермейін деп едім, өйткені, бұрынғы жылдардағысынша, палата оны сұратпас деп едім. Бі-

рақ ол оны сұратқан соң—менің тапсыруым керек болды. Сондықтан, қазір кеш те болса ол істі жіберіп отырмын. Әзірге бақылау палатасына сауда кітаптары маган жіберіліп еді, оларды одан қайтарып алғалы жатырмын деп хабарлап қойыңыз. Жас ханымыңызға мениң сәлем айтыңыз. Емтиханды оқушылардың қалай бергенін жазыңыз.

Иван Спиридовичке, Е. Ф. атайға және Мария Васильевнаға сәлем айтыңыз. Осы жылы июльдің 15-де Ақтөбеде болғым келіп отырғандақтан, оқу жұмысы жөнінде кеңесуімізге керек болып қала ма деп Иван Спиридовичтің демалысын 15 күнге қысқартып отырмын. Егер ол басқа бір жаққа ауысқысы келетін болса, мұны маган күн ілгері хабарлауыңызды өтінемін. Әйтпесе, кейін оны ауыстыра алмаймыз, өйткені, мектепті оқытушысыз қалдыруға болмайды.

1887 жыл, 2 июньде алынды.

Сіздің Ы. Алтынсаринаңызыз,

(Мұны хатты алған адам жазған.— Ред.)

B. V. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Біздің мектеп жұмыстарымыз және губернатормен қырғи қабақ болып жүргеніміз күтпеген жерден оңға қарай бет алып отыр. Қостанайда болған кезінде ұлы мәртебелі бастығымыз мені және уезд бастығын Николаевскі уезінде екі, Торғай уезінде бір, Ырғыз уезінде бір және Елек уезінде бір мектеп ашу жөнінде өзіне ұсыныс беріңіз деп асықтырып еді; оның үстіне, Қостанай орыс мектебіне қаражат көмегі жөнінен де ұсыныс енгізуте асықтырып еді. Мен мұның бәрін де тез орындаадым. Ол кісі маган: Орынборға барысымен болыстық мектептерге үй жалдап алуға және оларды Ұстауға сұралып отырған ақша мәселесін тез шешіп бе-

рейін деп уәде берді, Ал бұл жобаның бәрін іс жүзінде орындашып шығу үшін мен, бұл жөніндегі бүйрықтардың келуіне қарай, август айының басында немесе ортасында облысты аралап қайтуға тиіспін.

Ал Ұлы мәртебелі бастықтың берген уәделері орындалғанға дейін мен Сізден, қымбатты Василий Владимирович, Үргызыдағы қыздар мектебіне бір оқытушы әйел тағайындашып жіберуінізді сұрап едім. Өйткені, осы уақытқа дейін Воронцовадан ешбір хабар жоқ. Ол, сірә, Үргызыда келгісі келмейді гой деймін. Бұл мектепті ашу үшін мен әрі кетсе августың орта шенінен қалмай Үргызыға барамын. Үргызыда немесе августың аяғында Елек уезінде біз кездесе аламыз ба? Мен Сізге бүкіл уезді аралатар едім, ал онан кейін Қостанайдағы менің үйіме келіп демалар едік.

Ал егер маған хат жаза қойсаңыз, онда ең әуелі, Қостанай мектебіне қаражат жәрдемін алу жайында попечительдің де өтініш жасауына көмегінізді тигізуіңізді, одан кейін осы жөнінде маған хабарлауыңызды өтінемін.

Евпраксия Васильевнаны аса құрметтейтінімді білдіремін.

*Сізге шын берілген багынышты
пендеңіз Ы. Алтынсарин.*

1887 жыл, 10 июль.
Костанай.

Ф. Д. СОКОЛОВҚА

Көптен бері Сізге хат жазбағаныма, қымбатты досым Федор Демьянович, ренжіменіз. Хат жазбаған себебім, Қостанайда ашылатын орыс мектебі жөніндегі мәселеле осы уақытқа дейін шешіліп болған жоқ, бұл мәселенің жауабы бүгін болмаса, ертең келер деп күтіп отырмын. Оның бережағында, мынадай да жағдай болып қалды: егер уезд начальнигінің тілмәші болып кіре алатын болса, Маужан Байжиенович оқытушылық қызметті тастағысы келіп жүр. Ал бұл жұмыс қазіргі тілмәш Қаржасов мырзаның уездік басқармаға іс жүргізуші

боловп тағайындалуына байланысты, бұл жөнінде губернатор уәдесін берген көрінеді. Бірақ осы шытырманшатақтар әлі шешіліп болған жоқ. Соңдықтан, мен Сізді шын көңілімнен қуантқым келсе де, қуанта алмай отырғанымды өзіңіз де түсінетін боларсыз.

Бірақ, үмітіңізді үзбеуіңізді өтінемін, онан соң, егер өзі тілемейтін болса, әйеліңізді алып кетпеуіңізді сұраймын, Қостанайда мектеп ашу мәселесі немесе Байжиновты тілмәш етіп тағайындау мәселесі, қалай болған күнде де, сентябрьден қалмай, немесе, ең әрі кеткенде октябрьден қалмай, Орынборга өзім барғанымда, бір жайлы болып шешілуі керек.

Ырғызда қыздар мектебін ашу үшін август айының орта шенінде сонда барғалы отырмын. Сонда көрісерміз. Әзірге сау бола тұрыңыз. Әйеліңізге менен сәлем айттыңыз. Шын ықыласыммен оның аман-есен болуын тілейтінімді айттыңыз. Ол кісі уайым жемесін. Күйеуін, о кісінің қалауы бойынша, қазір болмаса да жуық араның ішінде орналастырамын.

Асырып отырмын, досым, хатымның тәртіпсіздеу жазылғанына кешірім етіңіз.

Өзіңіздің ыІ. Алтынсаринаңызы.

1887 жыл, 5 август.
Костанай.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Сізben соншалықты жолыққым келсе дағы, биылғы жылы ешбір кездесе алмай, талай рет опынып қалдым: Сіз көктемде бізге келмекші едіңіз, келе алмай қалдыңыз, Сізben Орынборда көрісемін ғой деп барып едім, менің алдындаған кетіп қалыпсыз, ал мен Елек уезінен кетісімен Сіз сонда келіпсіз. Осындай да өкінішті жағдайлар бола береді екен!

Сіздің маған деген жалпы ықыласыңыз үшін және биыл менде мектеп жұмыстарымның жақсы жүріп жатқанына қуанатыныңды білдіріп жазған хатыңыз үшін шын ниетіммен рақмет айтамын. Шынында да, бұл жолы облыс бастығы маған жақсы ықылас көрсетті, қойған мәселелерімнің бәрін мақұлдаپ, тез шешіп берді; мен, тіпті, өз құлағыма өзім сене алмадым; «үріккен қарға бұтадан қорқады» дегендей, мұның бәрі жақсылықта көрінсе иғі еді, басқа бір астыртын ойлары жоқ па еken деген ойға да келдім. Сейтсе де, өзіме керекті рұқсаттарын алғаннан кейін «темірді қызған кезінде соқ» дегендей, істі тез орындалп тастадым. Сонымен, қазіргі ашылып отырған үш мектептің үстінде, декабрь айында Николаевск уезінен тағы да екі мектеп ашқалы отырмын. Әзірге олардың шаруашылық жабдықтары мен оқу құралдары дайындалып жатыр.

Сіздің орыс балалары үшін Ақтөбеке үшінші оқытушы тағайындағаныңыз өте жақсы болған еken; өйткені, осы жылы қоныс аударып келуші орыстар көбейіп жатыр, ал бұрын орыстар жоқ, бар болса аз болатын. Сондықтан, мен Ақтөбеде тым болмаса ер балалар үшін бір класты орыс мектебін ашу жөнінде уезде, облыс бастықтарына қағаз да жазып едім. Ал Қостанай халқы үшін мектеп ашу туралы мәселе әлі күнге аяқталмай отыр. Енді облыс бастықтары жағынан істелетін істің бәрі істелді, оны осы почтамен попечительге хабарлап отырмын. Бірақ мұнда істі Ақтөбедегідей жүргізу мүмкін емес, өйткені 20 мынданың халқы бар жағдайда өз алдына мектеп кепрек, мұнда 200–300, ал егер мүмкіндігі болатын болса 1 000 орыс оқушы табылады, ал екі класты орыс-қазақ мектебіне қазірдің өзінде де орыс балалары сыймай кетті. Оның үстінен, губернатордың қатты тапсыруы бойынша, олардың жанынан қол-өнері белімдерін де ашқалы отырмыз. Губернатордың айтқанына бұдан былай қарсы шыға беруге де болмайды және бұл пайдасыз да іс емес.

Биылғы жылы әртүрлі жағдайлармен біздің мектептерімізде көптеген оқытушылар ауыстырылды. Олардың Р. Ч-дан басқасының бәріне өзір ризамын. Бұл бір есалан, оңбаған адам екен; егер ол менен басқа біреуге кездессе, оны әртүрлі қара істері үшін осы уақытқа дейін 30 рет сотқа берген болар еді. Бірақ, оны қағаз жүзінде қаралап жату маған ұят қой; сондықтан, оны өзінің өтініші бойынша қызметтен босатып жібердім. Оның үстіне, ол өзі де, мен оны босатқысы келмейді деп губернаторға шағым беріпті. Губернатордың мені жаратпайтынын есіткеннен кейін, оған осындай шағым беруінің өзі жақсы іс емес қой. Тіпті, ақыр аяғында, орнына басқа кісі келген кезде, ол мектептің осы жаңа меңгерушісіне өз бетімен ісін тапсырғапты. Оның қызметтен босатылуы жөнінде мектептің жаңа меңгерушісіне емес, оның өзіне жазу керек еді деп дәлел айттыпты. Мен тіпті бұл сияқты оңбаған, өз бетімен кеткен ерекк туралы айта беруге де арланып отырмын.

Сіздің Бөрте мектебіне соға кете алатыныңызға қуанып отырмын. Мектеп ашылған кезде мен онда екі тәулік болып, оқу жұмысын бастатып жібердім. Бірақ оқытушы қазір жұмысын қалай жүргізіп жатқанын айта алмаймын. Сіздің кеңесіңіз бен нұсқауыңыз оның жұмысының жемісті болуына себепкер болар деп ойлаймын. Ол тек жалқау болмаса игі еді деп қорқамын, тым кербездеу өзі Асауов, бұл жеңілтектіктің белгісі рой.

Евпраксия Васильевнага менің аса құрметтейтінімді білдіріңіз. Балаларыңызға менен сәлем айттыңыз. Қалай болған күнде де көктемде Сізді Қостанайды көрермін және өз басым жөніндегі істеген жақсылығының үшін көзбек көз шын жүрегімнен рақмет айтартмын деп сенемін...

*Сізге шын берілген қызметшіліз
БІ. Алтынсарин.*

1887 жыл, 27 ноябрь.
Қостанай.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Қымбатты Василий Владимирович!

Жаңа губернатор да, ақырында, келіп кетті. Жұрттың бәрі ол жайында жақсы пікірде қалды. Ал мектеп мәселеңі жайында ол менімен әбден толық сөйlestі, айтқанымның ешбіреуін есінен шығарып жібермесін деп, мен оған айтқанымды әдейі жазып та бердім. Ол запискамда облыста оқу жұмысының барысы, училищелердің мұқтаждары туралы, жаңадан керекті оқу орындары мен оқу жұмысын жақсартудың шаралары жөніндегі өз ойларым туралы толық жазып бердім. Маған ете риза болып қалған сияқты; тіпті, менімен көріскенге дейін уезд начальниктерінің ұсынысы бойынша жасаған кейбір бүйректарын да өзгерту. Тек Ақтөбе мектебінде фана Спиридоновтың өзі және оның шәкірттері, мысалы, глобустың не еkenін білмей қалып ұятты болды, деседі. Жоғарғы класс оқытушыларының мұндан болмашы заттарды білмеуі, әрине, мүмкін емес; бірақ сауал қоюдың түрі, оқушылармен және тіпті, оқытушылармен де сөйлесудің түрі үлкен мәселе гой; олардың қай-қайсысының техникалық мектеп ашу, не тым болмағанда уезге соңда қорқып, сасып қалуы мүмкін. Оның үстінен К. де Спиридоновты жек көреді. Ол (К) ете мисыз адам (әдепсіздеу айтқаныма кешірім етерсіз), қиқаң шығарғыш, ашуланшақ өзі ешнәрсенің парқына түсінбейтін болса да, әр нәрсеге араласа береді, өзінің түсінуінше қарапайым, жай адамның қандай да болса бір қарсы пікірде болуын өз басының жоғары дәрежесіне кемістік келтіру, абырайын төгу деп біледі, — ондай бастық деген сор гой, бірақ амалың не? Соңдықтан мен губернаторға уезд бастықтарының мек-

тептің ішкі тұрмысына араласуының, жалпы алғанда, қажеті жоқ сияқты дегенді ауызша да, запискамда да еппен, сыпайы түрде ескертіп қойдым. Сөз арасында губернаторға: біздегі кітап түптеу ісі – үйде істелетін іс, ол үшін біз ешкімнен ешқандай қаржы сұрағанымыз жоқ, ал ана жұз сом дегениңіз әрбір мектептің жалпы сметасынан жұмсалып отырылады, дедім; ал онан соң, мұнданай колөнерінің мектеп шаруашылығына өте пайдалы екенін, өйткені, оқу құралдарының бәрін оқушылардың өздері түптең алатынын, сөйтіп, ол бізді жаңа кітаптар алу шығынынан, мұқабасы жоқ болғандықтан окушылар қолында тез жыртылып қалатын кітаптарды жылмаҗыл сатып ала беруден құтқаратынын айттым; етікшілік өнері де қазақтарға мектептің көмегісіз де өте таныс өнер екенін түсіндірдім. Губернатор менің айтқандарымның бәрін де мақұлдай берді, сөйтіп, жүрерінде уезд басшысы бір-бір техникалық мектеп ашу, не тым болмағанда уезге сондай екі мектеп ашу жайында пікірінізді тапсырыңыз деп сұрады; мұны мен оған запискамда да жазған едім. Бұл пікірлерімді мен Орынборға барған соң тапсырамын ғой деймін, ол жаққа август айының орта шенінде барғалы отырмын. Менің ойымша бастауыш мектептер өзірге жеткілікті, оларды тек нығайтып, оқу істерін ойдағыдай жүргізуге бағыттап отыруымыз керек. Ендігі жерде, Министерствоның көрсеткеніндей, жаңа типті техникалық немесе ең кемі өнеркәсіптік мектеп ашу, ол мектептерде былғары илеу, сабын қайнату сияқты мамандықты үйрету, ол өнерлерді үйрететін оқытушыларды қазақтан даярлау үшін, қажет болса Красноуфимскі реальдық училищесінде стипендия мөлшерін көбейту жайын қазірден ойлаған пайдалы бοллар еді. Осы мәселелер жайында мен Сізбелен жайғасып отырып сөйлескім, ақылдақым келеді.

Орынборға август айының ортасына таман барамын. Жоғарыда айтылған жобаларым туралы жұмысымды

бітіргеннен кейін, сол жақтан Ақтөбеге, онан Қостанайға барамын. Апрель айының ішінде үш уездің – Торғай, Ырғызы, Николаевск уездерінің жаңа, ескі мектептерінің бөрін аралап шықтым, тек Електе ғана бола алмадым; өйткені балам сырқат деген телеграмма алып, қайтып кеттім; балам сүзек екен, әрең жаны қалды. Қазір ол, Құдайға шүкір тәуір болып кетті, енді ат құлағында ойнап, шауып жүр.

Ал егер біздің облысты араламақ болсаңыз, Орынбордан бірге шыққанымыз жақсы болар еді.

Уезде де, облыста да, жалпы алғанда, жайшылық; астықтың шығысы жақсы, елдің малы аман.

Жаза қойғандай басқа ешнәрсе жоқ. Сіздің жұбайыңызды аса құрметтейтінімді білдірем, ал Сіздің өзініздің шын берілген қызметшілізбін.

БІ. Алтынсарин.

1888 жыл, 3 шуноң.

Қостанай.

Н. И. ИЛЬМИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Николай Иванович!

Сіз арқылы тапсырылған хаттың біздің оқу мәселе-мізге үлкен жәрдемі тигенін Сіз өзіңіз де ендігі билетін боларсыз. Бұрын қазақтар үшін мектеп ашу пайдасыз деп болмай келген губернатор, облыста бірден алты болыстық мектеп аш деп мені асықтыра бастады, ал мен де оның орындалуын кешіктірmedім; осы жылдың басына дейін, екі жарым айдың ішінде, айтылған алты мектепті ашып, орналастырып та болдым. Содан кейін жағдай да өзгеріп қалды. Губернатор Проценко қызметінен босатылды. Оның орнына генерал Барабаш келіп отырды; бұл ақылды, оқымысты және, жалпы алғанда, қазақтарға, олардың тұрмыс мәселелеріне жаман қарамайтын адам екен. Едәуір серпіліп қалдым, қымбатты Николай Иванович, құлашты сермен жатырын; Ырғыздағы қыздар

мектебінің жанынан қазақ қыздары үшін биыл әйелдер пансионын ашамын; Қостанайға көшіп келген орыстар үшін орыс мектебін ашып қойдым, Ақтөбеде қыздар мектебін аштым, Торғай, Елек уездерінде тағы да екі болыстық мектеп аштым, Красноуфимскідегі реальное училищеде қазақтарды техникалық ғылымдарға оқыту үшін төрт стипендия тағайындалды, ал ауыл шаруашылық мектебінде қазақтарға атақты, іскер, өз өнерін өте сүйеттін Соковниннің басшылығымен ауыл шаруашылығын оқыту үшін бес стипендия тағайындалды. Бұл ауыл шаруашылығы мектебінде оқу ісі түгелінен тәжірибеге негізделіп қойылған, онда: былғары илеу, сабын қайнату, май шайқау, құмыра жасау істері, ағаш-токарь, ұста-слесарь өнерлері үйретіледі, ал ауыл шаруашылығынан — огород егу, бау-бақша салу, мал шаруашылығы, егіншілік жайлары үйретіледі, осылармен қабат жаңа машиналармен, олардың құрылыштарымен, таныстырылады, мал емдеу тәсілдері, астыққа зиянды жәндіктермен күресу тәсілдері үйретіледі. Мен қазір осы Красноуфимскі училищесіндей етіп облыстың өзінде қазақтар үшін арнаулы ауыл шаруашылық мектебін ашыту туралы жоба ұсынып отырмын. Әлдеқашан-ақ ашылуы қажет болған, бірақ осы уақытқа дейін, кінә өзімізден де болар, ашылмай келген бұл жаңа оқу орындарының бәрін ашуға енді асығуымызға тура келіп отыр; асығуымыздың қажет болатын тағы бір себебі, біздің облысымыз таратылады деген лақап күшейіп барады, ал таратыла қойса, қоғам қаржысы екі немесе үш жерге бөлініп кетеді, олай болған кунде, жанында завод, фермалары болатын ауыл шаруашылығы мектебін салу сияқты күрделі жұмысты істей алмай қалуымыз да мүмкін.

Ал енді, Кильчковты тезірек жібере көріңіз, бұл жөнде өтініш етіп мазаңызды алғанымға кеңдікпен кешірім етіңіз. Ол осы уақытқа дейін келген жоқ, ал мектебі

21 августа ашылды. Килячков кідіріп қалған соң мен жергілікті поп Малышевтан өзінің диаконың уақытша етіп тағайындауын өтініп отырмын; бұл диаконның басқа істері де аз емес, сондықтан, ол ойдағыдай оқытады-ау деп сене алмаймын. Орынборға әдейі губернаторға жолығайын деп және онымен жоғарыда айтылған мәселелер жайында сөйлесейін деп келген едім. Ол облыстағы халық ағарту жұмыстарына байланысты қағаздардың бәрін жазуды менің өзіме тапсырды; сондықтан, мен мұнда губернатордың мектеп мәсесесі жөніндегі іс жүргізушісі есебінде құлшына істеп отырмын.

Осы айдың 11-күні түнде округтік попечитель келді: ол біздің жаққа, Қостанайға барғалы жатыр, Орынбор төңірегінде бірқатар мектептер ашу жөніндегі жұмысымды октябрьге дейін қоя тұрып, онымен бірге жүруім керек болып отыр. Мен осы жерден шанамен Қазанға, сіздерге барғалы жатыр едім рой, бірақ енді жағдай өзгеріп, өзімнің бұл ынтық тілегімді қоя тұруыма тұра келіп отыр. Мен Сізді сырқаттау деп естідім. Ол рас болса, біз – бүкіл қазақ елі болып – Құдайдан Сізге саулық беруін тілейміз және шарапаты кең Алла біздің бұл дұғамызды қабыл қылар деп сенеміз.

Сәлем бердік, қымбатты Екатерина Степановна! Мен қалай да Сіздің үйге барайықшы деп едім, бірақ сәті түспей қалды. Тірі болсам, келесі жылы қалай да барамын.

*Сізді шын құрмет тұтатын, взікізге
мейлінше берілген қызметшіңіз ІІ. Алтынсарин.*

1888 жыл, сентябрь.

Ф. Д. СОКОЛОВҚА

Аса сүйікті досым Федор Демьянович!

Менің тапсырған жұмыстарымды дереу орындағаныңыз үшін көп-көп рақмет. Қостанай мектебінің

1-класына оқытушы етіп өзініз білетін Балғымбаев тағайындалды. Онымен екеуініздің бірлесіп істей ала-тыныңызға сенімім зор.

Царегородцев келгеннен кейін Сіз 2-класты оқытуышызды қойып жүрменіз. Царегородцев мырза әуелі Сіздің оқыту тәртібінізben, оқыту әдісінізben танысып алсын, мұны мен Царегородцевке де айттым.

Егер, тіпті, Сергей Данилович келе қойған күнде де Сіз, басқа адамның оқытуында кенет өзгеріс болып кетпеу үшін, бірлі-жарым күн класқа барып жүріңіз. Мен мұны өте қажет деп білем.

Сергей Данилович қазақ тілін біletіn адам болғандықтан 1-класты оқытады және мектептің менгерушісі болады. Егер ол келген болса, менен сәлем айтыңыз және 2 науярыге дейін үлгіре алатын болса, менің үй ішім жайында хат жазуын сұраңыз.

Балаларымның не күйде екенін білмей қатты тынышсызданып жүрмін; олар жайында 20 сентябрьден бері ешбір хабарым жоқ.

Әлекең мен Шаһмұратқа менен сәлем айтыңыз. Ырғызыға енді бара алмаймын. Қырмен тұра Николаевск уезіне, немесе Орскі арқылы жүргелі отырмын.

Сахарова ханымға менен жалынды сәлем. Ол тура-лы жақсы деген хабарлар естіп жатырмын, оған бек қуаныштымын. Құдай оның ісін онғара берсін.

Қостанайға тез келіңіз. Ол жерде мен Сізді қуанышпен қарсы аlam.

Бұл жақта мен қазақтарға жолығып, балаларын мек-тепке орналастыру жайында сөйлесіп журмін; мұның ойдағыдай болып шығатын түрі бар.

Гайджевская ханымға да менен сәлем айтарсыз; ал Павел Платоновичпен осы жақта көрісетін шығармын.

*Сізді тәуір көретін досыңыз
БI. Алтынсарин.*

Ф. Д. СОКОЛОВКА

Аса қадірлі Федор Демьянович!

Осы айдың 11-нен 12-не қараган түні ғана Перымнен попечитель келді, қазір Қостанайға жүргелі жатыр, 16-нда шығады, Троицкі арқылы жүреді. Өзініздің мектебіңізді де, орыс мектебін де дұрыстанқырап ұстасыңыз жайында менің Сізге өтініш жасап жатуымның қажеті болмас. Диаконнан жұмысын мүмкін қадар жақсырақ түрде көрсетуге тырысуын сұраныз; әрине, мұны ол Сіздің басшылығыңызben істейтін болсын. Тұсуіне Сіздің пәтер қолайлырақ болар деп ойлаймын; ал Сіз әзірге Балғымбаевтың үйіне кіре тұрарсыз; бұл пәтерге жақсылап мебель қойыңыз, кітапхана бөлмесін де мебельсіз қалдырмаңыз, оған өзім түсем. Менің үйіме де хабар беріңіз, үйдің ішін жақсылап жасаулап қойсын; попечитель біздің үйге де барады. Николай Петровичке менен сәлем айтып, өтінішімді тапсырыңыз, осы хатты алысымен, Троицкіден Қостанайға, Қостанайдан Торғайға баратын жолдағы почта ұсташыларды күн ілгері хабарларап қойсын; олардың аттары әзір, киіз үйлері таза болатын болсын. Егер біздің үйде ол-пұл кемістік болатын болса, ол жөнінде маған Н. П. жәрдем етер деп сенем. Тек ас пісірудің жайы қалай боларын ғана біле алмай отырмын. Сіз анау маған келіп жүретін белгілі аспазға күн ілгері ескертіп қойыңызшы, әзір болсын, таңдаулы ас істеуге керекті нәрсенің бәрін алып қойсын; оған қажет ақшаны Оспан берер. Шарап жағын өзім ала барам.

Оспанға тағы мынаны айтыңыз: менің үйімнің төңірегіндегі қора-жайлар, көшелер тәртіпке келтіріліп, сыптырылсын, үйдің пештері ағартылсын, ал егер онша қолайсыздық болмайтын болса, қыстауға көшіп алсын.

Басқа жазғандай ештеңе жоқ-ау деймін.

Өзініздің қадірлеуши
БІ. Алтынсарин.

Бұл хат 1888 жылы, 20 сентябрьде
Қостанайды алынған. — Ред.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Ақырында ұлы мәртебелі бастығымызды да жөнелтік. Сентябрьдің 19-да Орскіден тұра Қостанайға қарай шығып, бұған 22-сінде келдім. Сентябрьдің 23-нде ұлы мәртебелі бастығымызды алдынан, оның өз өтініші бойынша Троицкіге өзініз біletін тілмәш Досжанды жібердім; попечитель Қостанайға 29 күні кешке таман келіп, 30 күні сонда болды да, октябрдің 1 күні, тұра жолмен Орскіге жету үшін, Николаевск станциясына қарай жүріп кетті. Мен оны Қостанайдан 120 шақырым жердегі Николаевск станциясына дейін шығарып салдым.

Қостанай мектептеріне, әсіресе, олардың шаруашылығына және орыс тілін оқыту жөніндегі табыстарына ол риза болған тәрізді. Ол 2-класс оқытушыларының есеп жөніндегі білімдерін нашарлау деп тапты. Бұл түсінікті де. Өзініз де білесіз, бізде 1-кластада орыстың тілі мен жазуын үйретуге көбірек зер салынады да, есептен тек жай тәрт амал ғана өтіледі. Попечитель мырза оқушылардың міне осы күйіне кездесіп отыр. Бірақ ол 2-класс оқушыларының программа бойынша көбірек білуі тиіс екенін айтты. Мен оған: бізге программаны мұлтікіз қолдануға болмайтынын, ейткені 1-кластада бір ауыз орыс тілін білмейтін қазақ балалары оқитынын, сондықтан оларға ең әуелі орыс тілін үйреніп алуы керек екенін, 2-класқа өткенде орыс оқытушының оқытуын толық түсінетін болуы керек екенін, ал есеп сабағының тиісті көлемін екінші жыл бойында, 2-кластада олар бәрі бір етіп үлгіретінін түсіндірдім. Мениң бұл дәлеліме ұлы мәртебелі бастық қанағаттанған сияқты болды.

Жалпы айтқанда, попечитель қатты риза болғандай, көнілді жүрді. Егер көніліне бір күдік сақтап, бізге онысын айтпай қойған болса,— онда бұл оның өз ісі гой. Міне, попечительдің біздің мектептерімізді аралауы жайында менің Сізге айттарым осы.

Мен қазір жазу-сызуларыммен айналысып жатырымын. Жұырда, октябрьдің 10 шамасында Торғайға жүрмекпін, сол жақтан Ырғызыға, Қарабұтаққа, ал егер үлгіре алсам Ақтөбеге де барып қайтпақпын. Бірақ Ақтөбеге қысқа дейін барып үлгіре алмаймын-ау деймін. Жаза қойғандай өзір бөтен ешинарсе жоқ. Евпраксия Васильевнаға аса құрметтейтінімді білдірем. Өз үй ішім, Құдайға шүкір, тегіс аман.

Өзініздің шын берілген

БІ. Алтынсарин.

1888 жыл, 6 октябрь. Қостанай.

B. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Попечительді октябрьдің 1 күні шығарып салып, 14 күні үйден шыққан едім. Содан бермен Торғай, Ырғыз уездерін аралап жүрмін. Оқуға қазақ қыздарын жинау, оларды орналастыру үшін, онан кейін қазақ қыздары интернатындағы оқу жұмысының өзін жолға салып жіберу үшін Ырғызда екі жетідей отырып қалдым. Онда, өзіңіз де ендігі естіген боларсыз, істің беталысы өте жақсы; алғашқы күннен бастап қол ісі үйретіле бастады, оны қазақ қыздары өте ұнатады, ал олардың ата-аналары да істерін көріп мәз болып жатыр. К. сияқты адамдардың мұндаиды көріне жаратпайтынына қарамастан біздің бұл ісіміз де жаман болмас деп ойлаймын. Енді міне, төрт күннен бері Торғайда отырмын; себебі, жуырда ашылмақ Қараторғай болыстық мектебіне деп істеуге берілген парталар мен үстелдер әлі бітпеген екен. Ал күннің рапорты өте жаман: бұрын бірсесе жаңбыр, бірсесе қар жауып тұр еді, енді сұық тусіп кетті. Шанамен де, арбамен де жүре алмайсың. Бірақ, амал жоқ, қолға алған істі тезірек бітіруім керек.

Ырғызда далалық облыстар жөнінде декабрь айында жаңа ереже жарияланады екен деген, жүрттың айтуын-

ша, анық хабар жетті. Ол ереже бойынша біздің облысымыз таратылып, оның екі уезі – Торғай және Ырғыз уездері – Қазалы облысына қарайтын көрінеді. Қазалы облысы тәрт уезден – Перовскі, Қазалы, Ырғыз және Торғай уездерінен құрылатын көрінеді. Қазіргі Торғай облысының екі уезі – Николаевскі және Елек уездері – Орынбор губерниясына бөлініп кететін көрінеді... Осыдан кейін, мен: менің қызмет орным қалай болады екен, деген ойға кетіп отырмын. Егер бұл орын жойылатын болса, онда менің оған әзірленуім керек, ал егер жойылмайтын болса, – оның қай түрде болатынын білуім керек, атап айтқанда, бұл инспекцияға бүкіл Қазалы облысы келіп қосылатын бола ма, мұның осылай болуы да мүмкін; өйткені бұл облыс Түркістан өлкесінен мұлдем шеткери қалады, соңдықтан оқу жұмысы жөнінде ол Орынбор оқу округіне бағынатын болар; немесе инспекцияны, мұның қарауына екі губернияның да кейбір бөлімдері кіретін болса да, бұрынғы күйінде қалдыра ма? Міне, осыны білуім керек. Мұның қайсысы болған күнде де бұл жаңалық маган ете ұнамсыз; инспекция таратылатын болса, онда, өз жайымды былай қоя түрғанда, баста-лып кеткен істерімді бітіріп, нығайта алмай қаламын; ал оған Қазалы, Перовскі уездерін әкеліп қоса тапсыратын болса, онда жыл бойы тынбай мектептерді аралап жүргүте тұра келеді. Қалай болатын болса да, Құдай ақына, менің алдағы жайымды күн ілгері анықтап беруіңізді өтінемін; жаңа жағдайға мен кенет килігіп қалмайын, ол мені істеп жатқан жұмыстарым жөнінде де, өз жөнімде де ойламаған жерден қыншылық жағдайға түсіріп кеттесін.

Менің тағы бір үлкен өтінішім бар. «Бәріміз де Құдай-дың пеңдесіміз» деген сөз бар ғой. Мен қазір денсаулығым бұрынғыдай жақсы деп мақтана алмаймын, төсек тар-тып жатып қалмағанмен де, жиі-жиі сырқаттана беретін болып жүрмін. Истеп жатқан ісіме, көздеген мақсатыма беріліп кетіп, мен осы кезге дейін өзімнің келешегімді,

өз үйімнің келешегін ойланбаппын ғой; мұны ойлану кепрек сияқты көрінеді. Сізге, бәлкім, бимәлім емес болар, мен 1860 жылдан бері қызмет істеп келемін, ең ілкі кезде облыстық басқармада штаттағы (болар деймін) тілмәш болып істедім; одан кейін Торғайға келіп бастауыш мектеп оқытушысы болдым және комендантың тілмәші болдым, — бұл қызмет орындары мемлекеттік қызмет правосында жоқ-ау деп ойлаймын. Осыдан кейін 1869 жылы уезд басқармасына іс жүргізуші болып қызметке кірдім, сол кезден бастал осы құнгे дейін штаттағы қызметте істеп келемін. Округ попечителі Қостанайды болған кезде, ұлы мәртебелі бастықпен тұра сәйлесуге бата алмай, менің сол қазақ мектебінің оқытушысы болып істеген кезінді мемлекеттік қызмет есебіне жатқызу туралы сұрануын өтінетінімді реті келген жерде ол кісіге айтарсыз деп Карл Андреевичтен өтінген едім; менің одан бұрынғы облыстық басқармада тілмәш болып істеген бірінші қызмет орны штатты қызмет болғандықтан, бұл өтінішім орынды да ғой. Егер менің қызметім аз да болса бір пайда келтірген болса және ол қандай да болса бір сияпатқа тұрарлық қызмет болған болса, онда ұлы мәртебелі тақсыр өтініш жасап көрсе менің үй ішімнің келешегін пансион [пенсия] жағынан қамтамасыз етіп, маған шын әкелік қамқорлық жасаған болар еді; ал мен өзім де, шамамның келгенінше пайдамды тигізіп, қызметімді алаңсыз істей берер едім.

Сіздің маған жақсы қарайтыныңызды пайдаланып, басқа амалым болмаған соң, Сізге өтініш айтып, әртүрлі арыздарыммен уақытыныңызды бөліп, мазаңызды ала беріп жүрмін. Бұған, бір жағынан, Сіздің қайырымдылығыңыз да кінәлі; жоғарыда айтылған өтінішімді Ұлы мәртебелі тақсырга жеткізуіңізді сұрап, мен Сіздің осы қайырымдылығыңыздың тағы да қол артып отырмын. Егер ол кісінің сұрануы үшін ол-пұл анықтама керек болатын болса, оларды тиісті адамына тапсыра көріңіз.

Ал енді осы хатыма Сіздің жауабыңызды асыға күтем.
Оны Қостанайға жазарсыз, өйткені, ноябрьдің 15 – 20-
ларында сонда боламын ғой деп отырмын.

*Адал ниетпен құрметтейін және өзіңізге шын берілген
қызметшіңіз ІІ. Алтынсарин.*

N. В. Тағы бір өтінішім: дін сабағын оқытушыларды
ықыластандыра тұсу үшін Торғай священнигін награда-
тау туралы сұранған едім, мұның немен тынғанын біле
алмай отырмын. Торғай губернаторы Байжиеновқа 100
сом жәрдем беру туралы уәде қылышп, ол жөнінде әмір
де берген еді. Байжиенов бұл ақшаны әлі күнге дейін
алған жоқ. Осы жөнінде, сірө, уезд начальнигіне жазып
жіберуді ұмытып кетті-ау деп ойлаймын. Үргызыдағы
қыздар интернатында қазақ қыздарының санын 20-ға
дейін көбейту туралы губернаторға ұсыныс енгізген едім.
Қолыңыз босай қойған кезде осы мәселелер жөнінде бір
сұрау салып көрмес пе екенсіз, қайырымды Василий
Владимирович? К-нің жамандауымен губернатор қазақ
қыздары интернатының көңілдегідей болуына біраз
күмән келтіретін көрінеді. Ондай пайдалы істі бастап
көрмесек, онда ешуақытта да ештеңе шықпайды ғой. Ал
мен, әсіресе, Сейдалиннің және құрметті қамқоршы бо-
лып тағайындалып отырған уезд начальнигінің әйелінің
көметімен бұл жұмыстың Үргызыда жақсы жүретініне
көзім жетіп отыр.

Мазаңызды алғаныма кешірім, ғафу етініз.

*Өзіңіздің қызметшіңіз
ІІ. Алтынсарин.*

1888 жыл, 5 ноябрь.

B. B. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Жаңа жылдың құтты болсын, аса қайырымды Васи-
лий Владимирович және аса қадірлі Евпраксия Васи-
льевна!!! Шын жүрегімізден Сіздердің және қымбат-

ты үй ішініздің аман-сау, бақытты болуыңызды және барлық істеріңіздің сәтті болуын тілейміз!

Біз, Николаевскі уезінің барлық оқу қызыметкерлері, қазір біздің аса қадірлі уезд начальникіздің үйінде отырмыз; үй қожасын тиісінше құттықтап құрмет көрсеткеннен кейін, біз бірінші тосты оқу жұмысының адамшылығы мол, адал қайраткерлерінің саулығы үшін көтердік. Қайырымды адамдар жасасын! Шын мағынасындағы адамдарға құдіреті құшті Құдай жар болсын! Ура!!!

(Бұл хатты уезд начальникінің үйінде жазып отырмыз). Мен бұратанамын рой; сөйтсе де орыстың жаңа жылды қарсы алуында бір тамаша көтеріңкілік бар; сондықтан, хатымның өзі де көтеріңкі рухпен жазылып отырса, оған танырқамаңыз. Шын қадір тұтатын достарың, сүйетін адамдарың осындауда еріксіз еске түседі. Осындай адамдарым есіме түсіп, мен қазірдің өзінде мас болып отырмын. Сондықтан сөзімнің тәртіпсіздігіне ренжіменіз.

Жақсы адамдардың саулығы үшін үшінші рюмкамды ішіп жатырмын. Тағы да ура!!!

1888 жыл, 31 декабрь.
Қостанай.

БІ. Алтынсарин.

1889

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Сізге өте бір қайғылы хабар білдіруіме турал келіп отыр. Біздің Бессонов Александр Григорьевич, сірә есінен айрылған болар деймін. Өйтпесе, оның өз оқушыларына істеген сорақылықтарын басқаша түсіне алатын емеспін. Бақсам, ол оқытушылар мектебінің 3-ші және 4-кластарында, оқушылардың қарсы болуы-

на қарамастан, бір ай бойы Інжіл мен оның парыздарын уағыздай бастапты. Осының нәтижесінде, бір жағынан, ол оқушыларға өшігіп, қатал қарай бастайды да, екінші жағынан, оқушылар оқудан бас тарта бастапты. Тіпті ол шәкірттерін залым деу сияқты сөздерге дейін және оларды кластан желкелеп шығаруға дейін барыпты.

Бұл әлі ешиәрсе емес, Құдай сақтасын, Александр Григорьевичтің бұл қылышын қазақтар естіп қоймасын, нағызбәлеге сонда қаламыз. Осыған ілік болғандай сөздер Орск татарларының арасында қазір де бар көрінеді. Қайта, бұл 3-ші, 4-ші класс шәкірттеріне мың сан рақмет, олар ата-аналарымыз мектептен шығарып алып, оқып білім алуға жол бермей қояр деп қауіптеніп, Александр Григорьевичтің әлгі уағыздарын тістерінен шығармай жасырыпты рой. Эйтпегенде мұнымен, тек оқытушылар мектебінің келешегін ғана емес, онымен қабат, жалпы орыс-қазақ мектептерінің бәрінің де келешегін мұлдем бүлдіріп алуымыз мүмкін рой.

Бұл мәселе, Василий Владимирович, меніңше, өте маңызды мәселе, сондықтан мұны кешеуілдетуге болмайды. Орскіде беделі күшті еki қазақ губернаторға, министрге шағым беруге ойлары барын айтты. Орыс-қазақ мектебі арқылы білім алуға мәнгі зиян келтіретін бір масқара жанжал көтеріліп кетуі мүмкін. Александр Григорьевичті басқа бір жерге (мүмкін болғанынша тезірек) аудару, оның орнына басқа біреуді тағайындау жайын қарастыра көріңіз, әйтпесе, біздің бұл досымызыз, мүмкін қазақтарға жақсылық ойладап жүрген де болар, бірақ, өзінің мінездігімен, ал тұра айтқанда (әдепсіздеу айтқаныма ғафу етіңіз) мәжнұндігімен біздің бәрімізді де қашып құтылғысыз бір бәлеге душар етер деп қорқамын.

Осылардың бәрін мен емескілеу түрде Қостанайда естіген едім, ал анығын келіп оқушылардың өздерінен

білдім. Александр Григорьевичке, әрине, барған жоқ-пын, одан бәрібір ешқандай манпагат шықпаған болар еді. Өйткені, Орскіге попечитель келіп кеткен кезде ол мені өзінің қылығымен таң қалдырыған болатын. Мен сонда-ақ: осының есі дұрыс па екен деп ойлаған едім. Ал, шынында да, өзіңіз ойлап қараңызшы, — осының есі дұрыс па?..

Ожданымның наразылығын басу үшін осындағы тым қолайсыз жағдайларды өзіңізге хабарлап, бұл сияқты болып көрмеген халден бізді қалай да құтқарарсыз деп сенемін. Александр Григорьевичке енді, сірә, сенім бола қояр ма екен. Егер қазір оны масқара болудан қорғап қалмайтын болсақ, мұның түбі оны бір жаманшылыққа әкеліп соқтырап деп қорқамын. Шынына келгенде, орыс оқу орындары үшін оның оқытушы бола алатынын Сіздің өзіңіз де теріс деп айта алмассыз, ал бірақ аяғынды басқан сайын әдеп сақтап, абылап отыруды керек қылатын бұратана халық арасында ол жақсы әкім не инспектор бола алмайды.

Әсіресе, осы соңғы жағдай жөнінде менің жүргегім сыздайтын себебі — оқытушылар мектебі біздің оқушыларымыздың барып түсетін мектебі еді, бұлар сонда белгілі бір білім алып, қазақ халқының тұрмысына, шынында да, пайдалы болған болар еді. Олар, Александр Григорьевичтің тілегеніндей, тез араның ішінде христиан дінін таратушылар болып шыға алмағанымен де, дүниені дұрыс тануды таратып, фанатиктік идеяларга қарсы тұра алатын, қазақ халқының ақыл-ойы мен экономикасының дами беруіне көмектесе алатын адамдар болар еді. Міне, осылардың бәрі мұндай епсіз, жарым есті басшылық салдарынан жойылып кетуі мүмкін.

Қатты айтып отырганыма кешірім етіңіз; қайтейін, ішім күйеді!

Евпраксия Васильевнаға менен жалынды сәлем айтыңыз, хатымның тәртіпсіздеу жазылғанына кешірім

етіңіз. Оны дұрыстап жазуға бұл пәтерден сия да, тіпті, қаламұш та табылмай отыр.

Жаһынды салем жолдан отырған өзіңізге
шын берілген қызыметшіз із ІІ. Алтынсарин.

Я, айтпақшы, мен екі класты мектептерді қалалық мектептерге айналдыру керек деген сияқты бір үлкен ұсыныс енгізген едім. Ол жөнінде не істеліп жатыр, оған не деседі, өзіңіз осыларға қалай қарайсыз? Сізге бұл ұсыныстың мазмұнын әр кездерде айтқанмын, Сіздің оны мақұлдағаныңыз есімде. Тағы бір жаңалық мынау: Ыргыз мектебінің менгерушісінің орнына Н. И. физика-математика факультетінің қандидаты А. Смоленскийді жіберіп отыр; мен оны алуға уәде бердім. Қазір Ақтөбеге бара жатырмын; өйткені онда не жасалып жатқанын өткен жылдан бері көрген жоқ едім. Оның басынан бақытсызыдық арылмай-ақ қойды; Спиридоновты ауыстырып, Даниловты тағайындал едік, ол өліп қалды. К. дегеніңіз жаңа талаптар қойып, нұсқаулар беруін қоймайды, тіпті оқытушылар дайындауға дейін барды. Онымен енді шатасып қаламын-ау деп қорқам, қандай шыдамға да бір шек бар рой. Ал шатаса қойсам, әділеттік үшін мені қолдарсыз.

1888 жыл, 20 февраль.

Орск қаласы.

Н. И. ИЛЬМИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі, қымбатты Николай Иванович!

Александр Васильевич Смоленскийдің біздің момын елімізге келуін үлкен қуанышпен қарсы аламыз. Оның бізге ұнайтынына ешбір күмәнім жоқ, бірақ біз және біздің жұртқа тегіс сүйкімді бола бермейтін сахарамыз оған ұнар ма екен; әсіресе, Александр Григорьевичті Сіздің тілегініздей, Ақтөбеге жібере алмайын деп отырмын, енді оны Ыргызға тағайындауға тұра келеді.

Себебі, Данилов бейшара қайтыс болғанынан кейін, ешбір лайық адам таба алмай, мен сол бойда-ақ Ақтөбе мектебінің менгерушісі етіп, бұрын тәжірибесі кем деп мұндан жұмысқа өзім тағайындалған жүрген Лапшинді тағайындалған едім. Бірақ қазір, біріншіден, оның тәжірибесінің жеткілікті екеніне кейін көзім жетті, ал екіншіден, ол жергілікті Ақтөбе көпесі Саморуковтың қызына үйленді, соңдықтан оның да жағдайын көтере түсуім әділетті болады-ау деп білдім. Ендігі жерде, бұл жастардың алдан күткен үміт-тілектеріне және олардың жаңа туысқандарының күткен үміттеріне қарамастан, оларды Ақтөбеден Ырғызға аудару қолайсыз деп білемін. Бірақ Александр Васильевич үшін Ақтөбе мен Ырғыздың арасында оншалық айырмас болар ма екен? Рас Ырғыздың табиғат жағдайы Елекten нашарлау Ырғызда семинариядан ешкім жоқ, өйткені бізден Царегородцев те уездік басқармаса кетейін деп жатыр (реті келген соң айта кетейін, мен бұл жөнінде попечительге шағынып, оның семинарияда қазына есебінен тәрбиеленіп шыққанын, оқытушылық қызметте алты жыл істеуге міндетті екенін, қазынадан жол ақша алғанын айттым, мен оны әбден қолдан шығып кеткендіктен босатқанымды білдірдім), бірақ Ырғыздың екі класты мектебінде екі қазақ жігіті бар: оның біреуі Красноуфимскідегі реальное училищені бітіріп келген, екіншісі – оқытушылар мектебін бітірген, – екеуі де өте жақсы адамдар, Александр Васильевич олармен үйлесіп кете алады. Одан кейін, Ырғызда мировой судья және тергеуші болып Әлмұхаммед Сейдалин істейді. Ол қазақтарды оқыту ісіне өте ынталы адам. Биыл ол қазақ қыздары үшін Ырғызда Қазақ сахарасындағы ең тұңғыш, 20 кісілік қыздар мектебін ашуыма көмектесті, ал уезд начальнигі бұрын Қазанда әскер командованийсы кеңсесінің бастығы болып қызмет істеген – Гайжевский де іскер,

дұрыс адам. Үргызыда тек оқушылардың үйі ғана нашарлау еді, бірақ бұл үшін жаз шыға бөлек үй салмақ болып жатырмыз.

Бұл айтқандарыма қоса айта кетейін, мен қазір екі класты төрт мектебімізді үш класты қалалық немесе уездік мектептерге айналдыруды сұранып жатырмын; бұлардың жанында бір-бірден оқытушы-инспектор болмақ; оның жалақысы, жаңылмасам, 300 сомдай, пәтері қазынадан және ол жалпыға бірдей мемлекеттік қызмет правосымен пайдаланады. Бұл пікір іс жүзінде жүзеге асатын болуы керек, өйткені, округ попечителі менің пікірімді мақұлдағы, ал оның бержагында, екі класты мектептердің бұрынғы қаражатының үстіне аз-ақ қосымша қаражат керек, бұл қаражатты қайдан алуға болатынын мен көрсетіп те бердім. Егер бұл ойымыз жүзеге асатын болса, онда Александр Васильевичке, оның біліміне қарай қолайлырақ келетін, оқытушы-инспекторлық қызмет те әзір болады. Ал онан соң, егер ол біздің сахараны, киргизляндияны ұната қойса, біздің облысымызда одан жоғары да қызмет табыла береді...

Міне, Александр Васильевичтің алдында түрған жұмыстар осылар. Бізге оның келуі керек пе, керек емес пе деген жағын, қымбатты Николай Иванович пен Екатерина Степановна, енді өздеріңіз шешіңіздер.

Осымен бірге Сізге телеграмма соғып, оның жауабын Орскіге жіберуіңізді құрап отырмын; өйткені, мен Ақтөбеге жүріп барамын, жолшыбай Орскіге соғамын, сол арада Сіздің ризашылығыңызды алып, Александр Васильевичті тағайындау жайында реңми бүйрық бергім келеді. Смоленскийге жол шығынын төлеу туралы сұрануым мүмкін бе екенін біле алмай отырмын, өйткені ол, Сіздің жазғаныңызға қарағанда, қазына есебіне оқыған адам емес және семинариядан да жіберілген адам емес көрінеді гой. Мұндай жағдайға бірінші рет кездесіп

отырмын, соңдықтан бұл жайында білетін адамдармен кеңесіп алуым керек.

Айтқандай, тары бір өтініш. Округтік басқарманың бүйрығы бойынша, мен жақадан тағайындалған оқытушының саяси жағынан сенімділігін жергілікті губернатордан сұрап білуім керек еді. Ал, менің ойымша, ол Сіздің сұрауыңызға тезірек жауап берген болар еді. Соңдықтан жергілікті жерде керек болатын куәлікті сұратып алууды өз мойыныңызға алмас па екенсіз.

Біздің жақта өзірге ешбір жаңалық жоқ. Ісіміз, Құдайға шүкір, ілгері басып келеді. Соңғы кездे тек денсаулығым нашарлап жүр. Әлсін-әлі алыс ауылдарды, үнемі салқын мезгілде, не қара суық күзде, не ерте көктемде арапалап жүру денсаулығыма әсер ете бастады. Эйткенмен, Алланың бір рақымы болар тары, бірқатар міндеттерімізді орындағанша қызмет етіп, кейін тыным алармыз...

Мені ұмытпағаныңызға, қымбатты Екатерина Степановна, шын жүргегінен рақмет айтамын. Сіздің маған әрқашан зер салып, үнемі жақсы қарағаныңыз Құдайдан қайтар.

*Шын жүргегінен сыйлайтын багынышты
пендеңіз БІ. Алтынсарин.*

1889 жылғы февраль іші.

Н. И. ИЛЬМИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Николай Иванович!

Сіздің 2 мартта соққан соңғы телеграммаңызды мен 5 мартта — кеше алдым. Александр Васильевич өзінің ойын өзгерктен болса, оған не шара; онда Ырғыз мектебінің менгерушісі етіп Тимофеев мырзаны да сондай үлкен ықыласпен қарсы алуға ризамын. Бірақ қазір жол бұзылғалы жатыр, бұл май айының басына дейін созылады. Соңдықтан оның келемін деп асығуының да қажеті жоқ, оның үстіне жуырда (15 майда) жазғы

демалыс та басталады. Меніңше ол бізге — Ырғызға июль айының орта шенінде не, тіпті, аяғында келсе де болады ғой деп ойлаймын. Оқу жұмысы августың 15-і мен 20-сының арасында басталатын болғандықтан, оқу басталғанға дейін қолы бос кезінде, мектептің шаруашылығымен және жалпы тәртібімен танысып үлгіреді. Ал енді үйге барысымен мен Тимофеевті оқытушы етіп алуға ризалық білдіретінімді ресми түрде жазып жіберермін.

Ақтөбе және Бөртөбе болысында болғаннан кейін мен өз жайыма, үйге қайтып бара жатырмын. Николаевскі және Елек уездерінде қыс қатты, шөп қымбаттап кеткен. Қазақ астрономдарының болжауындағы, қыс созылып кетсе, онда қазақтардың халі мүшкіл болады, өйткені, олардың шөптері таусылуға таянып қалыпты, ал мұздак түсіп қалғандықтан маңды тебінге шығаруға болатын емес.

Екатерина Степановнаға шын жүргегімнен алдияр дұғай сәлем.

*Улken құрметтеп Сізге шын
берілген қызметшіңіз ІІ. Алтынсарин.*

Наследницкая станциясы.

1889 жыл, 6 март.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Орск арқылы Ақтөбеге өтіп бара жатып, Орскідегі оқытушылар мектебінде болған қолайсыз әңгімелерді естіп, Сізге Александр Григорьевич жайында бірқатар көңілсіз нәрселерді хабарлаған едім. Ақтөбеден қайтып келіп, мен оқытушылар жағынан да құлақ аспаушылықтар болғанын, бұған оқытушылардың да кінәсіз емес екенін анықтадым. Өсіреле мені, өзіңізге мәлімдегенімдей, Александр Григорьевичтің Інжілді түсіндіргені кү-

діктендіріп күйіндірген еді. Ал енді анықтай келгенде, бұл оқыту сипатында немесе соған ұқсас сипатта болған нәрсе емес екен, педагогика сабабын оқыту үстінде, сөз арасында ғана айтылған нәрселер екен. Сондықтан, Сізге жазған хатымдағы, белгілі жағдайдаң әсерінен еріксіз айтылып кеткен қатты сөздерім мен таққан кінәларымды қайтып аламын. Мен тек бір сөзім жөнінде ғана сол пікірімде қаламын; оным: егер Александр Григорьевич өзін біразырақ өзгертіңкіреп ұстамайтын болса, онда, сірә, ол оқушылармен, ең әуелі-ақ оқытушылармен үйлесе қоймас; өйткені, осы болып отырған әңгіменің ең басы солардың наразылығынан туып отырған көрінеді (мұны Сізге құпия түрде айтып отырмын).

Жақында Орскіге Карл Андреевич болып кеткен екен, қазақ оқушыларына тым қатты қарамаса еді деп қорқып отырмын. Олардың ішіндегі бір бекейліктен басқаларының бәрін мен өзім жақсы білемін, бәрі де өте дұрыс бағыттағы оқушылар, іштерінде өте дарынды өте зейінділері де аз емес. Оларды, Құдай үшін, қорғай көріңіз!

Пенсия жайында, өзіңізге мәлім, мен попечительге хат жазып жібергенмін. Осы мәселе жайында және менің қалалық мектептер мен қыздар мектептері туралы сұрағандарым жайында бірер рет хабар алmas па екенсіз.

Үйге жетуге асырып отырмын, қар еріп, жол бұзылып кете ме деп қорқамын.

Евпраксия Васильевнаға дұрай сәлем. Мен 200 мың ұтқан жоқпын ба?

*Шын қадірлейтін, өзіңізге берілген
қызыметшіңіз Б. Алтынсарин.*

Наследница станциясы,
1889 жыл, 6 март.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ

Аса қадірлі Василий Владимирович!

Ақтөбеден қайтып келгеннен кейін, март айының орта шенінде және содан кейінгі уақыттың бәрінде сырқаттау болып жүрдім де, апрель айының аяғында мұлдем жатып қалдым, өкпем қайталап қабынып, жүргегімнің соғуы күшейіп кетті. Қазір енді, Құдайға шүкір, тағы да тәуір болып келе жатырмын. Ал Сізден де ешбір хабарым жоқ, амансыздар ма, қымбатты Василий Владимирович? Оның үстіне, оқытушылар мектебі жайындағы хаттарыммен Сізді ренжітіп алған жоқ па екенмін деген ой да мазамды кетіріп жүр. Егер ондай бірдене болған болса, ойланбай жазғаныма кешірім ете көріңіз. Өзімнің шын берілген адамдарыма осындай ойланбай жаза салушылық менде кейде, шынында да, болып жүреді.

Енді тағы бір наразылық, яғни қазақ оқушыларының наразылығы, Красноуфимскідегі ауыл шаруашылығы мектебінде де туып отырған көрінеді. Мұның себебі: мұсылман дәстүрін мұлде елемеу, яғни шошқа етін асып беру, оқушыларға шошқа бақтыру, орыс оқушыларымен бірге гибадат еткізу деседі. Мұның бәрі де өте ұнамсыз нәрсе гой; сондықтан, әзір ештеңе бола қоймай тұрған кезінде сонда барып, оқушыларды түсіндіріп, наразылықты жойғым келеді. Ал егер, қажет болған жағдайда, директордың өзімен де сөйлескім келеді.

Көктем салқын. Қыс қазақтарға онша қолайлы болмады. Шөптің тапшылығынан малдың өлім-жітімі де болды. Мектептеріміздің халі барлық жерде де жақсы.

Айтпақшы, егер маған хат жазуға уақытыңыз бола қойса, Ірғызыдағы мектептің менгерушісі етіп тағайындалған Тимофеевке (Қазандагы Тимофеевтің баласына) жол шығынын беру туралы сұрануға правомның бар-жоғын хабарлаңыз. Ол гимназияның

алтыншы класын бітірген, содан кейін қалалық және уездік мектептің оқытушысы болуға емтихан ұстаган, одан кейін шоқынған татарлар мектебінің оқытушысы болған... Егер қазынадан жол шығының сұрауға болмайтын болса, ондай жағдайларда не істеу керек, жәрдем сұрау керек пе?

Бұдан артық жаза алар емеспін, қолым талып отыр. Көргенше қош болыңыз, қымбатты Василий Владимирович.

Евпраксия Васильевнаға менен жалынды сәлем айтыңыз.

*Сізге шын көңілмен берілген
пендеңіз Ы. Алтынсарин.*

1389 жыл, 10 май.
Қостанай.

Ф. Д. СОКОЛОВҚА Аса сүйікті Федор Демьянович!

Бұгін біргүрлі бойым ауыр тартып отыр. Соңдықтан, сірә, Қостанайға бара алмаспын. Басқалармен бірге Сізде губернаторды қарсы алыңыз. Тәуірірек болсам, — ертең баaramын. Реті келсе, осыны Николай Григорьевичке де айтып қойыңыз.

Онан соң, Константин Давыдовичтің бір минутке маған келіп, тісімді суырып тастаудың сұраңызышы. сырқатыма қоса бұл да жанымды қинап отыр.

Маужан Байжиеновтен — қазір барып, Мендіқараңың болысы Нұрхан Мырзабакиннің келген, келмегенін біліп беруін сұраймын. Егер келген болса, онын бұгін біздің үйге келуін өтінемін. Губернаторға жолықпастан бұрын онымен бір өте қажетті іс жөнінде сөйлесіп алушы керек.

*Сізді қадір тұтатын
Ы. Алтынсарин.*

1889 жыл, 24 май.

В. В. КАТАРИНСКИЙГЕ
Аса қадірлі Василий Владимирович!

Сізге соңғы хатымды жазғаннан кейін мен тағы да ауырып қалдым. Бұл жолы бұрынғыдан анағұрлым қатты ауырдым, жүрт мені жаны қалса болар еді деп қауіптенді. Әлі де аурумын, ұйқым жоқ десем де болады, тамақ ішпеймін, журегімнің соғуы күшті, ентіге беремін. Троицкіден үшінші доктор шақыртқанымнан кейін, қазір тәуірлексің деседі, ол маған 10 июльге дейін ішетін дәрі беріп кетті. Өзімді бір Құдайға тапсырдым, тағдырда жазылғаннан артық ештеңе болмайды ғой.

Сіздің хатыңызды алдым, оныңызға ұлken рақмет. Егер тәуір болсам, август айының аяғынан бастап облысты барлап қайтпақшымын. Ал егер Сіз август айының орта шенінде, не болмаса, 20-лары шамасында бізге келсеңіз, онда біз Торғай, Ырғызы арқылы Орынборга дейін аралаған болар едік.

Бұдан артық жаза алатын емеспін. Көргенше қош болыңыз, қымбатты Василий Владимирович.

*Сізге шын көңілмен берілген
багынышты пендепеңіз Ы. Алтынсарин.*

1889 жыл, 15 июнь.

МАЗМҰНЫ

ӨЛЕҢДЕР

Сөз басы.....	5
«Өнер-білім бар жұрттар».....	8
Балғожа бидің баласына жазған хаты.....	9
Бұл кім?.....	9
Өсиет өлеңдер.....	10
Әй, достарым!.....	16
Әй, жігіттер!.....	17
Жаз.....	18
Өзен.....	20
Әділдік көрмеген үшін төрек айтылған сөз.....	20
Ананың суюи.....	21
«Қайырымды» тұлқи.....	22
Егіннің бастары.....	23
Қарға мен тұлқи.....	24

ӘҢГІМЕЛЕР

Сөз басы.....	26
Өрмекші, құмырсқа, қарлығаш.....	29
Сәтемір хан.....	29
Талаптың пайдасы.....	30
Әке мен бала.....	31
Асыл шәп.....	32
Бақша ағаштары.....	32
Бір уыс мақта.....	33
Алтын шеттеуік.....	33
Шеше мен бала.....	34
Аурудан – аяған күштірек.....	37
Мейірімді бала.....	37
Полкан деген ит.....	38
Тышқанның есиеті.....	38
Ізбасты.....	39
Тұлқи мен ешкі.....	39
Қарға мен құрт.....	40
Сауысқан мен қарға.....	40
Жан-жануарлардың дауласқаны.....	40
Қара батыр.....	42
Байұлы.....	44
Жәнібек батыр.....	45
Бай баласы мен жарлы баласы.....	47
Баланың айласы.....	51
Оқудагы балалардың үйіне жазған хаттары.....	53

Әлім кісі.....	55
Лұқпан әкім.....	56
Зеректік.....	57
Силинші деген ханым.....	57
Малды пайдага жарату.....	58
Дүние қалай етсең табылады.....	58
Білгеннің пайдасы.....	60
Қыпшақ Сейіткүл.....	61
Таза бұлақ.....	63
Әден.....	64
Қанағат.....	65
Мұңсыз адам.....	65
Әділдік.....	66
Петр патшаның тергелгені.....	67
Мұжық, пен жасауыл.....	68
Жомарт.....	69
Сараптық пен жинақтылық.....	70
Салақтық.....	71
Ақымақ дос.....	71
Жаман жолдас.....	72
Айуанның естісі көп, бірақ адамдай толық ақылы жоқ.....	73
Өтіріктің залалы.....	74
Надандық.....	74
Жамаңдыққа жақсылық.....	78
Сақып.....	79
Тәкаппараты.....	79
Киіз үй мен ағаш үй.....	80
Данышпан қазы.....	82
Үш үры.....	85
Үнді.....	87
Жиренше шешен.....	88
Қарағызыш.....	91
Тазша бала.....	94
Алтын айдар.....	98
Мақта қыз бен мысық.....	102
Дүниеде жамаңдық, неден?.....	104

ХАЛЫҚ АФАРТУ МӘСЕЛЕЛЕРИ ЖӨНІНДЕГІ ЕСКЕРТПЕЛЕР

Қазақтың болыстық мектептері туралы записка.....	107
1881 жылы 6 октябрьде торғай облысының соғыс губернаторына берген рапорты.....	116
Торғай облысының соғыс губернаторына рапорт.....	118
Торғай облысының соғыс губернаторына рапорт.....	119
1882 жылы торғай облысындағы оқу жұмысының жайы туралы есеп.....	121
Екі кластиқ мектебінің менгерушісіне нұсқау хат.....	133
Орынбор оқу округі попечителіне баяндама хат.....	138
Торғай облысының соғыс губернаторы Ильинге баяндама хат.....	139
Торғай облысы соғыс губернаторының қызметін атқарушы Ильинге баяндама.....	142
Торғай облысының соғыс губернаторының қызметін атқарушы Ильинге баяндама хат.....	142

Торғай облысындағы халық мектептерінің 1883 жылғы жайы туралы есеп.....	144
--	-----

ЭТНОГРАФИЯЛЫҚ ОЧЕРКТЕР

Орынбор ведомствосы қазақтарының өлген адамды жерлеу және оған ас беру дәстүрінің очеркі.....	151
Орынбор ведомствосы қазақтарының құда тұсу, қыз ұзату және той жасау дәстүрлерінің очеркі.....	156
СОНҒЫ ХАТТАРЫ.....	171

Балалар әдебиеті

Ібырай Алтынсарин

ТАЗА БҰЛАҚ

Өлеңдер, әңгімелер, очерктер, хаттар

Бас директор *З. Тен*

Редактор *Б. Қошым-Ногай*

Суретші *Б. Серікбай*

Техникалық редактор *О. Пегова*

Компьютерде беттеген *Н. Лесбаев*

Басуга 03.12.08 қол қойылды. Қалпы $84 \times 108^{1/32}$, Қағазы офсетті.
Каріп түрі «Балтика». Баспа табағы 13,0. Таралымы 2000 дана. Тапсырыс № 2346.

“Раритет” баспа компаниясы,
050022, Алматы к., Масанчи, 98
Тел./факс: 8(727) 260-67-08, 292-88-36

Тапсырыс берушінің файлдарынан Қазақстан Республикасы «Атамұра»
корпорациясы» ЖШС-нің Полиграфкомбинатында басылды.
050002, Алматы к., Мақатаев к., 41